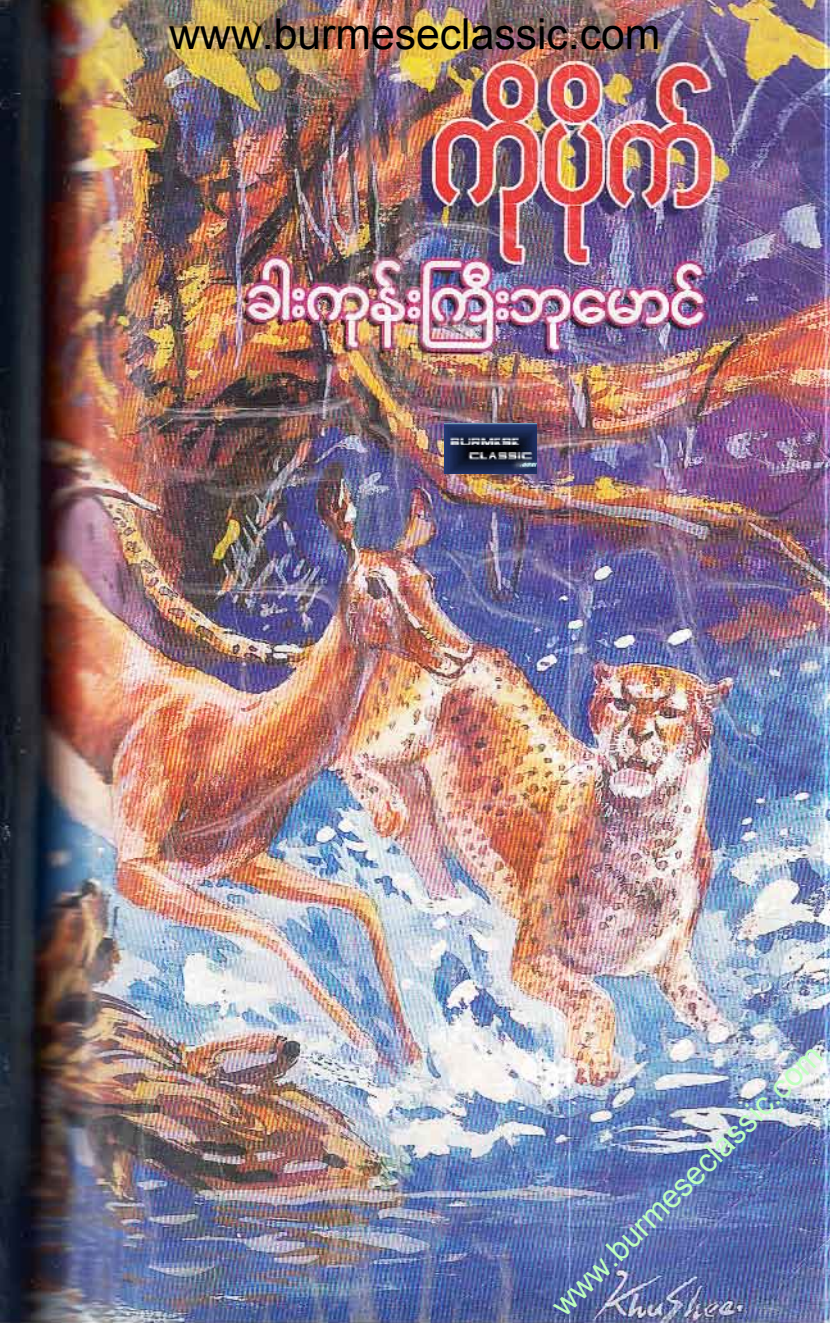


ကိုယ့်ကိုယ်

ခါးကုန်းကြီးဘုမောင်

BURMESE
CLASSIC



အမှတ်(၇)မြို့နယ်ဦးစီးရုံးခေါင်းလမ်း၊
ဦးစီးရုံးမူရုံရပ်ကွက်၊ ဘေးရန်တိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကိုပိုက်

ခါးကုန်းကြီး ဘုရား

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၇၀၀၅၀၇

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၆၄၀၅၀၈

ပုံနှိပ်ခြင်း

(စက်တင်ဘာလ - ၂၀၀၅)

အုပ်ချုပ် (၅၀၀)

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်) (၀၂၉၀၉)

အမှတ် (၁၇၃)၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဝင်းကျော်မိုး (သုခုမစာပေတိုက်)၊ ယာယီ (၇၅၅)

အမှတ် (၇) ၆-လွှာ၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်လမ်း၊

ဗိုလ်စိန်မွန်ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အသုံးပြုပေးခြင်း

ကိုဖြင့်သူ

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

ကိုရိုး

ကွန်ပျူတာစာမိ

မမင်းမင်းစိုး

တန်ဖိုး - ၈၀၀ ကျပ်

၁

မွေးမေ

မွေးမေ

ပြီးတော့...



သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည့်

ဆရာသော်တာဆွေအား ဤစာအုပ်ဖြင့်

ဂရိယပြုပါသည်။



ကိုပိုက်

BURMESE
CLASSIC

သုခုမစာအုပ် (၂၅)



ပင်လုံးရှည်သစ်ပင်တို့ ပေါက်ရောက်နေသည့် တောအုပ်အတွင်း
 လူသားတင်ဦးသည် ချုံနွယ်၊ သစ်ပင်ငယ်တို့ကြားမှ ပြေးလွှားလျက်ရှိချေ
 ခါ။ ထိုလူသား၏ပြေးလွှားပုံသည် တစ်စုံတစ်ဦးနောက်သို့ ပြေးလွှား
 လိုက်နေဟန်မတူပါချေ။ သူ့အား ဒုက္ခပေးရန်လိုက်ပါလေသည့် အန္တရာယ်
 မှ လွတ်မြောက်ရန်အသက်လှ ပြေးလွှားနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

မည်သည့်အရပ်မှစ၍ ပြေးလွှားနေခြင်းတော့မသိ။ ထိုလူသား
 လွန်မင်းစွာဓောပန်းနွမ်းနယ်နေဟန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပြေးလွှားလာခဲ့
 သောခရီး မနီ၊လောက်မှန်းသိသာပေ၏။

ဈေးတို့ပြိုက်ပြိုက်ကျနေ၏။ ဇောဈေးတွေများလေလား။
 ထိုလူသား၏ပြေးလွှားဟန်သည် အားသွန်ခွန်စိုက်ဖြစ်ငြား ခရီးတွင်ခြင်း



တော့ဖြင့် မရှိပါချေ။ ခြေတုန်လက်ပမ်းကျနေဟန်ဖြစ်ချေ၏။

ထိုလူသား၏ လက်ထဲတွင်လည်း နှစ်လုံးပြုသေနတ်တစ်လက် ပါလာချေ၏။ အခြားဘာမှတော့ဖြင့် ပါလာခြင်းမရှိ။ နဂိုကတည်းက သေနတ်တစ်လက်နှင့်လူလေလား။ အခြားအသုံး အဆောင်ပစ္စည်းတို့ သည် ပြေးလွှားရင်းကျကျန်ရစ်လေသည်လား၊ တစ်နေရာတွင်ထားခဲ့လေ သည်လား၊ မသိနိုင်ချေ။

ထိုလူသားသည် ဘယ်တွက် သူ့တွင် သေနတ်ပါသော်လည်း သူ့ကြိုရလေသော အန္တရာယ်ကို မမြေ့ရှင်းနိုင်ခြင်းပါလိမ့်။ တစ်ခုတော့မို့ သည်အသက်လုပြေးရလောက်အောင် သူ့ရင်ဆိုင်နေရသည့် အန္တရာယ် သည် မသေးလှ၍ဖြစ်နိုင်၏။

ထိုလူသား သည်လိုချည်းပဲပြေးနေတော့မှာလား။

သည်လိုပြေးနေလိုကော် အန္တရာယ်က လွတ်နိုင်မှာလား။

သူဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်ပြေးနေနိုင်ဦးမှာလဲ။

အန္တရာယ်သည်လည်း သူ့နောက်ကို ဆက်လိုက်နေဦးမှာ လား၊ စိတ်ပျက်စွာ လှည့်ပြန်သွားလေမလား။

ထိုလူသားသည် နောက်လှည့်မကြည့်တမ်း ပြေးလွှားနေ ရာ၊ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့၏။

သို့ သူ့ဆက်မပြေးလွှားနိုင် လဲကျသွားသော်လည်း မှောင် လျက်အနေအထားမှနေ၍ ကယျာကသီ ပက်လက်လှန်လိုက်၏။

သူ့စုမခာပေတို့က်

“အား”

ထိုလူသားသည် အားအင်ကုန်ခမ်းနေသည်ဆိုငြား ကြောက်လန့် တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြောင့် ထိုနေရာတဝိုက် မမြင်ကွယ် ရာတွင်ရှိနေကြသည့် သားကောင်ငယ်တို့သည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားထွက်သွားကြကုန်၏။

သို့ကြောင့် ဆူညံသွားတော့၏။

အတန်ကြာတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။



သူ့စုမခာပေတို့က်

“ဘာပြောစရာလိုသေးလဲ ဖထိရယ်”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် မုဆိုးကြီးအောင်သည် နှိပ်စက်လိုက်ကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးပြလေတော့၏။

ရဲရဲနီနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှ ခဲညစ်ညစ်သွားတို့သည် ချီထွက်လာတော့၏။

သူသဘောကျ၍ ရယ်ပြလေခြင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာဖြင့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသေးတော့၏။

ဘယ်တွက်မှ . . မုဆိုးကြီး အောင်သည် စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်း ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

သူ့သွားတို့သည် ဘယ်ကြည့်ပျော်စွာပျော်ကောင်းပါလိမ့်မည် ဟူ၏။

“တုမ်း”ကိုဒလစပ် စားနေသည်ပဲ။

အသားတို့ကို အစိမ်းစမ်းရုံတမယ် သွေးသစ်ရဲနှင့်မှ စား ဆက်သဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သို့ကိုင်ခေါ်လာမိခြင်းသည် မှားလေပြီ ဟု ဆိုလိုက်ကြရပေမည်။ ခရီးကအလွန်ပေါက်လာချေပြီဖြစ်၍ မည်သို့မျှ ပြောလိုတော့ချေ။

‘သရက်ပင်စု’ရွာသည် နှိုးမတောင်ကြော့စွယ် အစပ်တွင်ရှိ၏။

အောင်ခြေနှင့်အနီးဆုံးရွာဖြစ်သည်။

ယခုလာခဲ့ကြသော လမ်းခရီးသည် ကျွန်တော်တို့မရောက်တာ

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် အမဲကြီးပစ်ရန် အလို့ငှာ အလယ်ရိုးမသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ သရက်ပင်စု ရွာသားမုဆိုးကြီး ‘အောင်’ နှင့် လမ်းပြအဖြစ်လိုက်ပါခဲ့တော့သည်။

“ဝက်စွယ်ချောင်းဖျားလောက်မယ် ‘ပြောင်’တွေ ပေါ့မှ ပေါ့”

မုဆိုးကြီး ‘အောင်’သည် သို့နယ်ပြောရင်း နွေ့မှဦးဆောင် လမ်းရှင်းသွားနေ၏။

“ဆရာလေးတို့လို သေနတ်ကောင်းတွေနဲ့ ပစ်လိုက်ချင်ရဲ့ဗျာ . .

ကျုပ်ကို တစ်ကောင်လောက်တော့ ပေးပစ်စမ်းချေဗျာ”

ကြာပြီဖြစ်၍ လမ်းပြမှဆိုးတစ်ယောက် လိုအပ်နေသည်မဟုတ်ပါကလား။

“သည်တော့ . . . ဒီတောတဝိုက် နံနံစပ်စပ် ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ရှိတာဆိုလို့ အောဒင်ပဲရှိသကွ”

သို့နယ် မီးရောင်ကုန်းရွာသူကြီး ဦးဇာမကီက ပြောလည်းပြော ‘သရက်ပင်စု’ရွာသို့လည်း လိုက်လာတာ . . .

“အောဒင် . . . ဒါ . . . ငါ့မိတ်ဆွေတွေပဲ . . . သားကောင်ကြီးတွေပဲ ချင်တယ်ဆိုလို့ မင်းကို အကူအညီလာတောင်းတာ”

သို့နယ်ဆိုလျက် သရက်ပင်စုရွာသား မုဆိုးကြီးအောဒင်နှင့် ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုလင်း . . . ဖြစ်ပါမလားဗျာ အမြင်အာရုံတော့ သဘောတူ စရာကောင်းမယ့် သူမဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်နားကပ် တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“သည်ရောက်လာပြီးမှတော့ . . . မထူးတော့ပါဘူးဗျာ မအံ့သော်လည်း အောင့်တာနမ်းပေါ့”

မုဆိုးကြီးအောဒင်ရယ်လို့ ပြောလိုက်ရပေမယ့် လူကောင်ကတော့ ဖြင့် သေးသေးညပ်ညပ်ရယ်ဖြစ်သည်။

အံ့သက်အားဖြင့်တော့ ‘ငါ’ဝန်းကျင်ခန့်ရှိနိုင်၏။

လူကောင်သေးသေးဆိုပေမယ့် အရိုးအဆစ်တို့ သန်မာပုံရ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ခရီးစထွက်ခဲ့သည်တွင် လွယ်ပုလင်းတစ်ခုယူလာ

၏။ ဘာတွေထည့်ယူလာသည်တော့ မသိပါချေ။ ပြီးတော့ လုံ့လတစ်ချောင်းပါ၏။

ဝါးခတ်ဓားရှည်တစ်ချောင်းပါ၏။

သံချေးရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီအပွကြီးကို လက်နှစ်လုံးခန့်ရှိ ခါးပတ် ပြားလေးဖြင့် စည်းနှောင်ဝတ်ထားခြင်းမှလွဲ၍ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်ကင်းမဲ့လို့နေ၏။

သရက်ပင်ရွာမှ စထွက်ခဲ့ကြစဉ်က . . .

“ဖထိ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီမယ် တောတောင်ထဲ ချမ်းအေး လောက်ရောပေါ့ . . . ကျွန်တော့်ဖျာကင်တစ်ထည်ဝတ်ထားချေဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် စေတနာထားခဲ့ပြန်သေး၏။

“ကျင့်သားရနေပြီပဲကွာ . . . မလိုပါဘူး . . . ဆရာလေးပေးတဲ့ အဝတ် ဝတ်လိုက်လေမှ ကျုပ်အကျင့်ပါသွားလျှင်ဖြင့်သာ ခက်မှာကွ”

“ဘာလို့တုန်း . . .”

“ဟ . . . လူစိတ်ဆိုတာ အဆန်းသားကလား ဆိုပါစို့ ဆရာလေး ပေးတဲ့အဝတ် ဝတ်လိုက်လို့ နွေးသွားလျှင် တပ်မက်သွားမယ် . . . အဲဒီ တပ်မက်မှုကို ကျုပ် ခွဲလန်းသွားလျှင် ကျင့်သားရနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အကျင့် ကယုတ်စီးသွားတော့မပေါ့ . . . ကျုပ်ရဲ့ ကျင့်သားရနေမှုက တစ်သက်လုံး ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာမဟုတ်ဘူး . . . ဆရာလေးပေးတဲ့ အဝတ်က တစ်သက်လုံး ဝတ်လို့ရမှာမှ မဟုတ်တာချည်း ဒီအတိုင်းပဲကောင်းပါ

တယ်ကွာ”

သူဘာဆိုလိုချင်သည်ကို သဘောပေါက်သွားကြသည်ဖြစ်၍ မည်သို့မျှ ဆက်မပြောကြပါတော့ချေ။

ခရီးစထွက်ခဲ့သော နေ့လယ်ပိုင်းက ဂျီ(ချေ)ပေါက်လေး တစ်ကောင် ပစ်ခတ်ရလိုက်ကြသည်တွင် ခေတ္တနားနေကြကာ ဂျီ(ချေ)ကောင်၏ မီးကင်စားလိုက်ကြသည်တွင်လည်း မီးကင်သားပင် ကောင်းကောင်း မကျက်လှသေး... အားပါးတရ ဖဲစားနေသည်ကြောင့်...

“မထီ... သိပ်ဆာနေပြီတင်တယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလိုက်သည်တွင်...

“ဆာလွန်းလို့မတုတ်ရပါဘူးဆရာလေးရယ်... တိရစ္ဆာန်တွေ ဆို အစိမ်းတောင်စားကြသေးတာပဲ... ဒီအခြေအနေတော်ပြီပေါ့တွ... ငါ့တွက်တော့ စားတောင်းတယ်”

တကယ်လည်း မထီအေဒင်သည်လမ်းတလျှောက် သို့နယ် မီးပြရုံပြပြီး စားခြင်းသာဖြစ်တော့သဖြင့်...

“ဘာထူးမှာလဲ မထီရယ် အစိမ်းပဲစားလိုက်ပါတော့လား” ရယ်လို့ ကျွန်တော်က ရွှေ့ပြောလိုက်ပြန်တော့လည်း...

“ကျုပ်က တိရစ္ဆာန်မှ မဟုတ်တာလေ”ရယ်လို့ ပြောလာပြန် သေးတော့၏။ အိပ်တော့လည်း ခန္ဓာတိုယ်အထက် အဝတ်ကင်းမဲ့လို့ နေပြန်သည့်အပြင် ချမ်းလွန်း၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထင်းမီးပုံကြီးနား

ကပ်နေကြသော်လည်း မထီအေဒင်သည် တဲပေါ်တွင် ကွေးကွေးလေးသာ အိပ်လေ့ရှိချေ၏။

“ချမ်းတယ်ကွာ... အေးတယ်ကွာ”ရယ်လို့ တစ်ခွန်းမှမှဆိုပါ ချေ။ ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်။

စကားအပြောအဆိုလည်း နည်းပါးလှချေ၏။

မေးတစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းသာဖြစ်ချေတော့၏။

ကောင်းတာလေးတစ်ခုတော့ရှိ၏။

ထိုသည်ကား ခပ်စောစော သို့မဟုတ် ချောင်စပျိုးသည်နှင့် အိပ်ယာဝင်တတ်၏။ အအိပ်ဆတ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်မော ကျသည့် အချိန်တွင် သူသည်နီးနေပြီး မီးပုံနံဘေးထိုင်၍ ကွမ်းတမြုံမြုံပါး တဗျစ်ဗျစ်ထွေးနေတတ်ခြင်းဖြစ်တော့၏။ သူသည် သွေးသံရဲရဲနှင့် စား တတ်ပေမည် ကျွန်တော်တို့အတွက်မူ ကြွပ်ကြွပ်ရွရွဖြစ်လှတိုင် ကျတ် အောင်မီးကင်ပေးထားတတ်၏။ ‘အလေ့ အကျင့်ပေပဲကိုး’ရယ်လို့လည်း ပြောတတ်ချေ၏။

စကားဆုံ၍ “အိမ်ထောင်မရှိပေဘူးလား”မေးလိုက်သည်တွင်

“သံယောဇဉ်ဆိုတာ မထားတတ်တာအကောင်းဆုံးပဲ”ရယ် လို့သာ ပြောလေ၏။

သွားရင်းလာရင်း သူ့ကိုအလေးမူ သတိထားမိသည်မှာ

သွားကောင်ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ၊ တပြေးညီ

ခွန်အားကို အသုံးပြုတတ်ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

“မလိုအပ်ဘဲ ခွန်အားကို အဲဒီလောက် စိုက်ထုတ်စရာ မလိုပါဘူး”ဆိုတော့...

“အလေ့အကျင့်ပေပဲကွာ... ရှိပါစေတော့”တဲ့လေ...

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် လာလမ်းတလျှောက် သူ၏လမ်းဟာကွက် လိုအပ်ချက်တို့ကို ကြုံလေတိုင်း အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်စွာပြောပြလေသည်တွင် “ကျုပ်ဆရာလေးတို့နဲ့လိုက်လာတာ... လမ်းပြဖို့လေ”ရယ်လို့ ပြောလာသံသည် မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သည်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြတော့၏။

“ရှိပါစေတော့ကိုပိုက်ရယ်... တောပစ်လာရင်း ရည်ရွယ်ချက်ကိုပဲ မဖျက်စောင့်နေလိုက်ကြတာပေါ့”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့သည် သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ဖျက်သွားခဲ့ကြငြား ဖထိအေဒင်သည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် အမူအရာအား ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း မည်သို့မျှပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိချေ။ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ဆက်ဆံပြောဆို ပြုမူနေထိုင်လေ၏။

ဘယ်လိုလူစားမျိုးပါလိမ့်။ လူနဲ့ လူအ၊ လူအေးရယ်လို့ လည်းသူ့ကို သတ်မှတ်၍မရ။

လူထူးလူဆန်းရယ်လို့ ပြောရလေမလား မသိတော့ပါချေ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သူ့နောက်မှသာလိုက်ခဲ့ကြရာမှ ဝက်စွယ်ချောင်းနှင့် ဥက္ကချောင်းဝှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ညနေအတော်စောင်းလေပြီဖြစ်သည်ကြောင့်...

“သည်မယ်... စခန်းချ ညအိပ်ကြမယ်”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင်...

“ကျုပ်တို့ ဝက်စွယ်ချောင်းဖျား တက်ကြမှာဆိုတော့ ဝက်စွယ်ချောင်းထဲပဲ ဝင်ကြမယ်ဗျာ... ငါးမိနစ်လောက် ဆက်လျှောက် လိုက်လျင်ဖြင့်... ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်ဝါးတဲတစ်လုံးရှိလေရဲ့... အဲဒီကျမှ စခန်းချကြလျင်မကောင်းပေဘူးလား”

သို့နှယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ သဘောတူညီချက်ကိုပင် မယူလေတော့ဘဲ ဝက်စွယ်ချောင်းနံဘေး တောင်ကြောလေးပေါ် တက်သွားလေခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်ကြပြီး... ထိုတောင်ကြောလေးပေါ် တက်လိုက်သွားကြတော့သည်။

“ဖထိအေဒင်”ပြောသလိုပင် ငါးမိနစ်လောက်ခန့်တွင် ဝါးခုတ်တဲတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ကြတော့၏။

“ဒီနေရာမှာ ဝါးတဲတစ်လုံးရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစုမေးလိုက်မိပြန်၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ထိုးခဲ့တာ

လေဗျာ”

“ကျုပ်တို့ဆိုတော့ ဖထိအပြင် အဖော်ပါသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အစောကိမ်းရယ် ကျုပ်ရယ်... သည်ကောင် အင်မတန် သူရဲဘောကြောင်တဲ့ကောင်... ဝါးတဲထိုးပြီး တစ်ညပဲအိပ် လိုက်ကြရတယ်... စောကိမ်းက မနေရဲလို့ဆိုပြီး နောက်နေ့မယ် ဥက္ကံ ချောင်းဖျားဘက် ပြန်ကူးသွားကြရတော့တယ်”

သူ့စကားကြောင့် အံ့သြစိတ်ဝင်စားသွားမိတော့၏။

“စောကိမ်းဆိုတဲ့သူက ဘယ်လိုကြောင့် မနေရဲဖြစ်ရတာလဲ... သူလည်းပဲ မုဆိုးမဟုတ်ပဲပစ္စားလား”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်ပြန်သည်တွင် ...

“အေး... ဆရာလေးတို့ကို ပြောပြထားရဦးမယ်... မနေရဲစရာ အကြောင်းတော့မရှိပါဘူးနော်... ကျုပ်ကတော့ ဆရာလေးတို့ ဒီဘက် လာမယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာနေတာဗျ... ဒီဝါးကဲစခန်းမှာ ညအိပ်ဖို့လဲ စဉ်းစားထားပြီးပဲဗျ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ဘာလို့တုန်းဗျာ... ဒီစခန်းက သူရဲခြောက်လို့လား”

သို့နယ် ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်။

“ဆရာလေးတို့ကတော့ ကြောက်တတ်မယ့်ပုံမပေါ်ဘူး... ကဲ... နားနေကြပါဦး ပြီးတော့ ဟိုရှေ့နားလေးမယ်... ချောင်းအဆင်း လမ်းရှိတယ်... တိရစ္ဆာန်သွားလာလမ်းပေါ့ ချောင်းထဲရောက်လျှင်

အထက်ကို ဆန်ပြီးသွားလိုက်ချေ... ရေချိုးလောက်တဲ့ ခါးလယ်ရေအနက် ရှိတဲ့နေရာ ရောက်လိမ့်မယ် ရေမိုးချိုးလို့ရတယ် ကျုပ်ကမီးပုံအတွက် ထင်းခြောက်နဲ့စားစရာရှာလိုက်ချေဦးမယ်... ညကျမှ စားရင်းသောက်ရင်း ကျုပ်နဲ့ စောကိမ်းကြုံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြမယ်ဗျာ”

သို့ဆိုလျက် ဖထိအောင်သည် သူ၏လွယ်ပုလိုင်းကို စခန်း တဲပေါ်ချထားလိုက်လေပြီး လှံရှည်ကို ဆွဲ၍စခန်းနောက်ဘက် ထွက်သွား လေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စခန်းတဲပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ကြပြီး အမောပြေနားနေလိုက်တော့၏။

အတန်ကြာလေမှ... ရေမိုးချိုးရန်အလို့ငှာ ဖထိအောင် ပြောလေသည် ရေအိုင်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

စောအောင်ပြောသော ချောင်းတွင်းရေအိုင်သို့ ရောက် သည်တွင် ချောင်း၏တစ်ဘက်ကမ်း သစ်ပင်ကြီးကြားမှ လူတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်၏။ အမှတ်တမဲ့နေ လိုက်ကြသည်။

သည်နောက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ် တို့ကို ချောင်းရေစီးလွတ် သဲသောင်ခုံတွင် ချထားလိုက်ကြပြီး... ရေအိုင်တွင်း ဆင်းစိမ့်လိုက်ကြတော့သည်။

“အားပါး... အေးလိုက်တာ”

“ငွမ်း . . ငွမ်း . . ငွမ်း . .”

“ငွပ်”

“ဝါး”

ရေသည်အေးလွန်းသည်ဖြစ်၍ ရေပြင်ကို လက်အစုံဖြင့် ရိုက်နှစ်၊ တွန်းထိုး၊ လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ခေါင်းမြှုပ်အောင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“အား”

“ဟာ”

ထိုစဉ်မှာပင် . . စောစောကလူဖြတ်လျောက်သွားသော နေရာ လောက်ဆီမှ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရေအိုင်လေးအတွင်းမှ ကပျာကသီပြန်တက်လိုက်ကြကာ သေနတ်ကိုယ်စီဆွဲလျက် ထိုအသံပေါ်ထွက်လာရာသို့ ပြေးလွှားသွားလိုက်ကြတော့၏။

“ကိုလင်းရေ . . စောစောက တွေ့လိုက်တဲ့ လူတော့ဖြင့် အန္တရာယ်နဲ့ထိပ်တိုက်တိုးပြီ ထင်ပါရဲ့”

ထိုလူလျှောက်သွားရာလမ်းတလျှောက် လိုက်ကြည့်ခဲ့ကြခြင်း ထူးခြားမှု ဘာမျှမရှိ မတွေ့ပါကလား။

“နားကြားလွဲလေလို့များလား”

“တောခြောက်သံများလေလား”

အသံကြားသည့်နေရာလောက်တွင်လည်း ဘာမျှမရှိ၊ ဘာ

မျှမမြင်၊ ထိုလမ်းကြောအတိုင်း အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်သည်တိုင် လိုက်သွားကြည့်ငြား မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှ မရှိပါချေ။ သို့ကြောင့် ချောင်း ရေအိုင်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။

“အား”

“ဟင်”

“ဟာ”

ချောင်းရေအိုင်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း နေရာအရောက်တွင် ရေအိုင် လောက်ဆီမှ သို့နယ်ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် အံ့အား သင့်သွားကြရပြန်တော့၏။

စောစောကအသံမျိုးပါပဲကလား။

ကပျာကသီပင် . . ရေအိုင်လေးရှိရာ အရောက်သွားလိုက်ကြ၏။

“အား”

“ဟာ”

ကြားလိုက်ရသောအသံသည် ဖုန်ကြိမ်မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်ဆိုလေ တော့ . . ကျွန်တော်တို့နားကြားလွဲလေခြင်းမဖြစ်နိုင်။

အသံသာလျှင် ကြားရသည် အကောင်အထည်အရိပ်အရောင် လုံးဝမမြင်တွေ့ပါချေ။

တောခြောက်တာပေပဲလား . . အသံထက် လှုပ်ရှားမှုမြန်နေခြင်း ကြောင့်ပေပဲလား။

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ကိုလင်း”

လင်းမြင့်လှိုင် မျက်နှာကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ

ပြီးပြလေပြီ။ . . .

“တောခြောက်တယ်ရယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါတော့ဗျာ”

ရယ်လို့ ပြောပြီး သေနတ်ကို ခြောက်သွေ့သော သဲသောင်ခုံပေါ်တွင်ချလိုက်ကာ . . . ရေအိုင်တွင်း ဆင်းသွားပြန်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် ရေထဲတစ်ကြိမ်တစ်ခါ နှစ်ချလိုက်ပြီးဖြစ်သည်ကြောင့် လုံလောက်ချေပြီဟုတွက်ကာ သဲသောင်ခုံပေါ်ရှိ ရေမျောကမ်းတင်သစ်လုံးခြောက်ကြီးပေါ်တွင်ထိုင်လျက် လင်းမြင့်လှိုင် ရေစိမ့်နေသည်ကို ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

“ဟဲ”

“ဗွမ်း”

သို့ကြည့်နေဆဲမှာပင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း ရေအိုင်အတွင်းသို့ မဲမဲသဏ္ဌာန်တစ်ခု ခုန်ချလာလေသည်လား။ ပြုတ်ကျလာလေသည်လားမသိ။ ကျလာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ကပွာကသီထလိုက်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်အနားသို့ ပြေးသွားလိုက်တော့၏။

ထိုသဏ္ဌာန်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဒုက္ခပေးလာမည်ထင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်အနားသို့ရောက်သည်တွင် ရေထဲပြုတ်ကျလာသော ထိုမဲမဲသဏ္ဌာန်သည် ရေအိုင်အတွင်းမှ ‘ဘွား’ခနဲ ထိုးတက်လာပြီး သောင်ခုံပေါ်တွင် ကမူ့ကူ့ထိုးပြေးသွား သွားလေတော့၏။

လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလို ကျွန်တော်သည် ထိုမဲမဲသဏ္ဌာန်ကောင်ကို လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း”

ပစ်မှတ်လွဲချော်သွား၏။ ကပွာကသီထပ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒိန်း”

သည်တစ်ချက်တော့ဖြင့် လွဲချော်ခြင်းမရှိပါချေ။

လက်စသတ်တော့ ‘မျောက်တံငါ’ကောင်ပေပဲ။

“မုဆိုးရှေ့ မှောက်လျက်လဲလို့ပဲ ဆိုရတော့မပေါ့ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရေချိုးရာမှ တက်လာရင်းပြောလေ၏။

တကယ်တော့ မျောက်တံငါကောင်သည် ချောင်းကမ်းနဖူး တွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိလေသည် မျောက်ငိုပင်ပေါ်မှ ရေအိုင်တွင်းရှိ ငါးလပီတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်သည်ကြောင့် ခုန်ဆင်းမမ်းလေခြင်းဖြစ်၏။

လူသားသတ္တဝါကို မမြင်မတွေ့ဖူးလေသည်ကြောင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိလေသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အစာငမ်းဆင်းလာလေခြင်းဖြစ်တော့၏။

အစားတစ်လုပ်အတွက် သူ့အသက်ပေးလိုက်ရချေတော့ ၏။

တကယ်တော့ မျောက်တံငါကောင် ညံ့ဖျင်းခြင်းမဟုတ်။ သူ့အရပ်သူ့ဝေသတွင် သူလုပ်နေကျအလုပ်ကို လုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ကသာလျှင် ကျူးကျော်ရောက်လာနိုင်လို့မင်းထက်ပြုလုပ်ခြင်းသာဖြစ်တော့၏။

“ဟာ. . ကိုပိုက်ရေ. . ဟန်ကျသဗျ . . ငါးလဝါငါးတစ်ကောင် အဆစ်ရလိုက်သေးဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် မျောက်တံငါကောင်လက်တွင်း တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလေသည့် တစ်တောင်နီးနီးရှိ ငါးကြီးကိုကိုင် မြှောက်ပြရင်း ပြောလာလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မျောက်တံငါကောင်အသေကြီးကို ထမ်းပိုး၍ စခန်းတဲသို့ ပြန်ခဲ့တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရေစပ်ရှိ ထင်းခြောက်တစ်တုံးကို ထမ်းပိုး၍ ငါးကောင်ကိုသေနတ်ပြောင်းဝတွင် ချိတ်သိထွဲ၍ နောက်မှလိုက်လာချေတော့သည်။

စခန်းရောက်သည်တွင် စောအေဒင်ပြန်ရောက်မလာသေးချေ။ မှောင်စလည်းဖျိုးနေချေပြီဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရသဗျာ ထင်းခြောက်တုံးတို့ကို လိုက်လံစုဆောင်း၍ မီးဖိုလိုက်တော့သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် မျောက်တံငါကောင်၏ ပေါင်ရင်းမှနေ၍ ခြေနှစ်ချောင်းသာလျှင် ဖြတ်တောက်ယူလိုက်ပြီး အရေခွံနွှာ၍တံစို့ထိုး

မီးကင်လိုက်တော့သည်။

မျောက်ကောင်၏ ကျန်အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို စခန်းနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းရှိ မြောင်လေးတွင်း ပစ်ချလိုက်တော့၏။

ပြီးနောက် ငါးလဝါကိုလည်း ဗိုက်ခွဲအနှုတ်တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်ပြန်၏။

ငါးနွေ၊ ပုစွန်ကွေးဆိုသည့်အတိုင်း ထင်းမီးရှိန်ကောင်း သည်ကြောင့် ခဏလေးဖြင့် ငါးကင်စားရလောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီပုလင်းကို ထုတ်ကာပေးလာချေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ငါးကင်ကိုအမြည်းလုပ် အစဖျိုးလိုက်ကြတော့သည်။

ဖထီအေဒင်လည်း ရောက်မလာသေးပါကလား။

စားသောက်ရင်းအတန်ကြာတွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သတိတရ ပြောလာ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့. . တောတိုးလွန်သွားလေသလား လမ်းမှားနေသလားဗျာ”

“ပြောတတ်ဖူးဗျာ ဒီတဝိုက်တကြော သူ့ကောင်းကောင်းကျွမ်းတာပဲဗျာ ကိုပိုက်ပြောသလို မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး. . အချိန်တန်တော့ ပြန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

လွှင်းမြင့်လှိုင်က သို့နွယ် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကင်းမဲ့ဟန်ဖြင့် ပြောလာ

www.burmeseclassic.com

တော့၏။ သို့ သူ့စိတ်တွင် ဖထိအေဒင်ကို အလေးဂရုထားခြင်းအား အပြစ်မယူလိုပါချေ။ ဘယ့်တွက်မူ ဖထိအေဒင်၏ စရိုက်လက္ခဏာကို သူနှစ်မြို့ခြင်းမှ မရှိလေသည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ဖထိ အေဒင်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ ခံစားမှုမပြုလေတော့ဘဲ လင်းမြင့်လှိုင် နှင့်အပြိုင် ခွက်လွှဲသောက်ရင်း ငါးကင်ကိုသာ မြို့ဝါးနေလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့် စားသောက်၍ အရက်တစ်ပြားကုန်သွားသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မူးနေသည်လည်းဖြစ်၍ အိပ်ယာတွင်းတန်းဝင်သွားပြီဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်သည် ထင်းမီးပုံနားသွားကာ ထင်းခြောက်တုံးတို့ကိုထပ်ထည့်လေပြီး . . . ဖထိအေဒင်ပြန်လာမည့်လမ်းကို မှန်းဆ၍ မျှော်ငေးနေမိတော့၏။

ဘယ်သို့ပင်ဆိုစေ . . . တူတူလာခဲ့ကြသုတေ့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတော့ဖြင့် ဖြစ်မိသည်။

ဘယ်လိုကြောင့် ပြန်ရောက်မလာသေးပါလိမ့်။

အတန်ကြာသည်တိုင် ကျွန်တော်သည် ဖထိအေဒင်ကို မျှော်နေမိ၏။

“ကိုပိုက် . . စောင့်မျှော်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ . . အိပ်မှာသာ အိပ်စမ်းပါ။”

လင်းမြင့်လှိုင် မအိပ်သေးပါကလား။ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်နေပြီလို့ ထင်ထားသည်။

“ဟင်း”

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ထင်းမီးပုံ အနားမှခွာခဲ့လေတော့သည်။

“အား”

စခန်းတဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြောင်လေးအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ထိုအသံသာရာဘက်သွားကြည့်ရန်အလို့ငှာ လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဖော်ညီကြည့်လိုက်သည်။

“ညနေခင်းက အသံမျိုးပဲဆိုတော့ သွားကြည့်လဲအပိုပါပဲ ဆိုပိုက်ရယ် . . သွားမနေပါနဲ့”

သို့နည်း လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ယည်း တဲဝါးကြမ်းခင်းပေါ် တက်ထိုင်နေလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော့်အကြည့်ကတော့မူ ထိုမြောင်လေးဘက်ဆီသို့သာ။

“အား”

“အူး”

“ကဲကွာ . . ကဲကွာ”

“ဟင်း”

ကျွန်တော်သည် တဲပေါ်မှကပျာကသိ ဆင်းလိုက်ရင်း . .

“လာပါကိုလင်းရယ်. . တစ်ခုခုတော့မှားယွင်းနေတာ သေချာ ပြီထင်ပါရဲ့. . တောခြောက်တာ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးဗျ. . ဖထိအောင်လေ မှားလား” ရယ်လို့ပြောကာ မြောင်လေးရှိရာသို့ပြေး လွှားသွားလိုက်တော့ သည်။

သည်တော့လည်း လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ကမူးရှူးထိုးလိုက် လာလေသည်။

“ဦး”

“အား”

“အား”

“ကဲကွာ. . ကဲ. . ကဲကွာ”

“အား”

မြောင်လေးအတွင်းမှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဆူဆူညည်အသံ ကြောင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

လူတစ်ယောက်နှင့် “တောခွေးအ”တစ်အုပ်ပါကလား။

ထိုတိုက်ပွဲသည် မကြာမီအရှုံးအနိုင် ဖြစ်လာပေရောမည် ဘယ်ထွက်မှု လူသားသည် တစ်ယောက်တည်းရယ်. . ‘တောခွေးအ’မှာ သည် ငါးကောင်ခန့်ရှိချေ၏။

သို့ကြောင့် ရှုံးနိမ့်လုဆဲလူသားဘက်မှ ရပ်တည်ပေးလိုက်

တော၏။

“ဦး”

“ဦး”

ပြင်းတန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် လူသားကို သဲကြီးမဲကြီးဝိုင်းကုတ်ဝိုင်းခဲ၊ ဝိုင်းဆွဲနေသည့် ‘တောခွေးအ’တစ်အုပ်သည် ဆန်ဖီသံများကို ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်လိုက်ကာ မြောင်အထက်သို့ ပြေးတက် သွားကြလေတော့သည်။ သူတို့ထွက်ပြေးသွားသလို ကျန်လူသားသည် နီတလျှော့လိုက်ဟန်တူ၏။ မြေေါ်ခွေလဲကျ သွားတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြောင်တွင်းဆင်းသွားလိုက်ကြ တော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဖထိအောင်ပါကလား. . . ။

သူ့လက်ထဲတွင် လှံရှည်ရှိနေ၏။ လှံသွားတွင် သွေးတို့စွန်းပေ နေ၏။ ထိုလှံရှည်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

သတိမေ့ဖျော့နေခြင်းမဟုတ်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ အားစိုက်ထုတ် နှိတ်ခိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်. . . ခြေကုန်လက်ပမ်းကျမောပန်းနေသည် ကြံ၍ နားနေလေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သည်တွင် မည်သည့်စကားမှ

မပြောပေမည် သူ၏မျက်လုံးများက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရယ်လို့ပြောနေသကဲ့သို့ရှိနေချေ၏။

ခေါင်းကိုလည်း ဆတ်ပြန်၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် ဖထိအောင်ကို စခန်းတဲသို့ ဖေးမထွဲခေါ်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ... ဖထိရယ်”

ကျွန်တော်သည် ဖထိအောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ရရှိထားသည့် ဝက်ရာဝက်ချက်များကို ဆေးကြောသုတ်သင် ဆေးထည့်ပေးရင်း မေးလိုက်၏။

“ငါ... အမဲရှာထွက်ရင်း... ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်တွေ့လို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားရင်းနဲ့ ခရီးလွန်သွားတာ”

“ထူးဆန်းတဲ့လူဆိုတာ ဘယ်လိုတုန်း၊ သူနဲ့တွေ့လိုက်သလား၊ သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်တွင် ဖထိအောင်က ခေါင်းခါးရင်း...”

“ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်တာပါကွာ... သူ့သွားပုံလာပုံက နှေးထွေးတယ်ထင်ရပေမည် တကယ်မြန်တာပဲကွာ”

“အဲဒါများဗျာ... ဘာလူထူး လူဆန်းဖြစ်ရမှာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ဝင်ပြောသည်ကြောင့် ဖထိအောင်သည် မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကိုမိမ့် လိုက်ကာ...

“ဒီနေရာတဝိုက်က လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသလောက်ပဲကွ... တစ်ဦးတစ်ယောက် ရောက်လာတတ်တာဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ပျားဖွပ်သမားနဲ့ အမဲလိုက်မုဆိုးပဲဖြစ်တတ်ကြတယ်”

“ခုငါတွေ့လိုက်တာ မုဆိုးလဲမဟုတ်ဘူး၊ ပျားဖွပ်သမားလည်း မဟုတ်ဘူး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင်ဖြင့် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားတောင် မဟုတ်ဘူးကွ” ဟုပြောလေ၏။

“နို့ဖြင့် ပြောပါဦး”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်။

“ခါးကုန်းကြီးတစ်ယောက်ပဲကွ... ခါးမှာလည်း ကြီးမားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကြီး လွယ်ထားသလိုဘူးကြီးနဲ့”

“ဟင်”

“ဟာ”

“မျက်နှာကောမြင်လိုက်လား”

ကျွန်တော်သည် ဖထိအောင်ပြောစကားကို တအံ့တမြဲဖြစ်သွားလေသည်ကြားမှ မေးလိုက်ပြန်၏။

“နောက်ကျောကနေ တွေ့လိုက်တာပဲကွ... အေး... လက်ထဲမတော့ ယမထာကြိမ် နဂါးခေါင်းနဲ့ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းတော့ပါလေဗျ... ဒီတော့ ဒီတောင်မယ် ဒီလိုလူမျိုးကို တွေ့လိုက်တာ မထူးဆန်းပေဘူးလားကွ... အဲလိုလူက လူထူးလူဆန်း မဟုတ်ပေဘူးလား...”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုယ်စီမျက်ခုံးပင့်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ . . လူထူးလူဆန်းတွေလိုက်ပြီး ဘာတွေဆက်ကြရသေးလဲ”

ကျွန်တော်က ဖထိအေဒင်ဘက် ပြန်လှည့်မေးလိုက်ပြန်၏။

“စောကပြောသလိုကွာ . . သူ့နောက်လိုက်တာ ခရီးလွန်သွားတယ် . . သူ့ကိုဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့တာနဲ့ . . ငါပြန်လာခဲ့တယ် သူ့နောက်လိုက်သွားတုန်းက တွေ့လိုစေကြောင့်လားတော့မသိဘူး . . တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်သွားတဲ့ခရီးက ဘာမှမဝေးလောက်ဘူး ထင်ပေမည် အပြန်ကျတော့ အတော်ဝေးတာကလား”

“စခန်းကို လှမ်းမြင်ရတဲ့နေရာ ပြန်ရောက်တော့ အတော်မှောင်နေပြီပဲ . . နို့ပေမည် ဒီလမ်းကြောတွေ ငါကောင်းကောင်း သိထားတော့ အမှောင်ထဲ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့လာခဲ့တာ ဒီမြောင်ထဲလည်းရောက်လာကော . . ‘ခွေးအ’တစ်အုပ်က ငါ့ကို ဝိုင်းတွယ်တော့တာပဲကွာ”

“ ‘ခွေးအ’တစ်အုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာရတာလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေသေးဘဲ မီးပုံဘက်ကြည့်လိုက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဘက်ကြည့်လိုက် လုပ်နေပြီး . . .

“ဘာကောင်သားကို မီးကင်ထားတာတုန်း” ဟုမေးလေသဖြင့်

“မျောက်သား” ဟု ကျွန်တော်ကဖြေလိုက်၏။

“မင်းတို့ မျောက်တစ်ကောင်လုံးက ဒါပဲကျန်တော့လား” ဟုမေးလာပြန်၏။

“ပေါင်နှစ်ပေါင်ပဲ ဖြုတ်ယူမီးကင်ထားတာပဲဗျ”

သို့နည်း ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင် ‘ဖထိအေဒင်’ သည် မှဲပြုံးပြီးလိုက်လေတော့၏။

ပြီးနောက် ကွမ်းတစ်ယာထုတ်ယူဝါးစားလိုက်တော့သည်။ အတန်ကြာတဖြုတ်ဝါးနေရင်းမှ . .

“မင်းတို့မလိုချင်တဲ့ မျောက်ကောင်အစိတ်အပိုင်းတွေကို မြှောင်ထဲပစ်ချလိုက်တယ်မဟုတ်လား” ဟုမေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ . အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် ဖထိအေဒင်သည် ပါးစပ်ကို ခွဲမဲ့လိုက်ပြီး . . .

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . ငါပြန်လာတော့ မျောက်သေကောင်ကောင်ကို ဝိုင်းတွယ်နေတဲ့ တောခွေးအတွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးမိတာပေါ့”

“အို”

“အင်”

သို့ပြောလာလေမှ ကျွန်တော်တို့သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ နမောနုမဲ့နိုင်မှုကြောင့် ဖထိအေဒင်ဒုက္ခရောက်

ရခြင်းပါကလား . . . အကယ်၍များ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းကို စနစ် တကျမြေ
မြှုပ်ပစ်မည်ဆိုပါက ဤမြောင်အတွင်းတောခွေးအများ ရောက်လာလိမ့်
မည်မဟုတ်။

“တောင်းပန်ပါတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံပင်။

သို့ကြောင့် သို့နယ်တောင်းပန်လာလေခြင်းဖြစ်၏။

“ရပါတယ် . . ငါနားလည်ပါတယ် . . တမင်ရည်ရွယ် ဖန်တီး
လုပ်တာမှ မဟုတ်တာချည်း . . . အေး . . တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . တော
တောင်ထဲမှာ ပစ္စလက်ခတ် ပြုမူနေထိုင်လို့တော့ မရဘူးနော်သိလား”

သို့နယ်ပြောပြီး ဖထိအောင်သည် ကွမ်းတံထွေးကို ဖျစ်ခနဲ
ထွေးထုတ်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်ချင်မိသည်ကြောင့် မျက်နှာ
ကို လွဲလိုက်ရတော့၏။

“ကဲ . . ဖထိ ဘာမှမစားရသေးဘူးဟုတ်လား . . . မောက်သား
ကင်စားလိုက်ဦး ပြီးလျင်ဖြင့် ဖထိနှင့် မိတ်ဆွေ စောအိုမ်းတို့ ဒီစခန်းမှာ
ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်လေးကို ပြောပြဦးလေ . . ဖထိပဲပြောပြမယ်ဆို”

သို့ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်သည်တွင် ‘ဖထိအောင်’ သည်
တဲပေါ်မှဆင်းကာ မီးပုံနံဘေးသွားရင်း . . .

“အေး . . ငါနည်းနည်းဆာလို့ အစာစားပြီးလျှင် ပြောပြမယ်”
ရယ်လို့ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်အချမ်းဓာတ်

လည်းဝင်လာသည်ဖြစ်၍ မီးပုံနားသွားထိုင်လိုက်တော့၏။

“ငါနဲ့စောအိုမ်း ဒီတဲကိုထိုးပြီးစချိန်မှာ မှောင်စပျိုးနေပြီ ကွ . .
ငါတို့မယ် တောင်လိပ်လေးတစ်ကောင်ရထားတော့ကာ အသားဖျက်မီး
ကင်လိုက်ပြီး မင်းတို့ရေသွားချိုးတဲ့ ရေအိုင်မယ် ရေသွားချိုးလိုက်ကြတယ်”



“အား . . . အင်မတန်အေးတယ်ကွာ . . . တော်ပြီငါတော့ ရေမ
စိမ်တော့ဘူး ပြန်တော့မယ်ကွာ”

စောကျိမ်းသည် သို့နယ်ပြောပြီး စခန်းတဲသို့ပြန်သွားတော့၏။

စောအောင်သည် သူ၏လှံတံရှည်ကို အိုင်စပ်တွင် ထိုးစိုတ်
ထောင်ထားလိုက်လေပြီ။ ရေအိုင်တွင်း ဆင်းလိုက်သည်။

“အား . . .”

ကြက်သီးများ ဖျန်းခနဲထလာကြ၏။ ချမ်းအေးလွန်းသည်တိုး။
သို့ပေမင့် သူသည်လိပ်ကောင်ကို ရဲခင်းဖြင့်ရင်ကိုပေါက်ခွဲ အသားဖျက်ခွဲ
လေသူမို့ သူ့မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး လိပ်သွေးတို့ ပေကျဲနေသည်ဖြစ်

သည်ကြောင့် ရေမချိုးတောင်မှ ခြေလက်တော့ဖြင့် ဆေးကြောရမည်ဖြစ်၍
ရေအိုင်အတွင်းမှ ရေကိုလက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ယူ မျက်နှာကိုပက်ဖျန်းပွတ်သပ်
ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ခြေလက်တို့ကိုလည်း ဆေးကြောပွတ်သပ်နေလိုက်၏။

ဆောင်းလေလေးက တိုက်ခတ်လာသည်ဖြစ်၍ ချမ်းလွန်း
၍တုန်ယင်နေတော့၏။

“အား . . .”

သို့ရှိစဉ် စခန်းဘက်မှ အထိတ်တလန့်အော်သံကြောင့် စောကျိမ်း
တစ်ယောက် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်တွက်ကာ ရေအိုင်မှကပျာကသိပြန်တက်ကာ
လှံရှည်ကို ဆွဲနှုတ်ယူသွားလေသည်။

“စောကျိမ်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

စခန်းတဲမရောက်မီ လမ်းခုလပ်တွင် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ဆုံလိုက်ကြသည်တွင် သို့နယ်ပြိုင်တူလိုလိုမေးလိုက်ကြတော့၏။

“မင်းရဲ့အော်သံကြားလို့ စိုးရိမ်တကြီးပြေးလာတာ”

သို့နယ် စောအောင်က အမောတကော မေးလိုက်သလို
စောကျိမ်းကလည်း “ထိတ်လန့်တကြား မင်းအော်သံကြောင့် ငါပြေးလာ
တာ” ခယ်လို့ ပြောလာသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြနေကြတော့၏။

တကယ်တော့ ထိုအော်သံသည် စောကျိမ်းအော်လိုက်ခြင်း
မဟုတ်သလို စောအောင် အော်လေခြင်းလည်းမဟုတ် သိလိုက်ကြ

သည်တွင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြတော့၏။

“ငါတို့တွေ နားကြားလွဲတာတော့ မဟုတ်ကြပါဘူးနော်” ဆိုလျက် နှစ်ယောက်သား စခန်းတဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

သည်နောက်သူတို့သည် လိပ်သားမီးကင်ကို စားလိုက်ကြကာ ခေတ္တမျှနားနေမီးလှုံနေလိုက်ကြပြီး အနွေးဝါတ်လုံလုံလောက်လောက်ရလိုက်သည်တွင် စခန်းတဲပေါ်တက်လှုံလျောင်း အိပ်စက်လိုက်ကြတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေစဉ်တွင် တဒေါက်ဒေါက်ရယ်လို့ သူတို့တဲ ခြေရင်းဘက်ဝါးတိုင်ကို ခေါက်နေသကြောင့် အိပ်ယာမှန်းခဲ့ကြတော့၏။

“ဟင်”

စောဂျိမ်းက သူအိပ်နေစဉ် စောအောင်တစ်ယောက် ဝါးတိုင်ကို ခေါက်နေသည်ထင်၏။

စောအောင်ကလည်း သူအိပ်နေသည်ကို စောဂျိမ်းက ဝါးတိုင် ခေါက်၍ နောက်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်၏။

အောင်လည်းမဟုတ်။

စောဂျိမ်းလည်းမဟုတ်။

သည်တော့ ဘယ်သူ လာခေါက်တာလဲ။

လူသားရယ်ဆိုလို့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိခြင်းဖြစ်၏။

အဖြေက ရှင်းနေသည်ပဲ။

တောခြောက်တာဖြစ်မည်ပေါ့။

နာနာဘာဝကောင်တွေ လုပ်တာဖြစ်မည်ပေါ့။

သို့ဆိုပါက ဘာဆန်းတာမှတ်လို့ . . . တောတောင်အတွင်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပဲ၊ သို့တွက်လိုက်ကာ . . . နှစ်ယောက်သားပြန်လှုံ အိပ်လိုက်ကြပြန်၏။

အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲတွင် တဲသည်သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရမ်းခါနေသည်ကြောင့် နှစ်ယောက်သား လူးလဲထထိုင်လိုက်ကြသည်။

လျှင်လှုပ်တာလေများလား။

မူးလောက်အောင်ပင် လှုပ်ခါနေခြင်းဖြစ်၏။

သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တဲပေါ်မှ ကပ္ပာကသီ ဆင်းလိုက်ကြ၏။

“ဟင်”

“အို”

အံ့ဖွယ်ပင်ကောင်းသေးတော့၏။ သူတို့ဝါးတဲသာလျှင် လှုပ်ခါနေခြင်းဖြစ်၏။ သစ်ပင်ငယ်တို့အပါအဝင် သစ်ပင်ကြီးတို့၏ အကိုင်းအခက်အလက် အရွက်တို့သည် ပကတိငြိမ်သက်လို့ရှိချေ၏။

“ဘုရား . . . ဘုရား”

စောဂျိမ်းက သို့နယ် ရေရွတ်တမ်းတနေ၏။

“ခွေးမသားတွေ သွားကြစမ်းကွာ . . လာမနောက်ယှက်ကြနဲ့”
 ဆိုလျက် စောအောင်သည် သူ့လက်တွင်းရှိ လှံရှည်အစိုးဖြင့်
 လှုပ်ခါနေသော ဝါးတံတိုင်တို့ကို စဉ်ဆက်မပြတ် လွှဲရိုက်နေလေတော့၏။
 သူ၏လုပ်ဆောင်ချက် ထိရောက်ခြင်းပေလား။ စောကျိမ်း
 တမ်းတသော ဘုရား . . ဘုရား . . ရေရွတ်သံကြောင့်ပေလားမသိ အတန်
 ကြာတွင် လှုပ်ရမ်းခါနေသော ဝါးတံသည် ငြိမ်သက်သွားတော့၏။
 “ငါတော့ တပေါ်တက်မအိပ်ဝံ့တော့ဘူးကွာ . . ” ဆိုလျက် စောကျိမ်း
 သည် မီးပုံနားရှိ ထင်းခြောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ငိုက်မြည်းနေ
 လေတော့၏။

စောအောင်သည် “မင်းကလည်းကွာ . . . ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့
 အတိုင်းပါပဲလား” ဆိုလျက် တပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း တက်အိပ်
 လေတော့သည်။

သူသည် မကြောက်တတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များ
 ကို တောင်တောင်အိအိ တွေးတောနေလေခြင်းမရှိသည်ကြောင့် တခဏ
 အကြာတွင် အားလုံးကိုမေ့ပျောက်အိပ်ပျော်သွားချေတော့သည်။

သို့ငြား မကြာလိုက်သော အချိန်ကလေးတွင် သူ့နားတွင်
 တရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ရွက်ခြောက်များအပေါ် နင်းလျောက်လာသံကြောင့်
 မျက်လုံးကို မဖွင့်လေဘဲ ဘာကောင်များပါလိမ့် သိလိုစိတ်ဖြင့် နားစွင့်နေ
 လိုက်၏။

မုဆိုးတို့အသီးအတတ်ပညာအရ ပြောရလျှင် ထိုနင်းလျောက်
 လာသံသည် တစ်ကောင်တည်း လျောက်နင်းလာသံမဟုတ်နိုင်။ သို့ပေမင်္ဂ
 သားရဲကောင်တို့၏ နင်းလျောက်လာသံလည်း မဟုတ်နိုင်၊ တွားသွား
 သတ္တဝါငယ်မြောက်များစွာ၏ နင်းလျောက် လာသံဖြစ်နိုင်၏။ သို့ကြောင့်
 သူသည် သို့နင်းလျောက်လာသံကြား ရလေသည့် စခန်းတဲနောက်ဘက်ရှိ
 တောင်ကြောပြေပြေလေးရှိရာသို့ အိပ်လျက်မှ ခေါင်းထောင်မတ်ကြည့်
 နေလိုက်သည်။

“ဟင်”

မဖြစ်နိုင်တာချည်း . . သူပင်အမြင်မှားလေသည်လား။

သူတွေ့ထင်ထားသလို တွားသွားသတ္တဝါငယ်များ၏ နင်း
 လျောက်သံမဟုတ်။

တစ်ကောင်တည်းသော တွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင်သာ
 ဖြစ်ချေတော့၏။ သို့ တစ်ကောင်တည်းကပင် သူ့ကို ခြောက်ခြားသွားစေ
 တော့၏။ လွန်စွာမျှကြီးမားသော တောင်လိပ်ကြီးဖြစ်နေတော့သည်။

မည်မျှကြီးပါသနည်းဆိုပါစု . . . လေးဘက်ထောက် လာနေ
 သော လူတစ်ယောက်အရွယ်အစားခန့်ရှိချေတော့၏။

မဖြစ်နိုင်တာဆိုပေမင်္ဂ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ထင်းထင်းကြီးဆို
 လေတော့ သူ့အမြင်မှားနိုင်၊ သူသည် စောကျိမ်းကို သတိရလိုက်သဖြင့်
 မီးပုံဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စောဂျိမ်းသည် မီးပုံနံဘေးတွင် ဖူးနှစ်ဖက်ထောင်၍ခေါင်းကို
ငိုက်စိုက်ချ အိပ်မောကျနေသည်ကြောင့် စောအောင်သည် လိပ်ကောင်
ကြီးဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ”

လိပ်ကောင်ကြီး၏ဦးခေါင်းသည် မောသွပ်နေသော လူ
တစ်ယောက်မျက်နှာကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် သူသည်ထိတ်လန့်တကြား
ဖြစ်သွားကာ . . နံဘေးမှ လှရှည်ကို လှမ်းယူ၍ကယွာကယာ လူးလဲထ
လှမ်းပစ်လိုက်လေတော့၏။

လွန်စွာမျှ နှေးကွေးသော လိပ်ကောင်ကြီးသည် သွက်လက်
လွန်းလှပါကလား။

အိပ်မက်လားလို့ပင် ထင်ရ၏။ အမြင်မှ ရုတ်ချည်းပျောက်သွား
လေတော့၏။

“အောင် ဘာဖြစ်တာလဲ . . ”

စောဂျိမ်းက သူ့နှုတ်ရောက်လာပြီး မေးသည်တွင် သူက တောင်
လိပ်ကြီး တောင်ကြောပေါ်မှ ဆင်းလာပုံ၊ လူမျက်နှာကြီးဖြစ်သွားပုံ၊ သူ
လှရှည်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်တွင် ရုတ်ချည်းပျောက်သွားပုံတို့ကို ပြောပြ
လိုက်သည်။

စောဂျိမ်းက အိပ်မက်ဆိုးမက်နေတာဖြစ်မည်။ သို့တည်းမဟုတ်
တောခြောက်ခံရတာဖြစ်မည်ဟု ပြောလာ၏။

ဒါကိုသူလုံးဝလက်မခံ။

သူလက်မခံသည်မှာလည်း သူ့တွင် အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်
ဆံ့လုံရှိသဖြင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

နောက်နေ့မနက်တွင် သူပစ်လိုက်သော လှရှည်ကိုသွားကောက်
သူလိုက်သည်တွင် သူ၏လှရှည်အသွားတွင် သွေးဈေးစွန်း ထင်းနေလေ
သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

စောအောင်တို့၏ တစ်ညတာဖြစ်ပျက်ကြခဲ့သည်ကို သို့သိရ
အသည်ကြောင့် အံ့ဩခြင်းလည်းမရှိသလို ထိတ်လန့်ခြင်းလည်း မဖြစ်မိ
ဘူး။ ထူးဆန်းမှုအလျဉ်းမရှိပါ။

“အား . . . ”ရယ်လို့ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကိုလည်း
ဗွန်တော်တို့ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လွန်စွာမျှကြီးမားလှသော လိပ်ကြီး
သည်မှာလည်း ညနေကကြုံခဲ့ရသော ခါးကုန်းကြီးပင်ဖြစ်ချိန်မည်။

သူတို့အိပ်နေစဉ် တဲသည်သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်နေသည်
ခြင်းမှာလည်း လျင်လှုပ်ချင်းသာဖြစ်နိုင်၏။ သို့တည်းမဟုတ်တော
ခြောက်ခြင်းသာဖြစ်မည်။ သို့ကုန်တော်ကရှင်းပြလိုက်သည်။ သူကလက်
မခံချင်၊ အင်တင်တင်။

“ဟုတ်ပြီလေ . . ဖထိက ဘာလုပ်ချင်လဲ . . ဘာသိချင်လဲ”

“အား . . . ရယ်လို့ ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်သံရှင်ကို သိ
အသ် . . ပြီးတော့ ခါးကုန်းကြီးက ဘယ်သူလဲ . . ဘယ်ကလဲသိချင်တယ်”

“အင်း.. ကျွန်တော်တို့လဲ အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်..
ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်လေ.. နက်ပြန်ကို ကျွန်တော်တို့တစ်ချက်ချင်း နှစ်ချက်
ပြတ်ဆိုသလို ခါးကုန်းကြီး တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာဘက် အဲဒါ
သွားကြမယ်လေ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

“ကောင်းတယ်”

“ကောင်းတယ်ကိုပိုက်..”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ဖထိစောအောင်က သဘောတူထောက်ခံလာကြ
တော့သဖြင့် နောက်နေ့နံနက်စောစောတွင် နံနက်စာစားပြီးသည်
စခန်းမှထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ခါးကုန်းကြီးကို တွေ့လိုက်သည်ဆိုသော ဖထိစောအောင်
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဦးဆောင်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ သွားလမ်းတလျှောက် ကြိမ်နွယ်အုပ်ပင်
ဆူးချဲ့တို့ စိပ်စိပ်ပေါက်ရောက်နေကြသည်ဖြစ်၍ ခရီးတော့ဖြင့် သိပ်မထွေး
လှချေ။

သွားလာလမ်းမြောင်းလေးရှိနေခြင်းကြောင့် တော်တော်
တော့၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် ရွှေမှလမ်းပြသွားနေသော
စောအောင်တို့သည် သုံးလံခန့်ကွာလျက်ရှိ၏။

ဘယ်တွက်မှ စောအောင်သည် လူကောင်သေးသေးညက်မြစ်
ဦး... ခြေလှမ်းစိပ်သော်လည်း သွက်လက်မြန်ဆန်လွန်းလှ၏။

လမ်းကွေ့လမ်းခွဲလေးများရှိလျှင်တော့ဖြင့် ရပ်စောင့်နေတတ်
၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အေးအေးလူလူ စကားတပြောပြော
လျှောက်နေကြခြင်းကိုတော့ဖြင့် ဖထိစောအောင်က နှစ်သက်ဟန်မတူ။
ဦးပေမည် ကျွန်တော်တို့သည် ခေ့ကျီးကျွန်းပြုနေလိုက်ကြ၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ လမ်းမြောင်းလေး၏ ညာဘက်ခြမ်းဝါးရံ
တောအတွင်းမှ တောဝက်တစ်ကောင် လှမ်းတွေ့လိုက်သည်ကြောင့်...
လင်းမြင့်လှိုင်သည် လှမ်းပစ်လိုက်လေတော့၏။

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်တို့ထံမှ သေနတ်သံပေါ်ထွက်လာသည်ကြောင့် ရွှေ
အတော်လှမ်းလှမ်း ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဖထိစောအောင်သည်...
ကျွန်တော်တို့အနား ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

“ဘာကိုပစ်တာတုန်း”

သူ့အမေးကို လင်းမြင့်လှိုင်က နှုတ်ဖြင့်မဖြေ မေးဝေါ့၍ တော
ဘက်သေကောင်ကြီးကို ပြလိုက်၏။

သည်တော့လဲ ဖထိစောအောင်တစ်ယောက် တောဝက်
သေကောင်ကို ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါထမ်းပိုးရှာလေ၏။

တောဝက်ကောင်သည် အတော်အတန်ကြီးသည်ဖြစ်၍ ရွှေ

လမ်းခရီးတလျှောက် ထမ်းပိုးမသွားနိုင်လေခြင်းကြောင့် ဝက်ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုသာလျှင် ခုတ်ဖြတ်ယူလာကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးစဉ်သည် အမဲရှာရင်း ခါးတုန်းကြီး နောက်လိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် လတ်တလော စခန်းချရပ်နားရန် မစဉ်းစားကြပါချေ။

သို့လျောက်ခဲ့ကြရာမှ အတော်အတန်ခရီးပေါက်ခဲ့ကြသည်နှင့်အတူ ဆာလောင်လာသည်လည်းဖြစ်၍ ချောင်းရိုးလေးတစ်ခု ထိမိမြေပြန့်ကုန်းလေးတွင် နားနေစခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ထိုနေရာလေးတွင် စိမ်းစိမ်းစိုစို အရွက်အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ကျွန်းပင်ကြီးရှိနေခြင်းကြောင့် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလွန်းလှသည်ဖြစ်၍ “ကျွန်တော်တို့ ဒီမယ်ညအိပ်စခန်းချလျှင် ကောင်းမလား” ရယ်ထုတ်ကျွန်တော်ကအကြံပြုလိုက်၏။ တောအတွေ့အကြုံအရ စခန်းချရန် ကောင်းသည်နေရာဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်။ ချောင်းရိုးလေးသည် ကျောက်ချောင်းလေးဖြစ်ခြင်းကြောင့် သားရဲကောင်များ ခိုအောင်းနိုင်ခြင်းမရှိနိုင်။ ရွှေ့၍ ချောင်းမကြီးသည် မည်သည့်ချောင်းဖြစ်သည်ဟု မပြောနိုင်သော်လည်း ရေခမ်းခြောက်လှဖြစ်သည်ကြောင့် ချောင်းအလယ်လောက်တွင် ရေစီးကြောင်းလေးသာရှိနေသဖြင့် မြင်ကွင်းသည် ရှင်းလှချေ၏။

ချောင်းတဖက်ကမ်းပါးသည် မတ်စောက်မြင့်မတ်လေခြင်းကြောင့် ရွှေ့ခြမ်းမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်လောက်သည်။

သားရဲကောင်တို့ ရောက်မလာနိုင်သည်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ချေ ၏။

ကျွန်တော်တို့စခန်းချရန် ရည်ရွယ်လိုက်သော နေရာသည် မြေပြန့်လေးဖြစ်သည့်အပြင် အောက်ပေါင်းရှုတ်လှခြင်းမရှိချေ။ တပင်တိုင်ဝါးတောဟုပင် ခေါ်နိုင်လောက်သည့် ကြသောင်းဝါးပင်တို့ အပေါက်များသည် နေရာလေးဖြစ်ချေ၏။

ထိုနေရာလေးကို လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း သဘောကျဟန်တူချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထင်းခြောက်တုံးများစုဆောင်း ထင်းမီးပုံဖို၍ ဝက်ပေါင်ကိုကင်ရန် လုပ်နေစဉ်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောအောင်သည် နီးစပ်ရာမှ ဝါးများတိုခုတ်၍ စခန်းတဲဆောက်ရန်လုပ်နေကြတော့၏။

မကြာလောက်သောအချိန်ကလေးတွင် ဝက်ပေါင်နှစ်ချောင်းကို တစ်စုံထိုးမီးကင်ထားပြီးဖြစ်သလို သုံးယောက်အိပ်လောက်သည့် တဖက်ရပ်ဝါးတဲလေးတစ်လုံးထိုးပြီး ဖြစ်ချေတော့၏။

နေလည်းစောင်းလေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချောင်းမကြီးအောက်ဘက် အနည်းငယ်မျှစုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး ပေါင်လယ်လောက် ရေအနက်ရှိ နေရာလောက်တွင် ရေခံမိလိုက်ကြသည်။

ဖထိစောအောင်သည် စခန်းတွင်နေခဲ့ချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ရေမီးချိုးပြီးပြန်လာသည်တွင် ဖထိစောအောင်သည် ကျောက်ငါးခုလေးငါးကောင်ခန့်ကို ဝါးညှပ်ဖြင့် မီးပုံနဲဘေးတွင်စိုက်

ထောင်ကင်ထားလေ၏။

“တယ်ဟုတ်ပါလား ဖထိ တယ်ကရတာတုန်း”

သို့ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်တွင် ဖထိအေဒင်သည် ကွမ်း
တံတွေးကို ဖုတ်ခနဲထွေးထုတ်လိုက်ပြီး “ဒီချောင်းရိုးလေးအတွင်းက
ကျောက်ဂလိုင်လေးကရတာ နှစ်ချို့ငါးတွေပဲ ကောင်းမှကောင်း” ရယ်လို့
အားပါးတရ ပြောလာလေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း ဝိစကီ ပုလင်း
ပြားလေးကို ထုတ်၍ “ဖထိဇေ. . ဝိုင်းလိုက်ကြရအောင်” ရယ်လို့ပြောရင်း
ဖထိစောအေဒင်ထိုင်နေသည့် မီးပုံနားတွင် သွားထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဝက်ပေါင်ကင်ကတော့ ငါ့အတွက်စားဖို့ဖြစ်ပေမင့် မင်းတို့
အတွက်ဆိုလျှင်ဖြင့် အကျက်လိုသေးမှာပေါ့. . ရော့. . ငါးကင်တော့ရှိ
ဝယ်. . လော့လော့ဆယ်. . ငါးကင်နဲ့ပဲ ဖြည်းချော့ကွာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ငါးကင်ကို အမြည်းလုပ်သောက်
လိုက်ကြတော့၏။

ဖထိ စောအေဒင်ကတော့ သွေးသံရဲ့ရဲဝတ်ပေါင်သားတင်တို့
အားပါးတရ စားလိုက်သောကဲ့လိုက်နှင့် စကားမပြောပါလေ။ နဂိုကလည်း
စကားနည်းသူဖြစ်သည်ကိုး။

သုံးယောက်သား လက်ကျည်လှသည်ဖြစ်၍ မကြာလောက်
သောအချိန်တလေးမှာပင် ဝက်ပေါင်ကင်သားပင် မမြည်းလိုက်ရ...

ဝိစကီတစ်ပြားကုန်သွားချေတော့၏။

အရက်ကုန်တော့ စောအေဒင်သည် ကွမ်းယာထုတ်ဝါးနေ
ပြန်ချေတော့၏။

သုံးယောက်သား အရက်တစ်ပြားသည် ဘာမှမရှိလောက် သည်
ဆိုပေမင့် ရသာခဲဇိမ်ဆွဲသောက်လေခြင်းမဟုတ် ရေရောစပ်ခြင်းလည်း
မရှိ ကုလားမော့ မော့လိုက်ကြခြင်းကြောင့် အတန်ငယ်တော့ဖြင့် ခိုဝေ
လာချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဝါးတံပေါ်တက်နားနေလှ
လျောင်းလိုက်တော့သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်နံဘေးတွင်ထိုင်၍ သူ၏ သေနတ်
ကို စာယုတယကိုင်တွယ်ကာ တိုက်ချွတ်နေလေ၏။

ဖထိစောအေဒင်သည် မီးပုံဘေးမှာပင်ထိုင်၍ ကွမ်းယာကို
တဖြူဖြူစားရသာခဲ ဇိမ်ယူနေလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကြမ်းခင်းပေါ် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် မျက်ခွံ
ဈားလေးလံကျလာကာ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မည်မျှကြာကြာအိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။
“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် လန်နီးခဲရတော့
၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး ခဲည်းမှောင်လို့နေ၏။ ထင်းမီးပုံသည်

ပြာဖုံးနေပြီဖြစ်သည်ကိုး။

ဖထိစောအောင်တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော် နံဘေးတက်အိပ်နေလေသည်မသိ။ သူသည်လည်း သေနတ်သံကြောင့် နိုးလာရတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

ကျွန်တော်သည် နံဘေးရှိသေနတ်နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကောက်ယူ၍တဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

လေးဘက်လေးတန်အရပ်သို့ ဓါတ်မီးဖြင့် ဝှေ့ရမ်းထိုးလိုက်၏။

ချောင်းစပ်မှ လင်းမြင့်လှိုင်တက်လာသည် တွေ့လေသဖြင့် “ကိုလင်း.. ဘာကောင်တွေ့လို့ ထွက်သွားပစ်တာလဲ..” ဟုမေးလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော သေနတ်ထိုဝါးထဲကြမ်းခင်းပေါ် အသာအယာချလိုက်ပြီး ခြေပစ်လတ်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း သူ့ရှေ့တွင် သွားရပ်လိုက်လျက်..

“ဘယ်သွားတာလဲ”ဟု ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တရားရိုးစီးတော့ အပေါ့ထသွားဖို့ တဲပေါ်တ ဆင်းလိုက်လျှင်ပဲ ချောင်းစပ်ကနေ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီး ကုန်းကုန်းကွကွတက်လာတာတွေ့တော့ ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားမိတယ်ဗျာ.. နောက်တော့

သေနတ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး ပစ်ဖို့ရာ ထိုးချိန်လိုက်တယ် ဆိုလျှင်ပဲ အဲဒီကောင်ကြီးက မြန်လိုက်တာဗျာ.. လှစ်ခနဲချောင်းထဲပြန်ဆင်းသွားတယ်.. ကျွန်တော်လည်း ချောင်းထဲပြေးဆင်း လိုက်သွားတော့ အဲဒီကောင်ကြီးက ချောင်းအထက်ကို ဆန်တက်ပြေးသွားလေရဲ့... နို့ကြောင့် ကျွန်တော်လဲ သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ် လိုက်တာပဲ..” ရယ်လို့ ပြောလေသည်။

“မှန်သွားလား... ဘာကောင်တုန်း”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်။

“လမိုက်ညဖြစ်နေတာရယ် .. မီးပုံကလည်းပြာဖုံးနေတာကြောင့် ခိုပိခနဲသာ တွေ့လိုက်ရတယ်.. ဘာကောင်မှန်း မသိလိုက်ရဘူးဗျာ.. ကျွန်တော့်ပစ်ချက်မှန်လား မမှန်လားတော့မသိဘူးဗျာ.. မနက်လင်းလင်းထင်းထင်းကျမှ ချောင်းအထက်ဘက် သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

သို့လင်းမြင့်လှိုင် ပြောနေသည်ကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြရာမှ...

“အား”ရယ်လို့ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်ကြောင့် အသံလာရာသို့ မှောင်မိုက်နေသည် သိကြပေငြား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအသံသည် စခန်းတဲနောက်ဘက်မှ ဖြစ်နေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မှက်နှာတစ်ယောက်

ကြည့်ကာနေလိုက်ကြ၏။ စကားမပြောဖြစ်ကြချေ။ အတွေးကိုယ်စီရှိနေကြစဉ် ဖထိအေဒင်သည် မီးပုံရှိရာသို့ သွားလိုက်ကာ ပြာတို့ကို ယပ်ထုတ်လိုက်လေ၏။ သည်တွင် ရဲရဲနီသော မီးခဲတို့ ပေါ်လာတော့၏။

ထိုမီးခဲတို့အပေါ် ယင်းခြောက်တိုင်းများ ယပ်ထိုးပိုး ထည့်လိုက်သည်တွင် မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် မီးတောက်မီးလျှံများထွက်လာတော့၏။ စခန်းတဲပတ်ဝန်းကျင်လင်းလာတော့၏။

“လာဗျာ.. အိပ်မပျော်တဲ့အတူ”ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစင်ပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်လိုက်ပြန်တော့၏။

သည့်နောက် သုံးယောက်သား ယင်းမီးပုံနံဘေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြပြန်တော့သည်။

စားသောက်ရင်းကြားမှ တောကြက်ဖတ်ကောင်၏ တွန်သံကြားရလေပြီး နောက်တွင်လင်းအရုဏ်ရောက်လာတော့သည်။

“ငါတော့ အိပ်ချင်လာပြီကွာ”ဆိုလျက် ဖထိအေဒင်သည် မီးပုံနားမှထလိုက်ကာ ဝါးတဲပေါ်သွားတက် အိပ်လိုက်လေတော့၏။

အရုဏ်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ်ကိုယူလိုက်ကာ.. ချောင်းဘက်ထွက်သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လည်းပြန်အိပ်လိုစိတ်မရှိတော့သည်ဖြစ်၍ သေနတ်ကိုယူလျက်... လင်းမြင့်လှိုင်နောက်လိုက်သွားတော့သည်။ ချောင်းသို့ ရောက်သည်တွင် အထက်သို့ဆန်တက်ခဲ့ကြတော့၏။

“ကျလီ.. ကျလီ.. ကျလီ”ရယ်လို့ ကျေးငှက်သာရကာ တို့၏ ဆူဆူညံညံအသံသည် နားဝင်ချို့လွန်းလှချေ၏။

သို့လျောက်ခဲ့ကြရာမှ.. ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် မောက်လေးတစ်ကောင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုမောက်သေကို ကပျာကသီကောက်ယူကြည့်လိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”ဟု မောက်သေကို ထူးဆန်းစွာကြည့်နေရင်းပြောနေလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်လက်တွင်းမှ မောက်သေကို လှမ်းဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သေနတ်မှန်သေဆုံးနေရခြင်းပါကလား သို့ဆိုပါလျှင် ညကလင်းမြင့်လှိုင်သည် မောက်တောင်ကိုအမြင်မှား တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးထင်လေခြင်းဖြစ်မည်။

“ညက ခင်ဗျားမောက်ကို ပစ်လိုက်တာပဲ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင်...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး.. မဖြစ်နိုင်ဘူး.. လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ ညကကျွန်တော်မြင်တဲ့အရိပ်သဏ္ဌာန်က အကြီးကြီးရယ်ဗျာ... ခုဟာကမောက်ကလေးပေပဲ”ရယ်လို့ အံ့သြတကြီး ပြောနေလေတော့၏။

သို့ကြောင့်...

“ညကြီးမင်းကြီးတော့မှောက်ခဲလိုက်ရတာ နေမှာပေါ့”ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟွန်း . . ကျွန်တော်တော့ မသိတော့၊ မပြောတတ်တော့ဘူး ဗျာ . . ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ . . ဒီစခန်းမှာ သုံးလေးရက်နေဦးမယ် ဗျာ”

“ကိုလင်းသဘောပဲဗျာ”

သည့်နောက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လွိုင်သည် မျောက်သေ ကောင်ကို ယူ၍စခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

စခန်းသို့ပြန်ရောက်သည်တွင် ဖထိစောအေဒင်သည် နှစ်နှစ် ခြုံကြဲခြုံကြဲအိပ်ပျော်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လွိုင်သည် ထင်းမီးပုံကြီးနားတွင်ထိုင်လျက် ခေတ္တမျှနားနေ စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် မျောက်သေကောင် ကို ပေါင်နှစ်ချောင်း၊ လက်တစ်စုံသာလျှင် ဖြတ်ယူလိုက်ပြီး တစ်စုံထိုးမီးကင် ထားလိုက်တော့၏။

မျောက်ကောင်၏ ကျန်အစိတ်အပိုင်းစွန့်ပစ်ပစ္စည်းတို့ကို ဖထိ စောအေဒင်ပြောလေသည့်အတိုင်း ပစ္စုလက်ခတ် လွှတ်မပစ်လေတော့ဘဲ တွင်းတူး၍မြှစ်နှံလိုက်သည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လွိုင်သည် ရေချိုးထွက်ခဲ့ ကြတော့သည်။

ရေအိုင်နားသို့ ရောက်လှတွင် ချောင်းကမ်းပါးသံရှိ သစ် ဓန့်ကျည်းပင်ကိုင်းတွင် မျောက်တစ်ကောင်တွေ့လိုက်ကြပေမင့် ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုသော်ငြား ခဲတစ်လုံးကောက်၍ ပစ်ခတ်ခြောက်လှန် ထုတ်လိုက်၏။

“ဒီတော့မျောက်ပေါတာပဲဗျာ”

လင်းမြင့်လွိုင်က သို့နယ်ပြောရင်း . . သေနတ်ကို ချောင်းကမ်း စပ်သစ်တစ်ပင်အရင်းတွင် ထောင်ထားလိုက်ပြီး ကန်ထဲဆင်းသွားလေ တော့၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လွိုင်သေနတ်ထောင်ထားသည့် သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး “ဒူးယား”တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှိ ဖွာခွိတ်ရင်း သစ်ပင်ကို ကျောခိုဗျက်လုံးကို မှိတ်၍မှိန်းနေလိုက်တော့၏။

သို့ရှိစဉ် . . .

“အား”

ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် ရုတ်ခြည်းထလိုက် ကာ အသံလာရာချောင်းကမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလိုက်သည်။

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိတော့၏။ လူသေအလောင်းတစ်လောင်းပါကလား။

လျှာထွက်၊ မျက်လုံးပြူး၊ သေနေခြင်းဖြစ်၏။ ရင်ဝတွင်တော့

တောင်းလောင်းပေါက် အပေါက်ကြီးရှိနေ၏။

အပုပ်နဲ့ပင်ထွက်စပြုနေသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သေဆုံးနေသည်မှာ လေးငါးရက်ခန့်တော့ဖြင့် ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုသူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နှစ်လုံးပြုနေသေနတ်အိုတစ် လက်ကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ထိုလူသည် မုဆိုးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ် နိုင်ပေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုပိုက်”

အနားသို့ရောက်လာသော လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

“ထိတ်လန့်တကြား အော်သံကြားလို့ ပြေးလာတာ.. အော်သံ ရှင်တော့ မတွေ့ဘူး.. ဒီအလောင်းနဲ့တော့ ထိပ်တိုက်လာတိုးတာပဲ.. ဒီလူ မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်.. ဘယ်ရွာကလဲမသိဘူး သူများသတ်လို့ သေတာလား၊ ဘယ်လိုကြောင့်သေတာလဲမသိဘူး၊ ရင်ဝမှာတော့ ဟောင်းလောင်းပေါက် အပေါက်ကြီးနဲ့ပဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုလူ၏နှစ်လုံးပြုနေသေနတ်ကို ကောက်ယူမောင်းချိုးစစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့မယ် ကျည်ဆန်မှမရှိတော့တာ နို့ကြောင့် ရန်သူလတ်ချက်နဲ့သေရရှာတာပဲဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့နယ်ပြောပြီး ဝတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်လေပြီး..

“ဒီလူ ရှေ့ချုံ့နွယ်တောတွေကြားက ပြေးထွက်လာတာဗျ သူ့

ရန်သူလတ်က လွတ်အောင် ပြေးလွှားလာပုံရတယ်.. နို့ပေမင့် သူ့ခမျာ ခွတ်လမ်းမရှိခဲ့ရှာပါဘူးဗျာ.. ကြည့်ရတာ သူ့ရန်သူက သဲကြီးမဲကြီး နိုတ်သတ်တဲ့ပုံပဲဗျ.. လုံးဝအလွတ်မပေးချင်တဲ့သဘောပဲဗျ”

“နို့ဖြင့် သူ့ရန်သူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ပြောရလျှင်ဖြင့် သူ့ရန်သူက လူတစ် ဘက်ပဲဖြစ်မယ်.. ချွန်ထက်တဲ့အရာတစ်ခုခုနဲ့ ရင်ဝကို အထိုးခံလိုက် ဆဲအံ့ဖြင့် လည်ပင်းကိုလည်း ညစ်ခံလိုက်ရတာဖြစ်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်ကြောင့်... ကျွန်တော်သည် မည်သို့မျှစောဒကမတက်လေတော့ဘဲ ထိုလူ၏ ရင်ဝရှိ ဘင်းလောင်းပေါက်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဓားနဲ့ထိုးခံရတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေးပေါ်ရုံပြီးလိုက်ကာ..

“ကိုပိုက် ခန့်မှန်းချက် မမှားပါဘူး.. ဒီလူလုံနဲ့အထိုးခံလိုက်ရ ခဲ့ဖြစ်မယ်”

“ဗျာ...”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလာသည်ကြောင့် မဆီမဆိုင် လှရှည် “မထီစောအေဒင်”ကို ပြေးမြင်လိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်ဘယ်လိုကြောင့် သို့တွေ့လိုက်မိပါလိမ့်။

ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်ရူးများနေပြီလားမသိ၊ ရာလည်း အကြောင်းမရှိချေ။

သည့်နောက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုအလောင်း ကျွန်တော်တို့ သရက်ပင်စုရွာမှထွက်လာကတည်းက ကျွန်တော် နှင့်သေနတ်ကို မြေမြှုပ်လိုက်ကြပြီးနောက် စခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။ နှင့်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါကလား။

ထိုအလောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဖထိစောအေဒင်ကို ပြောရာ သို့ပေမည် သူတို့က ကျွန်တော်တို့မသိစေချင်သည့် အကြောင်း လိုက်သည်တွင် မျက်စိမျက်နှာဖျက်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ သိစွဲရှိနိုင်သည်ဟု ထင်ရလေခြင်းကြောင့် ယခုလို နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် ဖထိစောအေဒင် သို့ဖြစ်သွားရပါသနည်း။ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုများပတ်သက်နေလို့ပါလိမ့်။ ဖထိစောအေဒင်သည် ရေအိုင်ရှိရာချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်း

ဒီအလောင်းကို သူမြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပေလို့များလား။ သွားသည်ဆိုပေမည် အတော်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် ချောင်းကမ်းမြေပြန့်

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် တစ်ချက်လိုသွားသည်။ ကြာပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သေသုဘယ်သုဘယ်ဝါ ဆိုသည်ကိုတော့ သိနိုင်ရန်အလို့ငှာ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် သူ

ဖထိစောအေဒင်ကို ခေါ်ပြသင့်သည်ကို မေ့နေကြသည်။ ရှိစေတော့ ခက်လိုက်သွားကြသည်။

“ငါ ရေသွားချိုးဦးမယ်” ချုံနွယ်ပင်တို့ကြားတွင် သူသည်လှည့်ပတ်သွားလာပြီး တစုံ

သို့ဆိုလျက် ဖထိစောအေဒင်သည် သုဇာလုံရှည်ကိုယူ၍ အောက်ကိုရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်တော့၏။

ဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ သူဘာများ ရှာနေပါလိမ့်။

သူထွက်သွားပြီးအတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့် သည်နောက်သူသည် ကျွန်တော်တို့မြေမြှုပ်ခဲ့သော လူသေ

လှိုင်ကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကပြ၍ ဖထိစောအေဒင်နောက် အလောင်းရှိရာ မြေပုံမို့မို့လေးကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်တွင် အလော

မြောင်းလိုက်သွားကြတော့၏။ ဦးပြီးသွားကာ မြေကြီးတို့ကို သွက်လက်စွာ ယက်ထုတ်နေလေ

ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ခြင်းသည် ထိုလူသတ်မှု ကြောင့်။

ပတ်သက်၍ သက်မကင်းသောကြောင့် မဟုတ်ချေ။ သူတို့က မသိ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူနှင့်နီးနိုင်သမျှ နီးရာသို့

တိုးတိတ် ညင်သာစွာ တိုးတက်သွားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံကောင်းသည်မှာ သူ့နောက်ကျော နှစ်လခန့်အတွက် ချွန်လှယ်ပင်ကြီးရှိနေသည်ကြောင့် ထိုနေရာမှ နေ၍ သူ့အရိပ်အခြေကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

သူသည် မြေကြီးတို့ကို ဖော်ထုတ်နေရာမှ အလောင်းကောင် ပေါ်လာသည်တွင် အံ့ဩတကြီးပုံစံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ . .

“ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်း မင်းဖြစ်နေတာကိုး” ရယ်သံ ရေရွတ်လိုက်သည်ကို ကြားရလေသဖြင့် ထိုလူဘယ်သူဖြစ်သည် ဘယ်လိုကြောင့် အသတ်ခံရသည်ကို ဖထိစောစောဒင်မသိစရာ မရှိတော့ လိုက်ပြီဖြစ်တော့၏။

“ငါထင်တော့ထင်သား ရွာကိုမင်းပြန်ရောက်မလာ ကတည်းက မင်းသူကို ရှောင်ပြေးမလွတ်မှန်းရိပ်မိလို့ အချိန်မီငါပြန်လာတာပဲ . . . မင်းကငါ့လောက် ကံမကောင်းဝါကလား”

ဖထိစောစောဒင်သည် သို့နယ်တစ်ယောက်တည်း ရေခွေ ပြောလိုက်လေပြီ . . မြေကြီးများကိုပြန်ဖို့လိုက်ကာ ထိုနေရာထဲ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သူ့ရေချိုးရန် ရေအိုင်သို့ ပြန်သွားလေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးပြင် ကမ်းကြောလေးမှ လမ်းငွေ့ရှာစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သူ့ကိုဖွင့်မေးလိုက်လျှင် မကောင်းပေဘူးလား” ရယ်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“လတ်တလော မသိကျိုးကွဲပြုနေလိုက်ကြစို့ဗျာ”

သို့နယ်လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဖထိ စောစောဒင်ရေချိုးပြန်လာသည်တွင် မသိလိုက်တာသာ နေလိုက်တော့ ၏။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့စခန်းတွင် နားနားနေနေ နေလိုက် ကြသည်တွင် ဖထိစောစောဒင်သည် အမြည်းပင် သိပ်မစားလေဘဲ အရက်ချည်းဖိသောက်နေသည်ကို သတိထားမိတော့၏။ သို့ကြောင့် ဖထိ စောစောဒင်တစ်ယောက် ခပ်စောစောပင် မှောက်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖထိစောစောဒင်မူး၍ အိပ် ပျော်နေစဉ် . . “ဟိုနား ဒီနား လျောက်ကြည့်ကြစို့ဗျာ . .” ဆိုလျက် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်ကာ သေနတ်ကိုယူ၍ စခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း သူ့သေနတ်ကိုယူပြီး ကျွန်တော် နှင့်လိုက်ပါခဲ့တော့၏။

“လူသတ်တရားခံကို ဖထိစောစောဒင် သိနိုင်သဗျ”

ကျွန်တော်ကသို့နယ်ပြောလိုက်သည်။

“လူသတ်သမားနဲ့ သူတို့ အတိတ်ဇာတ်လမ်း အရှုတ်အရှင် တွေရှိနိုင်တယ် ကိုပိုက်ရဲ . . သူပြောစကားအရ ဒီနေရာကို သူပြန်

လာချင်တာ သေသွားတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေကို လာရှာဖို့ပဲဗျ. . . နို့ပေမယ့် သူ့အလာနောက်ကျသွားပုံပဲ”

“ဟာ. . . ဟိုချုံနွယ်မှာ သားကောင်တစ်ကောင်ရှိနိုင်တယ်ဗျ. . . တလှုပ်လှုပ်နဲ့”

သို့သော်တပြောပြောလျှောက်ခဲ့ကြရင်း ခရီးအတော်ဝေး တွင် ဆူးချုံ၊ နွယ်ပင်ကြီးတစ်ခုနောက်တွင် သားကောင်တစ်ကောင် ရှိနိုင်သည် သိမြင်လိုက်သည်ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်ကို လက်ကာရပ်ထား ဖော်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိသစ်တစ်ပင်နောက်ကွယ်သို့ ပြေးကပ်ကာ ထိုချုံနွယ် ပင်ကြီးကို ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘာကောင်လဲတော့ မသိဘူးဗျ”
သို့နွယ်ပြောရင်းလင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏ဝင်ချက်စတန်နွယ် ဖယ်ဖြင့် ထိုချုံနွယ်ပင်ကြီးသို့ လှမ်းချိန်လိုက်၏။

ချုံနွယ်ပင်ကြီးနောက်မှရှိနေသော သတ္တဝါကောင်သည် မည်သည့် သားကောင်ဖြစ်သည်။ ကြီးသည်သေးသည် မသိရလေခြင်း ကြောင့် နှစ်ယောက်သား လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် အရံသား ချိန်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြစဉ် . . .

“အား”
သို့နွယ်လူတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ကြီးကြားလိုက်ပြီးနောက် တပြိုင်နက်ဆိုသလို ထိုချုံနွယ်ပင်နောက်မှ နေထိုင်

သူတစ်ယောက်ရုတ်ခြည်းပြေးထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အံ့သြတကြီးဖြစ်လျက် မှင်တက်ဝိုင်တွေသွားကြရတော့ သေး။

“အား.”-ရယ်လို့ ထိတ်လန့်တကြား အော်သံရှင်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်သိလိုက်ပြီးဖြစ်တော့၏။

သန်မာထွားကျိုင်းသော ခါးကုန်းကြီးဖြစ်ချေ၏။

ခါးတွင်လည်း ‘ဘု’ကြီးရှိလေ၏။

ဘယ်တွက်ကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ထွက်ပြေးလေ ခြင်းမသိပါချေ။ အံ့ဖွယ်တော့ဖြင့် ကောင်းနေ၏။

“ကဲ. . . ကိုလင်းရေ. . . စခန်းပြန်ကြစို့ဗျာ. . . မြင်ရတွေ့ရ သိရ ဘာတွေတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ အင်မတန်ကောင်းနေပြီဗျာ”

သို့နွယ်ပြောလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးမှ ထထွက် ခဲ့မည်အလုပ်တွင် . .

“နေဦးကိုပိုက်ရဲ့. . . ခါးကုန်းကြီး ထထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဆူးချုံ နွယ်ပင်နောက် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ”ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နီးနေရာသို့ သွားလိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်းလိုက်သွား တော့၏။

“ဟင်”
ထိုဆူးချုံနွယ်ပင်နောက်တွင် ထူးခြားမှုဘာမျှမရှိဟု ထင်ရ

ပေမည် မုဆိုးမျက်စိဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က စိတ်ရှည်စွာ စူးစိုက်ရှာ
ကြည့်လေသည်တွင် သွေးစွန်းနေသော ခဲသီးလုံးလေးတစ်လုံးကိုတွေ့
ကောက်ယူကြည့်နေလေသဖြင့် . . .

“ဘယ်လိုထင်လဲ ကိုလင်း” ရယ်လို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“ဒါ . . . နှစ်လုံးပြူးစရိတ်ကျည်ထဲက ခဲသီးဆဲလေးဖြစ်
ဗျ . . . ကျွန်တော်တွက်ဆမိသလို ပြောရလျှင်ဖြင့် ခါးကုန်းကြီး ခန္ဓာကို
အနံ့မယ် စရိတ်ကျည်လေးတွေ ဖောက်ဝင်နေပါလိမ့်မယ် . . . ယမ်းအာ
ပျော့တော့ကာ အသားခိုင်ထဲလောက်ပဲ ဖြုပ်ဝင်နေကြတာဖြစ်လို့ အသား
အန္တရာယ်တော့ မရှိလောက်ပေဘူးထင်ပါရဲ့ . . . အဲ . . . ခါးကုန်းကြီးက
ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဖြုပ်ဝင်နေတဲ့ ခဲသီးလေးတွေကို တစ်လုံးစီပြန်ခွဲထုတ်
တာဖြစ်မယ် . . . အဲလို ခွဲထုတ်တဲ့အခါ နာကျင်လွန်းလို့ စိတ်လွတ်တို
လွတ် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်ဗျ”

သို့မှလည်း လင်းမြင့်လှိုင်က တွက်ဆပြောနေလေသည်မှာ ဖြစ်
ချေရှိခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်စောဒက မတက်မီပါတော့ချေ။

“ဟုတ်ပြီ . . . ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်လိုက်ပြီ ကိုလင်း
ရဲ့ . . .”

သို့မှလည်း ကျွန်တော်က အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်မှာ
လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေးပေါ်ရုံဖြိုးလိုက်ပြီး “ဘာတွေသဘော
ပေါက်သွားတာတုန်း ပြောပါဦးဗျာ” ရယ်လို့ မေးလေတော့၏။

“ဒီလိုလေဗျာ . . . သေတဲ့သူအနားမယ် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်
အိုတစ်လက်တွေ့တယ်လေ . . . ဒီသေနတ်ပိုင်ရှင်က ရင်ဝကိုလှဲနဲ့ ထိုးသတ်
ခံရတယ်ဆိုတာ ရှင်းနေပြီပဲဗျာ . . . သေသူက ခါးကုန်းကြီးကို နှစ်လုံးပြူး
စရိတ်ကျည်နဲ့ ကြောက်လန့်တကြား ပစ်လိုက်ပါလိမ့်မယ် . . . စရိတ်ကျည်ခွဲ
ဟာ မကြာခဏအသုံးပြုနေတဲ့ ပြင်သီးကျည်ဖြစ်မယ် . . . ဒီတော့ ကျည်
အားပျော့လေပြီပေါ့ . . . လူကို ဘယ်သေစေလောက်တော့မလဲ . . . အဲ . . .
ခါးကုန်းကြီးက အဲဒီတစ်နေ့ထဲ သို့မဟုတ် နောင်တစ်ချိန်မှာ သူ့သေနတ်
နဲ့ပစ်တဲ့သူကို သူကပြန်သတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်ဗျ”

“ကိုပိုက်တွေ့ဆချက် မမှားလောက်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ် . . .
နို့ပေမည် တရားခံကိုမိလျင်တော့ အလုံးစုံ ဂယနဏသိလောက်ပေတယ်”

သည့်နောက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စခန်းဘက်
သို့ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းပြန်ရောက်သည်တွင် ဖထိစောအေဒင်
ရှိမနေပါချေ။ ဘယ်ထွက်သွားလေသည်မသိ။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် မျောက်ပေါင်
မီးကင်ကို စားလိုက်ကြတာ . . . စခန်းတဲပေါ်တွင် နားနေလိုက်ကြတော့၏။

အတန်ကြာတွင် စခန်းနောက်ဘက် ချုံနွယ်ပင်တို့ကြားမှ ဖထိ
စောအေဒင်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

“ဖထိဘယ်သွားနေတာလဲ” ဟူ၍ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်။

“အမဲထွက်ရှာတာလေကွာ”ဟုပြောလာပေမင့် သူ၏ ဂဏာ
မငြိမ်မုက်လုံး။ တုန်ယင်နေသောအသံတို့ကြောင့် အန္တရာယ်တစ်ခုခု
နှင့်ကြုံလာခဲ့ငြား ကျွန်တော်တို့ကို မသိစေလို၍ ဖုံးကွယ်နေခြင်းဖြစ်
သည်ကို ရိပ်မိလိုက်ပေမင့်... မသိကျိုးကျွံပြုနေလိုက်ကြတော့၏။
သို့ပေမင့်... သူ့လက်ဖဝါးတွင် သွေးတို့ရွှံ့စိုနေသည်ကြောင့် “ဖတ်လက်
အာဖြစ်တာဟုန်း... သွေးတွေနဲ့ပါတလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဝါးရှတာပါကွာ”

သို့သာပြောပြီး ချောင်းရေအိုင်ဘက် ဆက်လျှောက်သွား
လေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်မျက်နှာကို စေ့စေ့
ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်တော့သည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝါးကြမ်းခင်း
ပေါ် လှဲချနားနေလိုက်ကြတော့၏။

အတွေးကိုယ်စီ စိတ်ကူးကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့ ဘာတွေတွေးငေးစဉ်းစားနေလေသည်
မသိ ကျွန်တော်ကတော့မူ “ဖထိစောအေဒင်” အကြောင်းကို စဉ်းစားတွေး
တောနေခြင်းဖြစ်တော့၏။

ဖထိစောအေဒင်သည် လူဆိုးလား လူကောင်းလား။

ခါးကုန်းကြီးသည် ဘယ်ရွာကလည်း ဘယ်သူလဲ... သူတို့
တွေဘယ်လိုပတ်သက်နေကြလဲ ပြီးတော့... သေသွားတဲ့သူက ဖထိ

စောအေဒင်ရဲ့သူငယ်ချင်း စောကျိမ်းများလေလား။

သို့စဉ်းစားနေရာမှ အမှောင်ထုစဝင်လာသည်ကို သတိရလိုက်
သည်တွင်...

“ဟာ... ကိုလင်း ဖထိစောအေဒင် ရေသွားချိုးတာကြာလှ
ပြီကော ဘာများဖြစ်နေလဲမသိ”ရယ်လို့ ပြောရင်း အိပ်ယာမှလူးလဲထ
လိုက်သည်။

“အေးဗျ... အတော်ကြာနေပြီ လိုက်သွားကြည့်ရအောင်”
ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခခန်းတံပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်ကြောင့်
ကျွန်တော်သည်လည်း သေနတ်ကိုယူ ဆင်းလိုက်သွားတော့၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ရေအိုင်တွင် ဖထိစောအေဒင်မရှိပါကလား။ ဘယ်များသွား
တာပါလိမ့်။

“ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော်တို့ ချောင်းကမ်းကြောလေးပေါ်တက်
ကြည့်ကြစို့ဗျာ”

“ကောင်းတယ်... ”ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချောင်း
ကမ်းမြေပြန့်ကြောလေးပေါ် တက်သွားကြတော့၏။

“ဖထိစောအေဒင်က ဒီရောက်နေတာကိုး”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ သို့

လှမ်းကြည့်နေသည့် လင်းမြင့်လှိုင်နား သွားလိုက်တာ ကျွန်တော် သည်လည်း သူကြည့်နေရာအရပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တကယ်ပဲ ဖထိစောအေဒင်ပါကလား။

လူသေအလောင်း ဖြစ်ထားသည့် မြေပုံမို့မို့လေးနားတွင် ဒူး ထောက်ထိုင်လျက် ငိုကျွေးနေ၏။

မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအပေါ် အင်မတန်သံယောဇဉ်ကြီးပါ ကလား။ ဖထိစောအေဒင်တစ်ယောက် မျက်နှာပေါက်နှင့်အကျင့် စရိုက်ကကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပေမည် ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းက နူးညံ့လို့ပါ ကလား သို့မဟုတ် အသည်းငယ်တတ်သူများလေလား။

“သူ့ဘာသာ ရှိပါစေတော့ဗျာ”ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော လာလေသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာလေးမှ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြ တော့သည်။

ခခန်းတဲသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည် မျောက်သားကင်ကို အမြည်းလုပ်၍ ဝိစကီထုတ်သောက်လိုက် ကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ကြပြီး နောက် တစ်ခွက်စီထပ်သောက်လေမည်အပြုတွင် ဖထိစောအေဒင် တစ်ယောက်ပြန်ရောက်လာတော့၏။

သူ့မျက်နှာသည် ယခင်အတိုင်း မာကျောခက်ထန်နေချေတော့ ၏။ ပူဆွေးသောကရောက်နေဟန် လုံးလုံးမတွေ့ရတော့ချေ။ မည်သည့်

ပြဿနာမဆို တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားလေ့ရှိသူဖြစ်ချိမ့်မည်။

“ဖထိ. . . လာဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်ကလှမ်းခေါ်လိုက်ပေမည် ဖထိစောအေဒင် သည် ခေါင်းကိုခါယမ်းပြခြင်းသာပြုပြီး တဲပေါ်တက်လှဲအိပ်လိုက် ချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် မသိကျိုးကျွဲ ပြုကာ ဟန်မဖျက် ဆက်သောက်စားနေလိုက်ကြသည်။

သို့ဆိုပေမည် . . . ကျွန်တော်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် ဖထိ စောအေဒင်ဘက် တိတ်တခိုး လှည့်အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

ဖထိစောအေဒင်တစ်ယောက် အိပ်နေခြင်းမဟုတ် သက်သောင့် သက်သာ လဲလျောင်းနားနေလေခြင်းမဟုတ်၊ နဖူးပေါ်လက်တင် စဉ်းစား တွေးတော အကြံထုတ်နေဟန်တူ၏။

သူ့ဘာတွေစဉ်းစား အကြံဉာဏ်တွေထုတ်နေပါလိမ့်။

သူ့ကိုယ်နှိုက်မှတစ်ပါး မည်သူမျှသိနိုင်ပေလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သောက်စားပြီးသည်တွင် ထင်းမီးပုံကို ထင်းခြောက်တုံးများထပ်မံမည်လိုက် ပြီးနောက် အိပ်ယာ ထက် တက်လှဲလိုက်ကြတော့သည်။

ဖထိစောအေဒင်သည် ကျွန်တော်၏လက်ဝဲဘက်တွင်ရှိနေပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် ညာဘက်အစွန်ကဖြစ်၏။

ချောင်းဘက်ကို ကျွန်တော်တို့ ခြေဦးတိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်သည် မှေးခနဲတစ်ချက်ဖြစ်ကာ တဆက်တည်းဆိုသလိုပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ ဝါးကြမ်းခင်းသိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိပ်ယာမှ နိုးခဲ့ရတော့၏။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် . . .။

မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်နဲ့ ဘေးတွင် အိပ်နေသည့် ဖထိစောအောင်တစ်ယောက် တဲပေါ်မှ ကယုကသိ ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

သူ့လက်ထဲတွင်မတော့ လှံရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်သွားတော့သည်။
“ဟာ”

တဲခေါင်းရင်းဘက် တောင်ကြောစွယ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားခြင်းဖြစ်၍ ဖထိစောအောင်တစ်ယောက်ဘာများ တွေ့လိုပါလိမ့်. . မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဓာတ်မီးလည်းမပါ. . အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည် အသိဝင်လာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း သေနတ်နှင့် ဓါတ်မီးကိုယူ၍ ဖထိစောအောင် နောက်လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဖထိစောအောင်၏ လှုပ်ရှားမှုသည် မြန်လိုက်လေခြင်း။

ကျွန်တော်သည် ဓါတ်မီးတဝင်းဝင်းဖြင့် ဖထိစောအောင် ပြေးသွားသည့်နောက် မှန်းဆလမ်းရှာ လိုက်သွားတော့၏။

“အွပ်. . အွပ်. . အွပ်. . အား. . အား. . အား”

တဖက်တောင်ကြောပြေပြေ အဆင်းလေးနားတွင် လူနှစ်ယောက်သတ်ပုတ်နေဟန်တူ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည် ဘယ်သူတွေပါလိမ့် . . .။

တိုက်ပွဲအနားရောက်လုတွင် လရောင်ဝိုးတဝါးဖြင့် သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်နေသူ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်။

ခါးကုန်းကြီးနှင့် ဖထိစောအောင်ဖြစ်သည်။

ဖထိစောအောင်သည် လူကောင်သေးသေးညက်ညက် ခါးကုန်းကြီးသည် သန်မာထွေးကျွင်းသူဖြစ်ချေ၏။

သို့ကြောင့် ထိုတိုက်ပွဲ၏အနိုင်အရှုံး ဆုံးဖြတ်ရမည်ဆိုလျှင် ဖထိစောအောင် ကျဆုံးဖို့အလေးသာနေသည်ကြောင့် ကျွန်တော် သည်လက်တွင်းသေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားရင်း သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်နေသူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လူချင်းအကွာကို စောင့်နေလိုက်၏။

တကယ်တော့ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် တိုက်ခိုက်နေခြင်းမဟုတ် တဖက်သတ်နိုင်လိုမင်းထက် တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခဲရသူက ဖထိစောအောင်ဖြစ်ချေတော့၏။

လူကောင်ထွား ခါးကုန်းကြီးက ဖထိစောအောင်ကို လည်ပင်းညစ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဖထိစောအောင်သည် မြေပြင်တွင်လူး လွန်ရုန်းကန်နေတော့သည်။

အတန်ကြာတွင် ငြိမ်သက်သွားသည်ဖြစ်၍ သူ့ကိုဖို့ခွ၍ လည်ပင်း

ညစ်နေသော ဒါးကုန်းကြီးသည် ဖထိစောအောင်တစ်ယောက် မလှုပ်
မယှက်ငြိမ်သက်နေသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ နံဘေးမှလှံရှည်ကို
ကောက်ယူလိုက်ကာ ဖထိစောအောင်၏ရင်ဝသို့ထိုးစိုက်မည်အပြုတွင် .

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်တွဲသံကြောင့် ဒါးကုန်းကြီးသည်
သူ့လက်တွင်းမှ လှံရှည်ကြီးကို ဖထိစောအောင်၏ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်ခြင်းပင်
မပြုနိုင်လောက်အောင် ထိတ်လန့်သွားပြီး လှံရှည်ကိုပစ်ချ၍ တချိုး
တည်းထထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

သေနတ်ဖြင့် ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်သည်မှာ ကျွန်တော်နောက်
ကွယ်သို့ မည်သည့်အချိန်ကရောက်နေမှန်းမသိသော လင်းမြင့်လှိုင်
ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်နေတော့သည်။

ဖထိစောအောင် ကံကောင်းသည်ဟု ပြောရပေမည်။

သို့ . . လင်းမြင့်လှိုင်၏ ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ဖထိ
စောအောင်တစ်ယောက် အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

နို့မဟုတ်ပါမူ . . ကျွန်တော်တို့ မြေမြှုပ်ပေးခဲ့ရသော လူသေ
ကောင်ဘဝမျိုး ရောက်သွားချေလိမ့်မည်။

သတိလစ်မေ့မောလုဖြစ်နေသော ဖထိစောအောင်ကို စခန်းတဲ
ရှိရာသို့ နှစ်ယောက်သား ဖေးမတို့ယူခဲ့ကြတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဖထိရယ်”

ဖထိစောအောင် သတိရလာသည်တွင် ကျွန်တော်ကမေး
လိုက်၏။

“ငါတရားနိုးတော့ ခေါင်းရင်းဘက်ကနေ ခြေကျသံကြားလို့
ကယျာကသီလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်ဆိုလျင်ပဲ . . လိပ်ကြီးတစ်ကောင်
ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနဲ့ တဲဘက်ချင်းကပ်လာတာ တွေ့တာပဲ . . ငါတစ်ခါ
တွေ့လိုက်တဲ့ လိပ်ကြီးပဲလို့ ထင်လိုက်တော့ ဒီတစ်ခါ လွတ်မပေးတော့ဘူး
တွက်ပြီးတဲပေါ်က ကယျာကသီပြေးဆင်း လှံနဲ့ထိုးမယ်အလုပ်မှာ လိပ်ကြီး
က လှည့်ပြေးသွားလေရဲ့ . . နို့ကြောင့် ငါလည်း ပြေးလိုက်သွားတယ် . .
တကယ်တော့ မဆင်မခြင် ပြေးလိုက်သွားမိတာ ငါ့ရဲ့အမှားပဲပေါ့ . .
ငါတို့တဲနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်လာအောင် မျှားခေါ်သွားတာပဲ”

“အဲဒီနားရောက်တော့ သူကပုန်းအောင်း ငါအလာကို စောင့်နေ
တာကိုး အလစ်အငိုက် ငါ့ကိုထွက်တွယ်တော့တာပဲ . . တကယ်တော့
လိပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး ဒါးကုန်းကြီးဖြစ်နေတယ် . . အလစ်အငိုက်ခဲလိုက်
တာရယ် . . ခွန်အားခြင်းမမျှတာရယ်ကြောင့် ငါသေလုမျောပါ ခဲလိုက်ရ
တာပဲ . . နို့တောင်မှ မင်းတို့ရောက်လာပေလို့ပေါ့”

သို့နယ် ဖထိစောအောင်က မှင်သေသေပြောလာသော်ငြား . .

“ဖထိရယ် . . ကျွန်တော်တို့ကို မလိမ်ညာချင်ပါနဲ့တော့ အဲဒီ
ဒါးကုန်းကြီးကို ဖထိကောင်းကောင်းသိမှာပါ . . ဖထိနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်
လဲ သေသွားတဲ့လူက ဖထိသူငယ်ချင်း စောဂျိမ်း မဟုတ်လား” ရယ်လို့

လင်းမြင့်လှိုင်က အချက်ကျကျပြောမေးလိုက်သည်တွင် ဖထိစောအောင် တစ်ယောက် ငိုငင်တွေ့သွားတော့၏။

မည်သို့မျှ ခွန်းတုန်မပြန်လေတော့။

တဲဘေးမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့သာ ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဖထိ ကျွန်တော်တို့ကို အဖြစ်မှန်ပြောပြပါတော့ဗျာ . . . နီးလည်း ဖထိရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ခုတုကို ကူညီဖြေရှင်းလိုရတော့ မပေါ့ဘူး”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းတို့လဲ ရိပ်မိတန်ဆလောက် ရိပ်မိနေကြပြီဆိုတော့ ပြောတာပေါ့ကွာ”ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖထိစောအောင် ပြောလာမည့် စကားကိုနားစွင့်ထောင်နေလိုက်တော့သည်။

“နို့ဖြင့် ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်”

“ပြော . . ဖထိ ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

“ခါးကုန်းကြီးရယ် . . ငါ့ရယ် . . သေသွားတဲ့ ငါ့သုဇယ်ချင်း စောင့်ရယ် ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စကို မပြောခင် . . လူသတ်သမား ခါးကုန်းကြီးသွားရှာဖမ်းကြပြီးလေမှ ပြောလျှင်ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် သူ့ကိုသွားရှာလို့ရမှာလည်း . . သူဘယ်ပြေးသွားလဲမှ မသိတာ သူ့ဘယ်မှာရှိနိုင်လဲ ဖထိသိလို့လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်သည်တွင် ဖထိစောအောင်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်လာလေပြီး . .

“အတိအကျမတုတ်ပေမင့် သူ့ရှိခိုင်းလောက်တဲ့နေရာတော့ သိတယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . မနက်ကျသွားတာပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် ဖထိစောအောင် သည် ဖျာဖျာသလဲဖြစ်သွားတာ . . .

“ညဘတ်သွားတာပိုကောင်းမယ် . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခါးကုန်းကြီးမယ် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခဏ်ရာရသွားတော့ ဝေးဝေးပြေးသွားနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

သို့ ဖထိစောအောင်ကပြောလေသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် က သွားတက်လေးပေါ်ရုံပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်မို့ပေါ်ထောင်ပစ်လိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ် သူ့ခဏ်ရာရသွားရမှာတုန်းဗျာ”ဟုပြောလေသည်တွင် ဖထိစောအောင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တော့သည်။

ပြီးလေမှ . . .

“ငါ . . သူ့ကို လှံရှည်နဲ့တစ်ချက်ထိုးမိလိုက်သေးတယ် . . ငါ သိလိုက်တာ . . သူ့အသားစိုင်ထဲတော့ လှံသွားစွပ်ခနဲ ဝင်သွားတာပဲ ဘယ်နေရာကို ထိုးမိလေသလဲတော့မသိဘူး”ဟုပြောလေသဖြင့် . . .

“ကောင်းပြီလေ . . မိုးလည်းလင်းလှပြီဆိုတော့ သွားကြတာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်တွင်း၍ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သို့ပြောလိုက်လေပြီး တဲပေါ်မှဆင်းလိုက်လေတော့သည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခါးကုန်းကြီးပြေးသွားရာ နောက်ရယ်လို့ မှန်းဆ၍ ဖထိစောအောင်ဦးဆောင်သွားရာသို့ လိုက်ပါသွားကြတော့သည်။ သို့စမ်းတဝါးလျောက်ခဲ့ကြရာမှ ချွံနွယ်ပင်တောကို လွန်မြောက်ခဲ့ကြပြီး ချောင်းမကြီးတစ်ခုအတွင်း ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

မည်သည့်ချောင်းရယ်လို့တော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့မသိသလို ဖထိစောအောင်ကိုလည်း မမေးမိပါချေ။ ဥက္ကံချောင်းမကြီးမှခွဲ ထွက်သွားသော ဝက်စွယ်ချောင်းများဖြစ်နေလေသလားမသိ။

သည်တောတဝိုက် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချောင်းကျယ်ဆိုလို့ ဝက်စွယ်ချောင်းနှင့် ဥက္ကံချောင်းမကြီးသာလျှင် ရှိသည်မဟုတ်ပါကလား။

ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလျောက်ခဲ့ကြရာမှ လင်းအရုဏ်ပင်ရောက်လာချေပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ဒီမယ်သွေးတွေဗျ”

မြောင်ပေါက်ဝလေးတစ်ခုထိပ်တွင် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတစ်ခု ရှိချေ၏။ ထိုအပင်ကြီး၏အောက်ခြေတွင် ခါးကုန်းကြီးထိုင်နားသွားပုံရ၏။

သူရရှိသွားသော ဒဏ်ရာသည် အသက်အန္တရာယ်မရှိ လောက်ပေမင့် ဒဏ်ရာအတော်ကြီးကြီးရသွားပုံဖြစ်၏။

အပင်အောက်ခြေတွင် သွေးတို့ပေကျနေ၏။

“ဒီမြောင်ထဲဝင်သွားတာဗျ . . . ဒီမယ်ခြေရာတွေ့တယ်”

ဖထိစောအောင်ကပြောလာသဖြင့် ထိုမြောင်အတွင်းဝင် လိုက်သွားကြပြန်သည်။

မြောင်သည် ကျဉ်းသည်လည်းမဟုတ် ကျယ်သည်လို့လဲ ပြော၍မရ။

တဖက်မြောင်ကမ်းနံရံတို့သည် မတ်စောက်ကြသည်ဆိုပေမင့် မြင့်မားခြင်းတော့မရှိချေ။ ၁၅ပေခန့်လောက်သာလျှင် အမြင့်ရှိလောက်၏။ မြောင်ကမ်းနံရံတို့တွင် ဆေးမြင်းခွာပင်နှင့် ကြက်ခြမ်းပင်အုံတို့သာ ရှိချေ၏။

မြောင်အတိုင်းသွားနေကြရာမှ မမျှော်လင့်လေဘဲ ရှေ့မှဦးဆောင် သွားနေသော ဖထိစောအောင်ပေါ် သို့ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ပိကျလာတော့၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

တပြိုင်နက်ဆိုသလို ကျွန်တော်သည် မြောင်ကမ်းပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ရိပ်ခနဲသာတွေ့လိုက်ရ၏။

ရက်စက်သောလုပ်ကြံမှုကြီးဖြစ်တော့သည်။ သို့ကြောင့် . . .

ကျွန်တော်သည် . . .

“ကိုလင်း.. ဖထိကိုကြည့်ထားချေဦးဗျာ” ဆိုလျက် မြောင်ကမ်းပေါ် တွယ်ကပ်တက်သွားလိုက်၏။

မြောင်ကမ်းပေါ်တွင် ချုံနွယ်ပင်တို့ အလျဉ်းမရှိ၊ လူတစ်ယောက်ပေါင်လယ်လောက်အမြင့်ရှိ ဆေးခါးကြီးပင်ငယ်တို့သာ လျင်ရှိနေလေ၏။

“ခါးကုန်းကြီးပါကလား”

တောင်ကြောလမ်းအတိုင်း ယိမ်းထိုးပြေးဆင်းသွားနေ၏။

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံကြောင့် ခါးကုန်းကြီးသည် တခဏရပ်တန့်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကြည့်လျက် တစုံတရာကို လှမ်းပြောနေဟန်တူချေ၏။ ပြီးနောက် ပြန်လှည့်ပြေး သွားပြန်တော့၏။

သူ့ဘာ အော်ပြောသွားလေသည်မသိ။

သူ့ဘာပြောပြော ကျွန်တော်သည် ခါးကုန်းကြီးနောက် ပြေးလိုက်သွားပြန်၏။

ကျွန်တော် တောင်ကြောအောက်ခြေ မြောင်လေးတစ်မြောင်အတွင်း ရောက်သွားသည်တွင် ခါးကုန်းကြီးသည် ဘယ်ရောက်သွားလေ

ပြီမသိချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ဆိတ်ငြိမ်သွားတော့၏။

အရိပ်အရောင်မပြောလေနှင့် တောတိုးပြေးလွှားသံပင် မကြားရပါတော့ချေ။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးတဝိုက်တွင် လှည့်ပတ်ရှာကြည့်သေး၏။

နောက်ဆုံးလက်လျှော့ကာ လာလမ်းအတိုင်းပြန်ခဲ့တော့သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်နားသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်တွင် မြေပြင်တွင် ခွေခွေလေးဖြစ်နေသော ဖထိစောအေဒင်ကိုကြည့်၍ “ဖထိအခြေ အနေဘယ်လိုလဲ” ခုယ်လို့ အလောတကြီးမေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟင်”

ဖထိစောအေဒင် အသက်မရှိတော့ပါကလား။

အင်းလေ . . အမြင့်မှ သူ့ခေါင်းပေါ်ကျလာသည့် ကျောက်တုံးက သေးသေးလေးမှမဟုတ်တာချည်း။

“စိတ်မကောင်းစရာပေပဲဗျာ”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးဗျာ.. လူသတ်သမား ခါးကုန်းကြီးကို အမိအရလိုက်ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖထိစောအေဒင်၏ ရုပ်အလောင်းကို ကျန်စွာမြေမြုပ်လိုက်ကြပြီးနောက် ထိုနေရာလေးမှထွက်ခဲ့

ကြတော့သည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် စခန်းတဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဘယ်သို့ပင်ဆိုစေ ဖထိစောအေဒင်ရှိစဉ်က အနေအထိုင် အပြောအဆို ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်မရဖြစ်ခဲ့ပြေး . . . တကယ်တမ်း လူလောကကြီးမှ ရုတ်ခြည်းပျောက်သွားပြန်လေတော့ တွေးမိလေတိုင်း စကားစပ်ပြောမိလေတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်၏။

“ကဲ . . . ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာတုန်းဗျာ . . . ပြန်ကြရုံပဲပေါ့ . . . သရက်ပင်စုရွာပြန်ပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို ပြောပြရတော့မပေါ့ . . . ပြီးလေမှ အလောင်းသက်သေတွေ ပြန်လာပြရမပေါ့ . . . လူသတ်တရားခံ ခါးတုန်းကြီးကိုလည်း ရွာသားတွေ အကူအညီနဲ့ ပိုက်စိပ်တိုက် ရွာကြတာပေါ့”

သည့်နောက် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သိမ်းဆည်းစရာရှိတို့ကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးနောက် ထိုစခန်းလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ဖထိစောအေဒင် ရုပ်အလောင်းမြှုပ်နှံခဲ့ရာနေရာကို အတတ်နိုင်ဆုံး မှတ်မိစေရန် ပြေပုံကြမ်းရေးဆွဲမှတ်ယူခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် စကားတပြောပြော လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ဂျီ(ချေ)လေးတစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိလိုက်လေသဖြင့် ဆာ

လောင်နေကြပြီလည်းဖြစ်သည်ကြောင့် ထိုနေရာလေးမှာပင် ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို အသားဖျက် ထင်းမီးပုံ၍ တံစို့ထိုးမီးကင်လိုက်တော့၏။

အချိန်လည်းနှောင်းနေလေပြီဖြစ်ခြင်း၊ ကျောက်ချောင်းလေးအနားတွင်လည်းဖြစ်နေခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်းလည်း ကောင်းသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ညအိပ်စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“အတော်ပဲကိုပိုက်ရေ . . . ဝိစကီတစ်ပြားတော့ဖြင့် ကျန်သေးတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ယာယီတဲပင် မထိုးကြလေတော့ဘဲ လွန်စွာမျှကြီးမား ပြန်ကျယ်လှသော ပါးယျဉ်းဘောင်ကြီးများရှိ သစ်ပင်ပင်ကြီးအောက်ခြေတွင် ရှင်းလင်းနေရာယူလိုက်ကြ၏။

သို့ ပါးယျဉ်းဘောင်တို့ ကြားတွင်အိပ်စက်ရန် နေရာယူလိုက်ခြင်းအတွက် ညရေးညတာ လုံခြုံမှုရှိလှချေတော့၏။

ထင်းမီးပုံကြီးကလည်း ရှေ့နှစ်လံလောက်အကွာတွင်ရှိခြင်းကြောင့် အလင်းနှင့်နွေးထွေးမှုကိုလည်း ရနေပြန်သေးတော့၏။

ဤနေရာတဝိုက်တွင် ချုံနွယ်ပင်တို့ မရှိလေခြင်းကြောင့် အမြင်ရှင်းလေ၏။ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်လာမည့် သားရဲကောင်တို့ အန္တရာယ်လည်း ရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

“ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလိုက်လျှင် . . . သရက်ပင်စုရွာရောက်နိုင်ကောင်းပါရဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝိစကီပြားလေးကို လှမ်းပေးရင်းပြော လေမှ ကျွန်တော်သတိထားမိတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းကြောကောင်းကောင်းမသိပါကလား။

လမ်းပြမှဆိုးကြီး ဖထိစောအေဒင်မှ မရှိတော့လေတာ ချည်း သည်တော့မှန်းဆရမ်းသမ်း ပြန်လမ်းရှာသွားရတော့မည်။ ဖြစ်နိုင်ပါလေ မလား။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါလေမလဲ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သောက်စားပြီးသည်နှင့် သစ်ပုပ် ပင်ကြီး၏ အောက်ခြေပါးဖျဉ်းဘောင်ကြီးကြားတွင် လဲလျောင်းမှီထိုင်ရင်း စီးကရက်ဖွာလျက် ဇိမ်ယူနေလိုက်ကြသည်။

အတွေးကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သည်။

မည်မျှကြာကြာ တွေးတောငေးမောနေကြသည်မသိ 'ဂစ်'ရယ် လို့ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်၏ စူးရှရှအော်လိုက်သံကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာ တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အလိုလေးဗျာ. . အိပ်မောကျနေပါကလား. . ဟောက်လို့ပင် နေသေးတော့၏။ အမှောင်ထုဖုံးသွမ်းလာသည်။ ထင်းမီးရှိန်သည်နည်း လွန်းလှ၏။ သို့ကြောင့် မီးရှိန်မီးတောက်ပြင်းပြင်းရရန် အလို့ငှာ ထင်း ခြောက်တုံးများရှာဖွေထည့်ရန် စိတ်ကူးရလိုက်သည်ကြောင့် နေရာမှထ လိုက်သည်။ သေနတ်ကိုယူ၍ ချောင်းဘက်ထွက်လိုက်သည်။

ကျောက်ချောင်းလေးတွင်ရှိနေသည့် သစ်တုံးခြောက်ကြီးကို မနိုင်မနင်း မယူကာ ထင်းမီးပုံပေါ် ကန်လန်ဖြတ်တင်လိုက်၏။ သည်တစ် တုံးဖြင့် မလုံလောက်သေးချေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောမှီနေသည့် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးနောက်ဘက်သို့ ထင်းခြောက်တုံးရှိလိုရှိငြား သွားရှာ လိုက်ပြန်၏။



ထင်းခြောက်တုံးကို လှည့်ပတ်ရှာရင်းဖြင့် စခန်းချရာနေရာနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားလေတော့၏။

စခန်းနေရာပျောက်သွားမည်စိုး၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဟူး. . တော်ပါသေးရဲ့. . မီးပုံရှိနေခြင်းကြောင့် စခန်းနေ ရာကို မြင်နေရသေး၏။

“ဟင်”

မီးပုံနံဘေးတွင် လူတစ်ယောက်ရောက်နေပါကလား။ ဘယ်သူ ပါလိမ့် လင်းမြင့်လှိုင်တော့ မဖြစ်နိုင်။ မြင်လိုက်ရသောလူသည် အရပ် နိမ့်နိမ့်ဖြစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် အရပ်ရှည်ရှည်။

သို့မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် စခန်းနေရာသို့ ခပ် သွက်သွက်လျှောက်လှမ်းပြန်လှည့်ခဲ့တော့၏။

ထင်းမီးပုံကိုတော့ဖြင့် မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေမိ၏။ မြင်လိုက်ရ သောလူသည် ထင်းမီးပုံနားမှနေ၍ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအခြေကို ကြည့်နေပုံ ဖြစ်၏။ သို့ဆိုတော့ အိပ်မောကျနေသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်နေခြင်း

ဖြစ်မည်။ ဒုက္ခပေးစို့ကြည့်နေခြင်းများလေလား။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကိုထိုသို့ထဲသို့ ထိုးချိန်းထားပြီး အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် အလို့ငှာမောင်းတင်ထားလိုက် တော့၏။

သို့ဖြင့် တစတစ စခန်းချရာသစ်ပုပ်ပင်ကြီးနားသို့ နီးကပ်လာ တော့သည်။

“ဟင်”

လူလုံးကွဲမြင်ရချေပြီဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်ထိတ်လန့်သွား မိတော့၏။ မဖြစ်နိုင်တာချည်း။

သူ့ကို ကျွန်တော်တို့အသေအချာ မြေမြှုပ်ခဲ့လေပြီပဲ။

ဖထိစောအေဒင် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ချေ။

ကျွန်တော်သည်ပင် အမြင်မှားနေလေသည်လားဓသိ။

“ဟာ”

ဖထိစောအေဒင်သည် . . . သူ့လက်တွင်းရှိ လှံချည်ဖြင့် လင်းမြင့်လွှင့်ကို ထိုးလိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်သည် သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို လန့်ဖျက်ဆွဲညှစ် လိုက်ပြီးဖြစ်တော့သည်။

ဖထိစောအေဒင်သည် မီးပုံနားတွင် ခွေလဲကျသွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ဖထိစောအေဒင် နားသွားလိုက်သည်။

တရောင်းခွေလဲနေသော ဖထိစောအေဒင်၏ ပုခုံးကိုကိုင်၍ ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ဖထိစောအေဒင်မဟုတ်ပါကလား။ မျက်နှာစိမ်းလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဖထိစောအေဒင်၏ ဝိညာဉ်ကလာရောက် ခြောက်လှန့်နေခြင်း ရယ် တွက်မိသည်ကြောင့် သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဖထိစောအေဒင်မဟုတ်လေပြီဆိုတော့ မျက်နှာစိမ်းလူတစ် ယောက်ဖြစ်နေသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လူသတ်မိပြီပေါ့။

ကျွန်တော်သို့ တွေးလိုက်မိသည်တွင် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့် သွားတော့သည်။ ဇောခွေးများ တပြိုက်ပြိုက်ကျလာတော့၏။

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးအစုံဖြင့် အုပ်လိုက်ကာ ခွံက်ကြီးတင်ငိုကြွေးလိုက်တော့သည်။

“ကိုပိုက် . . ကိုပိုက် . . ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း”

မျက်နှာအုပ်ထားသည့် ကျွန်တော်လက်အစုံကို အုပ်ကိုင်လာ လေပြီး သို့မေးလာသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်ကြည့် သိုက်၏။

လင်းမြင့်လွှင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေသည်။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း အံ့ဩမိတော့၏။

မိုးစင်စင်လင်းနေချေပြီပဲ။

ကျွန်တော်အိပ်မက်ဆိုး မက်နေလေခြင်းများလား။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရှိကြီးတင် ငိုကြွေးနေရတာတုန်း”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေသဖြင့် အိပ်မက်ဆန်ဆန် အဖြစ်ထူပြန်ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အံ့အားသင့်သွားတော့၏။

“အိပ်မက်ဆိုးဖြစ်မှာပါ. . ”ရယ်လို့ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်ယောက်က ပုခုံးလာပုတ်ထီ အိပ်ယာကနိုးလာရတာဗျ. . ဟုတ်ပါပြီ. . ဖထိစောအေဒင်လာ နှုတ်ဆက်တာဖြစ်မယ်. . ကဲ. . ထပါဗျာ. . စောစောသွားကြစို့”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စခန်းနေရာမှခွာခဲ့ကြပြန်တော့သည် တွက်ဆထားလေသည့်အတိုင်း ချောင်းကိုစုန်၍ ဆင်းလာခဲ့ကြ၍ အတန်ကြာကြာ ခရီးအရောက်တွင် ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်း၍မဖြစ်တော့ပြီကို သိလိုက်သဖြင့် ချောင်းကမ်းပါးယံအတတ်ဆင်လမ်းအတိုင်း လိုက်တက်သွားတော့၏။

ဘယ်တွက် မြောင်အတိုင်းဆက်မသွားနိုင်ရပါသနည်း ဆိုပါ။

မိုးရာသီတွင် သစ်လုံးများရေမျောချကြရာမှ သစ်လုံးများ ကန့်လန့်ဖြတ် ပိတ်ဆို့နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်လမ်းအတိုင်းလျှောက်ကောင်းကောင်းနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ဝါးသုန်းတောတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြတော့၏။

ဝါးသုန်းတော ရောက်လေပြီဆိုတော့ ဆင်လမ်းပျောက်သွားချေပြီဖြစ်၍ ဝါးသုန်းတောကို မဖြတ်လေတော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ကြပြန်၏။ ဘယ်တွက်မူ ကျွန်တော်တို့လာလမ်း တစ်လျှောက် ဝါးသုန်းတောမှ မဖြတ်ခဲ့ရတာချည်း သို့ဆိုတော့ အပြန်လမ်းမှားနေချေပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ. . ကိုပိုက်ရေ. . ရွှေနားက ကျွန်းပင်အောက်မယ် ခဏနားနေအပြန်လမ်း စဉ်းစားကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့ဖြင့်ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိကျွန်းပင်ကြီးအောက်တွင် နားနေထိုင်လိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်သည် အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ဒူးယားစီးကရက်ဇူးကို ထုတ်လိုက်သည်။

တစ်လိပ်သာကျန်တော့သည့် စီးကရက်ကိုထုတ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်ကိုပေးလိုက်၏။

“ကိုပိုက် သောက်ပါ”

“တူတူသောက်ကြတာပေါ့ဗျာ”ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည်

စီးကရက်ကိုမီးညှိနှိုက်လိုက်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကမ်းဝေးလိုက်သည်တွင်

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ” ရယ်လို့ အဝေးမှ လွင့်ယုံလာသော

ကြေးစည်သံလေးကြားလိုက်ရလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဝိပွယ်ပါဝါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း သွားတက်လေးပေါ် ရံပြီးပြလေပြီ...။

“ရသေ့ဓမ္မပါလနဲ့ ဆုံရဦးမယ်ထင်ပါရဲ့” ဟုလေသံပျော့ပျော့

မြင့်မြှောလာလေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ”

ကြားရပြန်လေပြီ ကြေးစည်သံလေး...။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ”

တစတစနီးကပ်လာပြီဖြစ်သော ကြေးစည်သံလေးကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အသံလာရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေမိ ကြတော့၏။

“ကြေးစည်ကို အဆက်မပြတ် တီးခတ်လာတယ်ဆိုတော့ ရသေ့ ဓမ္မပါလမဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်တိုးတိုးကပ်ပြောလာသည်။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ”

ကြေးစည်သံလွင့်လွင့်လေးနှင့်အတူ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်း ကြောင့် အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားမိတော့၏။

လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့်လည်း ကြေးစည်လေးကို ထုခတ် လာသည့် လူအားချိန်ရွယ်လိုက်ပြီးဖြစ်တော့၏။

ထိုသူသည်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်ကြောင့် ဆွဲအသုတစ်ယောက်လိုဖြစ်သွားကာ လျှပ်တစ် ပြက်အချိန်တလေးမှာပင် သုဘာလုပ်ရမည် စဉ်းစားလိုက်ပြီးဖြစ်သည် ကြောင့် ရုတ်ချည်းဆိုသလို နောက်ပြန်လှည့်ပြေးရန် အပြုတွင်...။

“သံသရာပါမယ့် ဝင့်ကြွေးတွေကို မင်းဒီနေရာမှာ ဒီ လောက်နဲ့ ပြတ်သင့်ပြီကွ”

! သို့အသံနှင့်အတူ ရသေ့တစ်ပါးသည် ထိုသူရှေ့တွင် ပိတ်ရပ် လာချေတော့၏။

ဟင်... ရသေ့ဓမ္မပါလ ပါကလား။

သို့ကျွန်တော်က ရေရွတ်လိုက်သံကြောင့် ထိုသူသည် အံ့သြ တကြီးကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်လာလေတော့၏။

သူ၏ပြေးလမ်းရှေ့တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလရှိနေခြင်းကြောင့်သူမည် သို့ လုပ်ရမည်သေသိဖြစ်သလို ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်ဘက်တွင်လည်း ကျွန်တော် နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ကိုသေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသည်ကြောင့် အခက်တွေ့နေပြန်လေတော့၏။ သို့ကြောင့် သူ မျက်နှာတွင်သာမဟုတ် တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတို့ဖြင့် ရွှဲစိုနေသေးတော့၏။

ရာဇဝတ်ဘေးပြေးလွတ်ရိုး မရှိပါချေ။

သည်တွင်ထိုသူသည် ရသေ့ဓမ္မပါလဘက် မျက်နှာပြန်၍ လိုက်ချေပြီ။ မြေပေါ်သို့ ခူးထောက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျောတွင်ဘုကြီးခံနေသော ထိုသူ၏ ခေါင်းကို လက်ဖဝါးဖြင့် အသာအယာပွတ်သပ်နေလိုက်ပြီး . . . ကျွန်တော်တို့ နားမလည်နိုင်သော ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်နေတော့၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ဂါထာရွတ်ဖတ်ခြင်း ပြီးဆုံးသည်နှင့် ထိုသူ့ကို ခူးထောက်နေရာမှ ထစေလိုက်ပြီး ကြေးစည်လေးကို နောင် . . . ၀၀ . . . ၀၀ ရယ်လို့ မြည်အောင် ထုခတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်ကို သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ပါရန် မျက်ရိပ်ပြင်ပေါ် ပြီး . . . ထိုနေရာလေးမှ လှည့်လိုက်လေတော့သည်။

ရသေ့ဓမ္မပါလနောက်တွင် ခါးကုန်းကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကပ်လိုက်သွားကြလေတော့၏။

မကြာလောက်သော အချိန်ကလေးတွင် ရသေ့ဓမ္မပါလ၏ တဲကျောင်းလေးသို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။

လွန်စွာမျှ နေချင့်စဖွယ်ကောင်းသော နေရာလေးဖြစ်ချေတော့၏။

ကျလီ . . . ကျလီ . . . ကျလီ . . . ရယ်လို့ ဆူညံနေသည့် ကျေးငှက် သာရကာတို့၏အသံသည် တောနှင့်ပန်ရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ဓမ္မပါလ၏ တဲကျောင်းလေးတွင် တစ်ညတာစခန်းချအိပ်လိုက်ကြကာ နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ရသေ့ဓမ္မပါလလမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြရာတွင် သရက်ပင်စုရွာသို့ ညဦးလယ်တွင် ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ သရက်ပင်စုရွာတွင် မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာမှ သူကြီး ဦးဇာမကီရောက်နေလေခြင်းကြောင့် အတော်ဖြစ်သွားတော့၏။

သို့ကြောင့် . . . သရက်ပင်စုရွာသားမုဆိုးကြီး စောအေဒင်နှင့် စောကျိမ်းတို့ သေဆုံးရခြင်းကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ရသေ့ဓမ္မပါလ တဲကျောင်းတွင် တစ်ညတာအိပ်ခဲ့စဉ်က ခါးကုန်းကြီးဖွင့်ဟဝန်ခံချက်သည် ခိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောင်းပြောပြပေတော့မည်။



ဤတောင်ယာအိမ်လေးတွင် နေကြခြင်းမှာ မကြာလှသေးချေ။
ယခင်ကရွာထဲတွင်နေကြ၏။ ထိုစဉ်က မိဘနှစ်ပါးရှိသေးသည်။

ရွာထဲတွင်နေကြသည်ဆိုရာ၌ မိဘနှစ်ပါးနှင့်မိန်းမပျိုလေးသာ
နေထိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူက ယခုလက်ရှိတောင်ယာအိမ်တွင်
နေခြင်းဖြစ်၏။

ရွာတွင်းသို့ တစ်လနေ၍ တစ်ခေါက်သူမရောက်တတ်ချေ။
မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီမဖြစ်သူတို့ကသာ တောင်ယာအိမ်သို့ အသွားများ
ကြ၏။ သည်တုန်းက ယခုလိုအိမ်မဟုတ် နေဖြစ်ရုံတဲလေးသာဖြစ်၏။
တောင်ယာစောင့်တဲပေါ့။

မိဘနှစ်ပါးမျက်ကွယ်ပြုသွားသည်တွင် ညီမလေးကို တောင်ယာ
တဲသို့ ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်တော့၏။

သို့ဆိုတော့ နေဖြစ်ရုံတဲလေးကို အခိုင်အခန့်အိမ်လေးဆောက်
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့မခေါ်ထားပါက ရွာထဲတွင် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်တည်း
နေလို့မသင့်သည်ကိုး။

မိန်းမပျိုလေးသည် သရက်ပင်စုရွာတွင် အချောအလှကြီး
မဟုတ်သော်ငြား ရွက်ကြမ်းရေကျိုလေးဖြစ်ချေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်အဆက်အပေါက်သည် အချိုးညီရှိကြ၏။ သို့ ကြောင့်
ရွာကာလသားတွေပင်မဟုတ် နီးဝပ်ရာ ရွာသိမ်ရွာငယ်တို့မှ ကာလသား

သရက်ပင်စုရွာကလေး၏အဖွား . . . တောင်ခြေနှင့်အနီးဆုံး
တောင်ယာခင်းလေးတွင် ခိုင်ခန့်သပ်ယပ်သော မြေစိုက်အိမ်လေးတစ်ထွေ
ရှိချေ၏။

ထိုသည်ကိုပင် 'အိမ်' 'တောင်ယာတဲ'အဖြစ် အသုံးပြုခြင်း
ဖြစ်၏။ တောင်ယာတဲကို ဘယ့်တွက် အိမ်တစ်ဆောင်နှယ်ခိုင်ခန့်
သပ်ယပ်စွာ လုပ်ထားရပါသည်။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်
နေထိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်တည်း နေလေခြင်းတော့မဟုတ်
သူမ၏အစ်ကိုကြီးနှင့်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

တို့သည် တရစ်ဝဲဝဲရှိကြပြန်တော့၏။

နာမည်က နှင်းမြူသလည်း။ နှင်းမြူသည်။ အေးသည်။ သိမ်မွေ့သည်။ သို့နယ် နှင်းမြူတစ်ယောက်ကို ရွာကာလသားတို့က ချစ်ခင်နှစ်သက်နေကြသလို လူကြီးသူမကလေးငယ်တွေကလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးနှစ်ကြ၏။ ချစ်ကြ၏။ သို့ပေမင် နှင်းမြူအစ်ကိုကြီးကိုမူ ကာလသားတို့က ကဲ့ရဲ့ကြ၏။ နှိမ်ကြ၏။ နိုင်ထက်ကလူ ပြုကြ၏။ ထိုသည်ကား ငယ်ငယ်ကတည်းကဖြစ်၏။ ယခုတိုင်ပင်။ သည်တော့ နှင်းမြူအစ်ကိုကြီးသည် ရွာတွင်မနေလေတော့ တောင်ယာတဲတွင်သွားနေခြင်းဖြစ်တော့၏။

နှင်းမြူလေးက ချစ်စရာကောင်းသလောက် သူ့အစ်ကိုက အင်မတန် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တာကလား။ သူ့မိဘတွေက ဘယ်လိုများမွေးထားတာပါလိမ့်။ သူ့နာမည်ကနှင်းမြူသော်လည်း သူ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်၍ ခေါ်ကြသည်မှာ။

“ဘုမောင်” ရယ်လို့သာဖြစ်တော့၏။

ဘယ်တွက်မူ ဘနှင်း၏ကျောတွင် လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော ဘုကြီးရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်တော့၏။

ထိုမွေးရာပါဘုကြီးကြောင့် အသက်အရွယ်ရလာသည်နှင့် အမျှ ဒါးကုန်းလာချေတော့၏။

သည်တော့ ဘုမောင်မှသည် ဒါးကုန်းကြီးရယ်လို့ ဖြစ်လာပြန်တော့၏။ စိတ်ထားဖြူစင် အနေအေးသော်လည်း လူဖြောင့်စိတ်ထူ

ဖြစ်ချေ၏။

“ငါတော့ နှင်းမြူလေးမယ် အဲလိုအစ်ကိုမျိုးရှိတာ အံ့ဩပါတယ်ကွာ”

“နှင်းမြူလေးက ကျက်သရေရှိသလောက် ဒီကောင်ကတစ်စက်လေးမှ ကျက်သရေမရှိလိုက်တာကွာ”

သူ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားရလေသည့်စကား။

“ဟိတ်ကောင်။ ဒါးကုန်းဘုမောင် မင်းကြောင့် ငါတို့ သရက်ပင်စုရွာဆိုတဲ့ နာမည်တောင်ပျောက်နေပြီကွ”ဟု ပြောခြင်းပင်ခံရဖူးသူဖြစ်၏။

ဘယ်တွက်မူ...

သရက်ပင်စုရွာနှင့်ဘုမောင်။

ဘုမောင်နှင့် သရက်ပင်စုရွာသည် ခွဲခြားမရသလိုဖြစ်လာတော့၏။

သရက်ပင်စုရွာဟုဆိုလိုက်လေလျှင် “ဘာ... ဒါးကုန်းဘုမောင်”ရှိတဲ့ ရွာလားဟုပြောလာတတ်ကြသည်။

သည်တော့ သူ့တွက်အကောင်းဆုံးသည် တောင်ယာတဲတွင် သွားနေခြင်းသာဖြစ်တော့၏။ အကြောင်းကိစ္စရှိမှသာလျှင် ရွာသို့ တခေါက်တလေပြန်ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေအမေဆုံးပါးပြီဆိုတော့ ညီမလေးနှင့်သူ သွားနေ၍

တော့မဖြစ် သူထဲသို့သာ ခေါ်ထားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု
တွက်ကာ နေ့ဖြစ်ရုံတဲကို ခိုင်ခန့်သော အိမ်တစ်လုံးအဖြစ် ဆောက်လုပ်
ကာ ညီမဖြစ်သူကို ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်တော့၏။

သည်တော့ အညှို့ရှိရာ ယင်အံ့တတ်စမြဲဆိုလေတော့။

နှင်းမြူရှိရာတောင်ယာအိမ်အနားဝန်းကျင်သို့ ကာလသားတို့
ရောက်လာ ရစ်သိရစ်သိ လုပ်ကြပြန်၏။

နှင်းမြူသည်လည်း အရွယ်လေးကလည်း ရောက်လာ ဖူးချိန်
တန်ဖူး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် သဘာဝအတိုင်း ချစ်သူရည်းစားတစ် ယောက်တို့
တော့ဖြင့် အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

သည်တော့ ဒါးကုန်းဘုမောင်အတွက်လည်း တာဝန်တစ်ခု
ပေါ်လျော့သွားချေပြီဟု ပြောရပေတော့မည်။

နို့မဟုတ်ပါမူ . . . တရစ်ဝဲဝဲလာလုပ်ကြသူတွေ မနည်း။

နှင်းမြူမယ် ချစ်သူရှိသွားပြီဆိုလေတော့ နှင်းမြူ၏ မေတ္တာမရ
လိုက်သူတို့သည် တပ်ရပ်သွားကြလေတော့၏။

“နေနဲ့လ . . . ရွှေနဲ့မြပါလားအေ”

“လိုက်ဖက်ညီပါပေ”

သို့နယ်ပြောရလောက်အောင် နှင်းမြူ၏အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်
သွားသူသည် ရွာလူကြီး၏သား ပညာတတ်လူငယ်လေးဖြစ်သည်။ . .
မောင်ထွန်းအောင်ပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

သည်သို့ဆိုတော့ . . . ဒါးကုန်းဘုမောင်သည် တာသဘော
မတူစရာရှိပေလိမ့်မည်နည်း။

ဝင်စေထွက်စေပေါ့ . . . လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြစေပေါ့။

ထွန်းအောင်ကို သူညီမပင်မဟုတ် သူသည်ပင် ယုံစားအားကိုး
ခဲ့သည်ပဲ။

လာမည့်သီတင်းကျွတ်ရာသီတွင် မိဘနှစ်ပါးကို ဖွင့်ပြော၍ လာ
ရောက်တောင်းရမ်းမည်ဟု မောင်ထွန်းအောင်က ပြောလာ၏။

အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့။

မောင်ထွန်းအောင်ပြောသလို သီတင်းကျွတ်ရာသီရောက်
လာသည်တွင် မင်္ဂလာသတင်းရောက်မလာလေဘဲ သတင်းဆိုးတစ်ခုသာ
ရောက်လာချေတော့၏။

မောင်ထွန်းအောင်တစ်ယောက် မိဘပေးစားသော မြို့သူ
တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုသွားသည်ဟု သိရလေတော့၏။

ထိုသည်ကား ပြဿနာဟု ဝေခံမထင်မိခဲ့ချေ။

နောင်မှသူသိလိုက်ရသည်ကား . . . မောင်ထွန်းအောင်သည်
ချစ်ကလေးသနားကစားနှင့် ပညာတတ်လူငယ်လေးဖြစ်ပြီးယုတ်မာ
မက်စက်လွန်းသူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့၏။

တကယ်တော့ မောင်ထွန်းအောင်သည် နှင်းမြူကို ကျောကုန်၍
သွားခြင်းသာဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် အရှက်ရခဲ့ရလေ၏။

သူတကာ တံတွေးခွက်တွင်း မောင်နှမနှစ်ယောက်မလုံး ပက်လက်မျောခဲ့ရတော့၏။

“နှင်းမြတ်ယောက် ချောတာ လှတာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာ ပဲရှိတာချည်းကွာ.. သူကြီးတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ် ဝင်ဆံ့ မှာတုန်း”

“ထွန်းအောင်ကလည်း သူ့ယောက်ဖက ခါးကုန်းဘုမောင် ရယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပွဲထုတ်ပြောပုံပါမတုန်း”

သို့ဆိုကြပြန်လေတော့ နှင်းမြတ်ယောက် အရှက်တရား ကိုအသက်နှင့်လဲသွားချေတော့၏။

ခါးကုန်းဘုမောင်တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ကြေကွဲမိတော့၏။

တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးကို ရင်အုပ်မကွာထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်ကြားမှ သို့အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံလိုက်ရလေခြင်း ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူပင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

နှင်းမြတ်ယောက် ကွယ်လွန်ပြီး (၆)လပင် မကြာလိုက်... မောင်ထွန်းအောင်တစ်ယောက်သည်လည်း ခါးကုန်းဘုမောင်၏ ကျိန်စာ မိသွားလေသည်လားမသိ.. အသေဆိုးနှင့် သေပွဲဝင်ခဲ့ရချေတော့၏။

မောင်ထွန်းအောင်တစ်ယောက် သူ့ဇနီးနှင့် သရက်ပင်ရ ရွာသို့ အလည်အပတ်ပြန်ရောက်လာသည်အခိုက် အမဲလည်ထွက်ခဲ့ရာ-

တောထဲတွင် မျက်စိလည် လမ်းမှားသွားသည်ကြောင့် သူ၏ အဖော်များ သည် ညတွင်းချင်း လိုက်ရှာခဲ့ကြလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးစင်စင်လင်းချေမှ ဖျဉ်းကတိုးတော အစပ်လေး တွင် မောင်ထွန်းအောင်ကို တွေ့ကြရတော့၏။

အသက်ရှင်လျက်တော့မဟုတ်။

တောထဲတွင်တစ်ယောက်တည်း လမ်းမှားခဲ့ရခြင်းကြောင့် စိတ်များချော့က်များကာ သူ့နားထင်ကိုသူ သေနတ်ဖြင့်ပစ်လိုက်စေ ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

သူ့လက်တွင် သူ့ပစ္စည်းသေနတ်ရှိနေလေ၏။

သူ့ဦးခေါင်းတွင်းမှရရှိသည့် ကျည်ဆံသည် သူ့သေနတ် ကျည်ဆံသာဖြစ်နေတော့၏။

မောင်ထွန်းအောင် သေဆုံးရသည်ကိစ္စနှင့် ခါးကုန်းဘုမောင် အပေါ် အမှုပတ်သက်ခြင်း လုံးဝမရှိသော်လည်း သူကြီးကသူ့သား မောင်ထွန်းအောင် အသေဆိုးနှင့်သေရခြင်းသည် ခါးကုန်းဘုမောင် ကျိန်ဆဲ၍ဖြစ်ရသည်ဟုဆိုကာ..

“မင်းက လူမှမဟုတ်တာ.. မိစ္ဆာကောင်ပဲ” ဆိုလျက် ရွာမှ နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

သည့်နောက် ခါးကုန်းဘုမောင်တစ်ယောက် သူ့တောင်သာ အိမ်လေးမှ ဘယ်သို့ထွက်သွားလေသည်မသိကြတော့ပေ။

နောင်တွင် သရက်ပင်စုရွာလေးတွင် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ နှင်းမြသေရခြင်း၊ မောင်ထွန်းအောင်သေရခြင်း၊ ခါးကုန်းဘုမောင်ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကို မည်သူမျှ သတိမရကြပါလေတော့ချေ။

သို့ဆိုပေမည် သရက်ပင်စုရွာသား မုဆိုးကြီးစောအောင် တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် ခါးကုန်းဘုမောင်ကို အမှတ်ရနေသေးတော့၏။

သူသည် ခါးကုန်းဘုမောင်ကို တစ်ယောက်တည်းကြိုက်၍ ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။

သရက်ပင်စုရွာ လူတွေအားလုံးက ခါးကုန်းဘုမောင်ကို လုံးဝမမှန်ကြချေပြီဖြစ်ပြား သရက်ပင်စုရွာသားမုဆိုးကြီး စောအောင်တစ်ယောက်သည်သာလျှင် ခါးကုန်းဘုမောင်ကို မမေ့နိုင်ဖြစ်ချေတော့၏။

ဘယ်တွက်မူ ခါးကုန်းဘုမောင်ကို သတိရနေပါလိမ့်တွေ့ချင်နေပါလိမ့်။

သူသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့ . . . တစ်ရွာတည်းသား သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စောကျိမ်းနှင့်အမဲလည်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ လှံရှည်လက်နက်နှင့် စောကျိမ်းတွင် နှစ်လုံးပြုနေသော အိုတစ်လက် ဖြစ်ချေတော့၏။

စောအောင်နှင့်စောကျိမ်းသည် မမျှော်လင့်လေဘဲ ဥက္ကဋ္ဌအောင်များရှိ ဝက်စွယ်ချောင်းဝသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ငါတို့ ဝက်စွယ်ချောင်းထဲမယ် စခန်းချလျှင် မတောင်းပေဘူးလား”

စောအောင်က ပြောလေခြင်းကို စောကျိမ်းက ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိချေ။ သို့ကြောင့် . . . ဝက်စွယ်ချောင်းအတွင်း တောင်ကြောလေးပေါ်တွင် စခန်းတစ်ခုကို ဆောက်လိုက်ကြတော့သည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ကာလဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဝက်စွယ်ချောင်းအတွင်းခြေဖျက်ခံမြုပ်လောက်ရုံ ရေစီးကြောင်းရှိနေသေးတော့၏။

ထိုနေ့တွင် စောကျိမ်းနှင့် စောအောင်တို့သည် ခရီးရောက်မဆိုက် စခန်းချသင်္ဘောရန် ဝါးခုတ်၊ နွီးဖျာ တဲထိုးလိုက်ရခြင်း၊ ခရီးပမ်းလာခြင်းကြောင့် ရေဖိုးချိုးပြီးသည်နှင့် စခန်းတဲပေါ်တွင် လဲလျောင်းနားနေလိုက်ကြတော့၏။

သို့ ငြိမ်သက်စွာနားနေရင်းမှ အိပ်ပျော်သွားကြတော့၏။

အတန်ကြာတွင် . . . စောကျိမ်းတစ်ယောက် အိပ်ယာမှနိုးလာတော့၏။

စောအောင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေသဖြင့် စောကျိမ်းသည် တဲပေါ်မှ ညင်သာစွာဆင်းလိုက်သည်။

သူတို့စခန်းတဲပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝေကြည့်လိုက်၏။

စခန်းတဲနောက်ဘက်တွင် ချုံနွယ်တောတို့ရှိချေ၏။

“ဟင်”

ထိုချွန်နွယ်တောသို့ ကြည့်နေရာမှ ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်ကို လှမ်း
တွေ့လိုက်၏။ အတန်ငယ်တော့လှမ်း၏။ သို့ပေမည် ကျောပေးလှည့်နေ
ခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် အတန်ငယ်မျှ ချောင်းမြောင်းတိုးကပ်ပစ်လေလျှင်
ဖြစ်နိုင်လောက်၏ဟု တွက်ကာ သူ၏နှစ်လုံးဖြူ သေနတ်ကိုလှည့်စောင်း
ချိုး ကိုးလုံးကျည်တစ်တောင့် ထည့်လိုက်ကာ ချွန်နွယ်သစ်ပင်တို့ကို အကာ
အကွယ်ယူ၍ ချောင်းမြောင်းတိုး ကပ်သွားလေတော့သည်။ အလင်းရှိသေး
သည် ဆိုပေမည် ညိုညို မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်သည်။

ဟုတ်ပြီ. . ဂျီ(ချေ)ကောင်သည် ဖြေပြင်ရှိ သစ်ဆိမ့်သီးတို့ကို
ကောက်ယူစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်တွက်မှ ဂျီ(ချေ)ကောင်ငယ်နှင့်
မလှမ်းမကမ်းတွင် သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။
သို့အစာကို အငမ်းမရစားနေခြင်းကြောင့် လူသား တစ်ယောက်ပေးလာ
မည့် အန္တရာယ်ကို သတိမပြုမိခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ချွန်နွယ်ပင်တို့ ထူထပ်စွာရှိနေခြင်းကြောင့် စောဂျိမ်းတစ်
ယောက် ဂျီ(ချေ)ကောင်နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်သာသာခန့် အကွာအဝေးသို့
တိုးကပ်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သည့်ထက် ရှေ့တိုးကပ်၍မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သို့ကြောင့်
စောဂျိမ်းသည် သူ့လက်တွင်းရှိ နှစ်လုံးဖြူသေနတ်ဖြင့် ဂျီ(ချေ) ကောင်ကို
လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

အစာကို အသာငမ်းငမ်းနဲ့ ကောက်စားနေသော ဂျီ(ချေ)
ကောင်လေးသည် အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကိုရလိုက်လေသည်ကြောင့်
လား မသိချေ။ ခေါင်းကိုမတ်ထောင်၊ နှုတ်ရွက်အစုံနှင့် နှုတ်ခမ်းသီးတို့ကို
တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါလိုက်လေပြီး. . ရုတ်ချည်းဆိုသလို ကဆုန်ပေါက်
ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

စောဂျိမ်းတစ်ယောက် ပစ်ခွင့်မရလိုက်ချေ။

သို့ကြောင့် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ထိုနေရာလေးတွင် မုဆိုးဒူးထောက်
ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်တော့သည်။

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး ထွက်ပြေးသွားရာ လမ်းကြောတဝိုက်
ဒေစေ့စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ သူ့မျက်လုံးတို့သည် ဝင်းလက်လာချေတော့၏။
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အမျိုးအမည်မသိ သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် မျောက်ကောင်ကို
ဗုန်းတွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ စောဂျိမ်းသည် ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်သို့အပြေး
ခလွှားသွားလိုက်သည်။

မျောက်ကောင်တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်။ သူ့အမြင် နှစ်ကောင်
နေ၏။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကလူကျီဆယ်နေကြသည်လား
ဆာကစားနေကြသည်လားမသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်ကောင်ကောင်ကိုတော့ဖြင့် ပစ်ခတ်ရ
လိမ့်မည်။ ခွယ်တုနှစ်ကောင်ဖြစ်ချေ၏။

ကိုင်းဖျားမှ အကောင်သည် အခြားတစ်ပင်သို့ ကူးသွား လေ၏။ ကျန်တစ်ကောင်သည်လည်း ကူးသွားပြေးရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် စောဂျိမ်းသည် ကဗျာကသီဆိုသလိုပင် မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက် တော့သည်။

“ဒီနိုး”

မျောက်ကောင်သည် ခုန်လွှားကူးခွင့်ရသွားသည်ဆိုငြား လိုရာ ခရီးသို့ ရောက်မသွားရရှာချေ။ အပင်အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာတော့၏။ မျောက်ကောင်ပြုတ်ကျရာသို့ စောဂျိမ်းပြေးလွှားသွားလိုက်၏။ “ဟင်”

ဆူးချွန်နယ်ပင်ကြီးပေါ် ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မျောက်ကောင် သည် သေဆုံးခြင်းမရှိသေး။ လှုပ်ရှားရုန်းကန် ကုန်းရုန်းထနေ၏။

စောဂျိမ်းသည်လည်း မျောက်ကောင်ကို ဘယ်သို့ဆွဲယူရမည် မည်မသိ။ ကြီးမားသော ဆူးချွန်နယ်ပင်ကြီးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အခက် တွေ့နေတော့၏။

သို့ရှိစဉ် သူ မဖြစ်မနေလုပ်ရမည့် အလုပ်တစ်ခုကို သူ လိုက်လေသည်ကြောင့် . . . သေနတ်ကို မောင်းခိုး၍ ကိုးလုံးကျည် တစ် ဂရုတ်ထပ်ထည့်လိုက်သည်။

မသေသေးသော မျောက်ကောင်ကို ရုန်းကန်ပြေးလွှားမသွား နိုင်အောင် အသေပစ်ထားလေမှ စိတ်ချရပေမည်။ နို့မဟုတ် ထွက်ရန်

ခွတ်မြောက်သွားနိုင်၏။

မျောက်ကောင်သေဆီပါလျှင် ဆူးချွန်နယ်ကို ရှင်း၍တဖြည်း ညည်းဆွဲယူနိုင်ပေမည်။

“ဟင်”

သူထပ်မံပစ်ခွင့်မရလိုက်ပြန် မျောက်ကောင်သည် ဆူးချွန်နယ် ပေါ်မှ ရုန်းကန်မှုကြောင့် ဆူးချွန်ပင်တဖက်သို့ ကျသွားပြန်တော့၏။ သည်တွင် စောဂျိမ်းသည်လည်း ဆူးချွန်ပင်ကို ကွေ့ပတ်၍ မျောက်ကောင် ပြုတ်ကျသွားရာ မြေပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

ဟူးတော်ပါသေးရဲ့ . . . မျောက်ကောင်သည် ခွေခွေလေးငြိမ် ခက်လို့နေချေ၏။

“မှန်း” မျောက်ကောင်ကို သေနတ်ပြောင်းဖြင့်တော့ကာ ထိုးလှန် ခိုက်၏။ မျောက်ကောင်သေသွားချေပြီပဲ။

သို့ကြောင့် သူသည် မျောက်သေကောင်ကို ကောက်ယူ၍ ခိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်တော့မည်အလုပ်တွင် သူ့နောက်ဘက်မှ ဘာတိုးသံကြောင့် မျောက်ကောင်ကို ဆွဲကိုင်လျက်တန်းလန်းမှ . . . အဗျာကသီလှည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။

“ဟင်”

သူပင် အမြင်မှားလေသည်လား။

သို့ကြောင့် သူသည် နေရာမှာပင် ရပ်၍ငေးကြောင်မင်း

တက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ခါးကုန်းဘုမောင်” ပါတလား။

သူဘယ်လိုလုပ် သည်တောထဲ ရောက်နေတာပါလိမ့်.. မပြန်နိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့.. သူကြည့်နေဆဲမှာပင် ခါးကုန်းကြီးသည် ချုံဝတ်သစ်ပင်ငယ်တို့ကြား ဝင်ရောက်သွားလေသဖြင့် စော့ရိုမ်းသည် ချောင်းမြောင်းလိုက်သွားတော့၏။

မတွေ့တော့ချေပြီ။

စော့ရိုမ်းသည် မျောက်သေကောင်ကို ထမ်းပိုး၍စခန်းတစ်ခုရှိရာသို့ ပြန်လာလိုက်တော့သည်။

စခန်းတဲသို့ပြန်ရောက်သည်တွင် စောအေဒင်သည် အိမ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်ကြောင့် သူသည် မျောက်သေကောင်ကို အရေခွံအသားဖျက်လိုက်လေပြီး အသားတစ်တုံးကို တံစို့ထိုးမီးကင် ထားလေပြီ။ ရေချိုးထွက်ခဲ့တော့၏။

သူရေချိုးနေစဉ် စောအေဒင်ရောက်လာတော့၏။

စောအေဒင်လက်ထဲတွင် အသားကင်တစ်တုံးပါလာချေ၏။

သို့ကြောင့်...

“မင်းအသားက ကျက်သေးလို့လားကွာ..”ဟု စော့ရိုမ်းက မေးလိုက်၏။

“ကောင်းကောင်းတော့ မကျက်လောက်သေးဘူးပေါ့ကွာ..”

ပေမင့် စားလို့တော့ ရပြီကွ.. ငါသိပ်ဆာနေပြီ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ကိစ္စခရှိပါဘူးကွာ.. မျောက်သွေးတောင် အစိမ်းသောက် ညီသေးတာပဲ” စော့ရိုမ်းက စောအေဒင်လက်တွင်းမှ သွေးရောင်ပျောက်၍နေသေးသော အသားတုံးကို ကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။ စောအေဒင်သည် အသားတုံးကို ကုန်အောင်ထိုင်စားလိုက်လေပြီးမှ ခုအိုင် တွင်း ဆင်းလာချေတော့၏။

စော့ရိုမ်းသည် သူ့နားသို့ စောအေဒင်ရောက်လာသည်တွင် ခါးကုန်းကြီးအားတွေ့လိုက်သည်ကို ပြောပြလိုက်သည်တွင် စောအေဒင်သည် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးဖြစ်သွားကာ..

“ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ.. မင်းအမြင်မှားတာပဲလား”

သံလို့ ရှုတည်တည်မျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်တော့၏။

“ဟ.. ဒီရွာနဲ့ ဒီတောပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မယ် ခါးကုန်းကြီးလို ချမ်းဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလို့လဲကွာ”

“ဟုတ်ပါပြီ.. ငါလက်ခံပါပြီ ခု ခါးကုန်းကြီး ဘယ်ဘက်ထွက် ဘူးသလဲ”

စောအေဒင်ကသို့ မေးလိုက်သည်တွင် စော့ရိုမ်းသည် တစ်ချက် တွေ့စေ့စားနေလိုက်ပြီး...

“အင်း.. အရှေ့ဘက်ကြောက်နေ ဆင်းသွားတာပေပဲ” ရယ်လို့ ပြောလိုက်၏။

“နို့ဖြင့် . . . ခုလိုက်သွားလျှင် မိနိုင်းတယ် . . . လမ်းပြပါလားကွာ”
သို့နယ်စောအောင်က ပြောလာတော့၏။

“ဟာ . . . မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ . . . ဒါးကုန်းဘုမောင်ကို
ဘယ်လိုကြောင့်၊ သဲသဲမဲမဲတွေ့ချင်ရတာတုန်း”

သည်တွင် စောအောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်သို့ ဝေဝိုက်
ကြည့်လိုက်လေပြီး . . .

“သူနဲ့ငါစာရင်းရှင်းရောရှိတယ်ကွာ . . . သူကငါတို့ကို လာအစာ
မစောင့်လေဘဲ ငါက သူ့ကို အရင်ရှာတာ ငါ့တွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်
လိမ့်မယ်”

သို့ စောအောင်က ပြောလိုက်လေတွင် စောဂျိမ်းတစ်ယောက်
အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားလေပြီ . . .

“မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ . . . မင်းနဲ့ဒါးကုန်းကြီးနဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်နေလဲ” ဟုမေးလေ၏။

“အေး . . . ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိလဲဆိုတာ မင်းကို ငါပြောပြ
မယ် . . . နီပေမင့် မင်းငါ့ကို ကတိတစ်ခုပေးရလိမ့်မယ်”

“ပြောမှာသာကြောပါကွာ . . . မင်းနဲ့ငါက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ
မဟုတ်လား ပြောမှာသာပြောကွာ . . . ကတိတစ်ခုမထုတ်ဘူး နှစ်ခုမထုတ်
ပေးမယ်ကွာ”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်လာဖြစ်လာ ငါ့ဘက်

က ရပ်တည်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးကွာ”

“ဒါများကွာ . . . မင်းနဲ့ငါဆိုးတူကောင်းဘက် သူငယ်ချင်း ဆိုတာ
မင်းမေ့နေလေပြီလား”

စောဂျိမ်းက စောအောင်၏ပုခုံးကို ပုတ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“အေးပါကွာ . . . ခုဟာက လူ့အသက်နဲ့ဆိုင်လို့ပါကွာ”

“ဟေ”

“မဟေနဲ့ကွာ . . . ငါပြောပြမယ် . . . သေချာနားထောင်ချေ”

သို့နယ်ပြောလျက် စောအောင်သည် ရေအိုင်တွင်းမှ တက်လာ
တော့သဖြင့် စောဂျိမ်းသည်လည်း လိုက်တက်ခဲ့တော့၏။

“လာကွာ . . . စခန်းရောက်မှ စားသောက်ရင်းပြောပြမယ်”

သို့ဖြင့် စောဂျိမ်းနှင့် စောအောင်သည် စခန်းတဲသို့ပြန် ရောက်
ကြသည်တွင် မျောက်သားကင်သည်လည်း ကျက်လေပြီဖြစ်သည်ကြောင့်
စားရင်းသောက်ရင်း . . .

စောအောင်က သို့နယ်ပြောပြလေတော့သည်။

□□□□□□

“စောအေဒင်. . အမဲလည်သွားကြမယ်ကွာ”

သို့နယ် မောင်ထွန်းအောင်က ပြောလာလေသဖြင့် စောအေဒင် သည် သူ၏လက်ဆွဲတော် လှရှည်ကိုယူ၍ ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

သို့ထွက်ခဲ့သည်ဆိုရာတွင် သူကြီးသား ထွန်းအောင်နှင့် မြို့မှ လာသည့် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို သူကဦးဆောင်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

အပျော်သဘောစွာကြခြင်းဖြစ်၍ သူကြီးသားတွင် ခြောက်လုံး ပြုတစ်လက်သာ လက်နက်ဆို၍ပါ၏။ သို့ကြောင့် စောအိုမ်းထံမှ နှစ်လုံး ပြုကို စောအေဒင်က ယူလာပေး၏။

ထွန်းအောင်၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် တောတောင်ဆို တာ ယခုမှ မြင်ဖူးရောက်ဖူးလေသည့် ပညာတတ်လူငယ်များဖြစ်ကြ၏။

စွန့်စားမှုကို ဝါသနာပါသော လူငယ်များဖြစ်ကြ၏။

မုဆိုးဝတ္ထုများကိုဖတ်ပြီး တောတောင်အတွင်းသွားလာ နေထိုင် စားသောက်လိုခြင်းကို အဓိကထား လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် . . .

“ကျွန်တော်တို့က သေနတ်မပစ်တတ်ဘူးဗျ. . ဖထိသာ အမဲရ အောင်ပစ်ပေးဗျာ. . မုဆိုးဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ကောင်တွေလို အသားကို မီးကင်ပြီး လသာသာညမယ် ထင်းမီးပုံကြီးနဲ့ဘေးမှာ ထိုင်ပြီးအရက် သောက်ချင်တဲ့ ဖီးလ်ကို လိုချင်တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်. . ဖထိရဲ့ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော် ရွာပြန်လျှင် လိုက်ခဲ့ကြပြီး အမဲပစ်ထွက်ကြမယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာတာဗျ သူတို့က အမဲပစ်ဖို့ထက် တောတောင်ရဲ့အတွေ့ အကြုံကိုသိချင် မြင်ချင် ကြတာ”

“အေးပါကွာ. . မင်းနဲ့မင်းသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဆန္ဒကိုဖြည့် ပေးပါ့မယ်”

သို့ကြောင့် စောအေဒင်သည် မောင်ထွန်းအောင်နှင့်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို ‘စဉ့်အိုး’ချောင်းဘက် ခေါ်လာခဲ့တော့၏။

သူတို့အတွက် ‘စဉ့်အိုး’ဘက်သည် အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်ချိန်မည်။ ဘယ့်တွက်မူ ‘စဉ့်အိုး’ချောင်းဖျားတွင် မျောက်ကောင်နှင့် ဒရယ်ပေါသော ကြောင်ဖြစ်၏။

မောင်ထွန်းအောင်တွင်ပါသည့် ခြောက်လုံးပြုနှင့် စောအောင်
 နှစ်လုံးပြုသည် မျောက်နှင့်ဒရယ်ကောင်လောက်တော့ဖြင့် သတ်ဖြတ်
 နိုင်လောက်သည့် လက်နက်ဖြစ်နိုင်ချေရှိ၏။ ပြီးတော့ စဉ့်အိုးဘတ်
 ဝါးခတ်သစ်ခတ်သမားတို့ မရှိကြခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့
 လည်းဝေးလှသည်မဟုတ်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမအတွက်လည်း မျောက်ချေးခါးလုပ်ထုတ်
 ချင်တယ်မထိရယ်” ပြောလာပြန်သည်ကြောင့် စောအောင်သည် ခါးထုတ်
 ကြီးဘုမောင်၏ညီမကို သတိရသွားလေတော့၏။

တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပင် ပြောရလေမလားမသိ။

ရွာကထွက်ခဲ့ကြစဉ်က ခါးကုန်းကြီးဘုမောင်နှင့် ဆုံလိုက်
 သည်တွင် မောင်ထွန်းအောင်က မျက်နှာအကြီးအကျယ်ဖျက်သွား
 တော့၏။

ခါးကုန်းကြီးဘုမောင်၏ မောင်ထွန်းအောင်အား မကျေမနပ်
 ကြည့်နေဟန်သည် နဂါးဘုမောင်ဖြစ်ခဲ့ပါမူ မောင်ထွန်းအောင် တစ်ယောက်
 ပြာကျသွားလောက်ပေ၏။ မဆီမဆိုင် သူသည်ပင် ဖျဉ်းခနဲ ကြက်သည်
 ထသွားမိ၏။

သို့ကြောင့် ခါးကုန်းကြီးရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့
 တော့၏။

ထိုနေ့တွင် သူတို့သည် စဉ့်အိုးချောင်းဝသို့ ရောက်လာကြ၏။

ဝါးခတ်တဲဟောင်းတစ်ခုရှိနေခြင်းကြောင့် ထိုနေ့ထိုနေရာလေးမှာပင်
 စခန်းချလိုက်ကြ၏။

စဉ့်အိုးချောင်းသည် ဥက္ကံချောင်းမကြီးရေကျဖြစ်၏။ ဥက္ကံ
 ချောင်းမကြီးတွင် အလယ်ရေစီးကြောင်းတွင်သာ ခြေမျက်စိသာ
 သာခန့်ရေစီးရှိနေ၏။ စဉ့်အိုးချောင်းတွင်မူ ရေစီးမရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၏။

“ကဲ. . ဒီမှာနားကြမယ်. . နက်မြန်မနက်ကျလေမှ မျောက်ပစ်
 ထွက်ကြတာပေါ့. . ဒီကနေတော့နားလိုက်ကြဦး”

သို့ မောင်ထွန်းအောင်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို နားနေစေ
 ပြီး စောအောင်သည် ညစာအလိုငှာ ရှာဖွေရန်အတွက် စဉ့်အိုးချောင်း
 တွင်း ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

သို့ စဉ့်အိုးချောင်းတွင်းဝင်ခဲ့ရာမှ မျောက်တံငါတစ်ကောင်တွေ့
 လိုက်ပေမင့် သူတွင်သေနတ်ပါမလာလေသည်ကြောင့် မျောက်တံငါ
 ကောင် ငါးနှိုက်နေသည့် ရေအိုင်အတွင်းမှ ငါးရဲ့ခေါင်းတို့ကိုသာလျှင်
 ဖမ်းယူ၍ စခန်းသို့ပြန်ခဲ့တော့၏။

ငါးရဲ့ခေါင်းတို့ဆိုပေမင့် နှစ်ချို့ငါးများဖြစ်နေခြင်းကြောင့်
 အတော်ကလေးကြီးပေ၏။

သူဖမ်းယူရရှိလိုက်သော ခုနှစ်ကောင်မျှသော ငါးရဲ့ခေါင်း
 တို့သည် သူတို့လေးယောက်အတွက် လုံလုံလောက်လောက် ရှိချေ၏။

“ဖထ် ကျွန်တော်တို့ အသားမီးကင်နှင့်အရက်ဆို သိပ်ကောင်း

မှာပဲဗျနော်”

စောအောင်က မျောက်ကောင်တွေပေမယ့် သေနတ်မပါသွား
သည်ကြောင့် အားမလိုအားမရဖြစ်မိကြောင်း ငါးတင်မြစ်သာ စားသောက်
ဖို့ ပြောလိုက်သည်တွင် မောင်ထွန်းအောင်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က

“လာဗျာ . . . ခုသွားပြန်ဈာပစ်မယ်” ရယ်လို့ပြောပြီး နှစ်လုံးပြု
သေနတ်ကို ယူ၍တဲပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်ကြောင့် . .

“အချိန်မရှိတော့ဘူး နက်ဖြန်ကျ ဖထိရအောင်ပစ်ပေးပါမယ်”
ရယ်လို့ပြောရင်း မူးနေပြီဖြစ်သောကောင်လေးကို ဆွေမော့ကာထားလိုက်
ရတော့၏။

“ဖထိကျွန်တော်တို့ကို တောခြောက်မှာလား”

တစ်ကောက်ကပြောလာပြန်၏။

“ဒါတော့ ဖထိဘယ်သံပါမလဲကွာ”

ကျွန်တော်တို့က တောခြောက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကြား
ချင်လို့ လိုက်လာကြတာဗျ”

ကျန်တစ်ယောက်က ပြောလာပြန်၏။

စောအောင်သည် မူးယစ်နေသော ထိုသူငယ်နှစ်ယောက်ကို
ဘယ်လိုထိမ်းရမုန်းမသိဖြစ်တော့၏။ သည်ကြား မောင်ထွန်းအောင်က
တစခန်းတလှာပြန်တော့၏။

“တောခြောက်တယ် တောမှောက်ကယ် ကြားချင်လျင်ဖြင့်

ငါ့လိုလာလုပ်ကြကွာ” ဟုပြောကာ တဲပေါ်မှ ဆင်း၍စဉ်အိုး ချောင်းဘက်
လှည့်ကာ မတ်တပ်ကြီးသေးကော့ပန်းနေလေသဖြင့် သူမိတ်ဆွေလေးနှစ်
ယောက်သည်လည်း တဲပေါ်မှကမ်းကတန်းဆင်းသွားကာ မောင်ထွန်းအောင်
လုပ်သကဲ့သို့ လိုက်လုပ်ကြလေတော့၏။

စောအောင် အတော်ကလေးစိတ်ပျက်သွားတော့၏။

“ဒုက္ခတော့ ရောက်ကြပေတော့မယ်”ဟု တွက်လိုက်ကာ
သုသည် တဲပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး လက်အုပ်ချီ၍ ချောင်းဘက်မျက်နှာမူကာ
တောစောင့်တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးကို ခယတောင်းပန်နေလေတော့၏။

“တောစောင့် တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးခင်ဗျား . . . မသိနား
မလည်သော သူတို့၏လုပ်ရပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . . အနူးအညွတ် တောင်းပန်
ပါတယ်”

သို့နှယ်ပြောရုံရှိသေး မောင်ထွန်းအောင်နှင့် သူငယ်ချင်း
သုံးယောက်သည် သူ့နားရောက်လာကြလေပြီး . . .

“ဖထိ . . . ဘယ်သူ့ကို တောင်းပန်နေတာတုန်း”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာနတ်မင်းကြီးကိုမှ မတွေ့ပါကလား . . . ဖထိ
ဦးချတောင်းပန်နေတာ သစ်ပင်ကြီးပဲဗျ” ဆိုလျက် မောင်ထွန်းအောင်
သည် သူ့လက်တွင်းရှိ ခြောက်လုံးပြုဖြင့် ရှေ့ရှိသစ်ပင်ခြောက်ကြီးကို
လှမ်းပစ်လိုက်လေတော့၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ပေးပါဦးကွာ.. ငါလဲပစ်ဦးမယ်”

သို့ဆိုလျက် တစ်ယောက်သော သူငယ်ချင်းသည် မောင်ထွန်းအောင်လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို ဆွဲယူကာ ပစ်လိုက်ပြန်၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဟနော်ဦး ငါလဲတစ်ချက်လောက်ပေးပစ်ကွာ” ဆိုလျက် ကျန်တစ်ယောက်သည် ခြောက်လုံးပြူးအတွင်းရှိ ခြောက်တောင့်မြောက်နောက်ဆုံးလက်ကျန်ကျည်ဖြင့် ထိုအပင်ခြောက်ကြီးကို ပစ်လိုက်ပြန်တော့၏။

“ဒိန်း”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

“ဟီး.. ဟီး.. ဟီး.. ဟီး.. ဟီး..”

“ဖထိ နတ်မင်းကြီးသေပြီ.. တောင်းပန်စရာ မလိုတော့ဘူး ဖထိရဲ့..”

စောအောင်တစ်ယောက် အတော်ကလေးစိတ်ပျက်သွားခဲ့တော့၏။ သို့ကြောင့် သူသည်ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု သဘောထားကာ

ခခန်းတဲပေါ် တက်အိပ်လိုက်လေတော့၏။

သို့ဆိုပြန်တော့လည်း အတော်နှင့်အိပ်မပျော်..

မောင်ထွန်းအောင်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် တဟီး ဟီး

.. ဟီး.. တဟား.. ဟား.. ဟား ဖြင့် လုပ်နေကြပြန်၏။

စောအောင်မသိလို မကြားလို မမြင်လိုသည်ကြောင့် တဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဂွဆုံကောင်းကောင်းသစ်ပင်ကြီးပေါ် ဖက်တွယ်တက်လိုက်တော့၏။

ထိုသစ်ပင်ဂွဆုံတွင် ခွေခေါက်၍ အိပ်ရသည်မှာ ကသိကအောင်နိုင်သည်ဆိုပေမည် တဲပေါ်တွင် အိပ်ရသည်ထက်သာလှပေတော့၏။

သို့ ကသိကအောင်ကြားမှပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

“ကွက်စ်.. ကွက်စ်.. ကွက်စ်..”

“ကွက်စ်.. ကလွစ်.. ကလွစ်”

မင်္ဂလာဟုယူဆထားလေသည့် ဇီးကွက်ကောင်၏ အော်သံကြောင့် စောအောင်အိပ်ယာမှ နိုးလာရတော့၏။

“ဟင်”

စောအောင်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ ခခန်းတဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ရင်ထိတ်သွားတော့၏။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိန့်..

စခန်းတဲသည် ပြုပျက်လို့နေပါကလား . .

ထင်းမီးပုံကြီးသည်လည်း ထင်းတုံးစတို့ ပြန်ကျလို့နေ၏။

မောင်ထွန်းအောင်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း မတွေ့ပါ ကလား။

သို့ကြောင့်သူသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ကဖျာကသီဆင်းလိုက်ကာ ဖျက်စီး
ယိုယွင်းနေသော တဲနားသို့ပြေးသွားကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

ဆင်ခြေရာတွေပါကလား။

ဥကဘာတွေဖြစ်သွားတာပါလိမ့် . . သူသည်ပင် သစ်ပင်ပေါ်
တက်အိပ်မိ၍ တော်သေးသည်ဟု တွက်လိုက်မိသြား . . မောင်ထွန်းအောင်
တို့ သုံးယောက်အတွက် စိတ်ပူမိတော့၏။

စောအောင်သည် စခန်းနားတဝိုက် မုဆိုးပိပိ စေ့စပ်သေချာ
ကြည့်လိုက်၏။

ဟုတ်ပြီ . . ဥကဆင်ရိုင်းရောက်လာသဖြင့် မောင်ထွန်းအောင်
တို့ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကြခြင်းဖြစ်မည်။

သုံးယောက်စလုံး ဆင်ရိုင်းရန်မှ လွတ်မြောက်ခြင်းရှိ မရှိတော့
ဖြစ်မသိ။ ဒုက္ခပါပဲ . . ။

ဥကသူတို့တွေ တောစောင့်တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးကို စော်
ကားကြလို့ ဖြစ်သွားတာနေမှာ ။

သူတို့တွေ အလောင်းမတွေ့သ၍တော့ သူ့တွင် မျှော်လင့်ချက်

သူ့ရဲ့မစာပေတိုက်

ရှိသေး၏။ သို့ကြောင့် သူသည် လူခြေရာနှင့်ဆင်ခြေရာနောက် ခြေရာခံ
လိုက်သွားလေတော့၏။

“ဝူး”

“ဝူး”

သို့နှယ်လည်း အသံပြုရင်း လျှောက်သွားလေခြင်းဖြစ်၏။

မည်သည့်တုန့်ပြန်မှုမျှ မရှိပါချေ။

အသက်ရှင်လျက် မရှိသေးလို့လား . . အဝေးသို့ရောက်နေကြ

၍လားမသိချေ။

“ဝူး”

“ဝူး”

စောအောင်တစ်ယောက် ဇောချွေးပြန်နေချေပြီ။ သူတို့
သုံးယောက်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရချေတော့မည်။

စောအောင်သည် သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဒူးဆစ်သာသာ မြက်ခိုင်း
တောခြောက် ဖူးလွမ်းနေသော တောင်ကြောတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

မြက်ခိုင်းခြောက်ပင်ချည်းတော့မဟုတ် အင်ကြင်းပင်အတော်
များများလည်း ပေါက်ရောက်လျက်ရှိချေ၏။

တောင်ကြောမကြီးတော့မဟုတ် . . တောင်ကြောစွယ်လေးသာ
ဖြစ်၏။ သို့ပေမင် ရှည်လျားချေ၏။

အင်ကြင်းပင်နှင့် မြက်ခိုင်းတို့ကြား မှန်ပင်တို့လည်း ရှေးနှော

သူ့ရဲ့မစာပေတိုက်

ပေါက်ရောက်လျက်ရှိချေ၏။

စောအောင်သည် တောင်ကြောစွယ်လေးမှနေ၍ တောင်
ကြောမကြီးပေါ် တက်ရကောင်းလေမလား... တောင်ကြောစွယ်လေး
အတိုင်း မြှောင်ထဲဆင်းရကောင်းလေမလား... စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဟာ”

တောင်ကြောမကြီးပေါ်မှ တောတိုးသံကြောင့် သူသည် တောင်
ကြောမပေါ် တက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မောင်ထွန်းအောင်တို့ မဟုတ်ဘဲ သားကောင်တစ်ကောင်
ကောင်ဖြစ်နေလျင်လည်း သူ့တွက်အဆင်ပြေလောက်၏ဟု တွက်
လိုက်သည်။

ဘယ့်တွက်မှု သူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပြီကိုး . . .

သူသည် လက်မှလှံရှည်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ တောင်ကြော
လမ်းအတိုင်း တက်ခဲ့တော့၏။

တောင်ကြောမရောက်လှဲတွင် မြက်ခိုင်းပင်တို့ မရှိသလောက်
ကျပါးသွားတော့၏။

အင်ကြင်းပင်တို့ကတော့ဖြင့် စိပ်လာ၏။ သက်ရင့်အပင်ကြီး
များပင်တွေ့ရ၏။

အင်ကြင်းတောရယ်လို့ သူမှတ်လိုက်၏။

တောင်ကြောမကြီးပေါ်သို့ ကုပ်ကပ်တွယ်မီ တက်လိုက်ရ၏။

ဘယ့်တွက်မှု မတ်စောက်သောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

“ဒီနံ့”

“ဟင်”

တောင်ကြောမကြီးပေါ် ရောက်သည်နှင့် သေနတ်သံကြား
လိုက်ရသည်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ငါပါဟ” ရယ်လို့ လှမ်းအော်လိုက်ရ၏။

ဘယ့်တွက်မှု သေနတ်သံကြားလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်
ခဲသီးများသည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်လျက် သစ်ရွက်သစ်ခက်
သစ်ကိုင်းတို့ကို တဖောက်ဖောက်ထိမှန်သံကြားလိုက်ရ၍ ဖြစ်တော့၏။

နှစ်လုံးပြူးကျည်အတွင်းမှ ခဲသီးဆံများဖြစ်သည်ကြောင့်
မောင်ထွန်းအောင်တို့မှန်းသိလိုက်၍ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး သေနတ်သံပင်မဟုတ် မည်သည်
အသံမျှ မကြားလေခြင်းကြောင့် သူသည် ဝပ်တွားလျက်မှ ထရပ်လိုက်၏။

အလို . . သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူငယ်နှစ်ယောက်ပါ ကလား
မောင်ထွန်းအောင်တော့မပါ။

ထိုလူငယ်နှစ်ယောက် သူ့ကိုငေးကြောင်ကြည်နေကြ၏။
မှင်တက်လို့နေကြ၏။

တစ်ယောက်သောသူ၏လက်တွင်း နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ရှိနေ၏။
သူ့ကိုတော့ ထိုးချိန်ထားမြဲ . . .

စောအောင်သိလိုက်ချေပြီ . . သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရသည်
မှာ မူမဟန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေဟန်ဖြစ်၏။

သူကိုလူလော . . တိရစ္ဆာန်လော . . ဝေခွဲစေရပြန်နေပုံ။

သို့ကြောင့် . . .

“ဟိတ်ကောင်တွေ . . ငါပါကွ . . မင်းတို့နဲ့တူတူလာခဲ့တဲ့
ဖထိလေကွာ”ဟုပြောရင်းရှေ့သို့ သွေးတိုးစမ်း လျှောက်သွားလိုက် ၏။
သည်တွင် သေနတ်ကိုင်လူငယ်က တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သေနတ် မောင်းတို
ဆွဲညှစ်လိုက်တော့သည်။

“ချောက်”

“ဟင် . . တော်ပါသေးရဲ့”

နှစ်လုံးပြုနေသောနတ်တွင် ကျည်မရှိ၍ တော်သေးတော့၏။

သို့ကြောင့် . . . စောအောင်သည် လှုပ်တစ်ပြက် ထိုလူငယ်နှစ်
ယောက်ထံပြေးသွားလိုက်ပြီး

“ဟိတ်ကောင်တွေ . . ငါပါကွ”

“ဟင်”

“ဟာ . . ဖထိ”

သူတို့နှစ်ယောက် စောအောင်ကို မှတ်မိသွားကြချေပြီ။

“နို့နေပါဦး မင်းတို့သူငယ်ချင်း မောင်ထွန်းအောင်ကော” ဟု
မေးရင်း အနီးတဝိုက်ဝေဝိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ညက ဆင်ရိုင်းလာလို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ထွက်ပြေး
ခဲ့ကြတာ ထွန်းအောင်ကော ဘယ်ရောက်သွားလဲမသိဘူး . . ကျွန်တော်နဲ့
သူကတော့ မုဆိုးစာအုပ်တွေထဲမှာလည်း ဆင်လိုက်ခံရလျှင် မြေပြန့်နဲ့
အနိမ့်ကို မပြေးလေနဲ့ တောင်ကုန်းအမြင့်ပေါ် တက်ပြေးရမယ်ဆိုတာ
ဖတ်ဖူးထားတော့ကာ ဒီတောင်ကြောပေါ် တက်ပြေးခဲ့ကြတာ ဖထိရဲ့ . .
ဆင်ရိုင်းရန်ကတော့ လွတ်ပါရဲ့ တစ်ညလုံး ဒီသစ်ပင်အောက်မယ် ထိုင်
နေကြရတာ မိုးလင်းကောဗျာ . . ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းလဲမသိ
ဘူး . . ဆာကလဲဆာ အဲဒီအချိန်မယ် ဖထိတက်လာတာကို ဆင်ကောင်
ကြီးတက်လာတယ်ထင်ပြီး သေနတ်နဲ့ကြောက်ကန် ကန်လှမ်းပစ်လိုက်တာ
ပဲ . . . ကံကောင်းပေလို့ပေါ့နော်”

“အေး . . အဲဒါမင်းတို့ မနေညနေက ပေါက်တတ်ကရထွေ
လျှောက်လုပ်လို့ ဖြစ်ရတာ”ရယ်လို့ စောအောင်က ပြောလိုက်တော့၏။

“မင်းတို့ပဲတော့ခြောက်တာ တောမှောက်တာ ကြိုးဖူးချင်တယ်
ဆို . . . ဒုမင်းတို့တောခြောက်တောမှောက်တာထက်ဆိုးတဲ့ တောစောင့်
နတ်မင်းကြီးရဲ့ ဒဏ်ခတ်တာခံကြရတာပဲ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“အေး . . အဲဒါထားလိုက်တော့ ရှေ့လျှောက်မင်းတို့ သတိထား
နေကြတော့ ခု မောင်ထွန်းအောင်ကို တို့လိုက်ရှာရလိမ့်မယ် မင်းတို့နှစ်

ယောက်ကို တွေ့လို့ ငါစိတ်အေးရပေမယ့် မောင်ထွန်းအောင်ကို မတွေ့သေးတော့ စိတ်ပူရပြန်သေးတယ်ကွ့ . . . ဟိ . . . လာ . . . လာ . . . အချိန်လေးရှိတုန်း . . . လိုက်ရှာကြဦး . . . စားဖို့ကတော့ သွားရင်းလာရင်း ရှာရမပေါ့ကွာ”

သို့ပြောလေပြီး စောအောင်သည် ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်တို့ ဦးဆောင်၍ တောင်ကြောမအတိုင်း လျှောက်သွားလေသည်တွင် . . .

“ဖထိ ညကကျွန်တော်တို့ ဒီအပေါ်တက်ပြေးလာကြပေမယ့် ထွန်းအောင်ကတော့ လိုက်မလွှာခဲ့ဘူးထင်တာပဲ” ရယ်လို့ လူငယ်တစ်ယောက်ကပြောလေသဖြင့် . . . စောအောင်သည် သူတက်လာရာ ခုံတောင်ကြောစွယ်လေးအောက် လှမ်းကြည့်အကဲ့ဝတ်လိုက်ပြီး . . .

“နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ထွန်းအောင်က တောင်ကြောစွယ်လေးအတိုင်း မြှောင်ဘက်ဆင်းပြေးသွားတာဖြစ်မယ်” ဟုပြောရင်း တောင်ကြောမကြီးပေါ်မှနေ၍ တောင်ကြောစွယ်လေးအောက်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လေတော့သည်။ သူစောစောက ရောက်ခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။

သူသည်ရှေ့မှသွားနေရာမှ ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“မင်းတို့ဒီနားလေးမယ် ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေကြဦး ဘယ်မှမသွားသိလား” ရယ်လို့ လူငယ်နှစ်ယောက်ဘက် လှည့်ပြောလိုက်သည်ကြောင့် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဘာမှန်းမသိ ထိတ်လန့်သွားကြကာ . . .

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဖထိ ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်” ရယ်လို့

မေးလာကြတော့၏။

“အော် . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး . . . တွေးလန့်မနေကြပါနဲ့ တို့အတွက်စားစရာတွေပြီ မင်းတို့နှစ်ယောက်သာ ငါပြောသလို သတ္တိရှိရှိ လုပ်မယ်ဆိုလျှင် တို့အတွက် သုံးလေးရက်စာ စားစရာရနိုင်တယ်”

သို့စောအောင်ကပြောလိုက်သည်တွင် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ထိတ်လန့်မှုများ ပြေပျောက်သွားကာ မျက်လုံးများတောက်ပလာကြတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲပြော”

သို့နုယ်လည်း သံမြိုင်မေးလာကြတော့၏။

“မင်းတို့လုပ်ရမှာ ဒီနားကနေ ဘယ်မှမသွားကြနဲ့ ပြီးတော့ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်ငြိမ်လေးနေကြ . . . ငါ . . . မင်းတို့အတွက် လက်နက်သွားယူချေဦးမယ်” ဆိုလျက် စောအောင်သည် လျှောက်လာခဲ့သော လမ်းတွင်တွေ့ခဲ့သည့် ဖျှင်ဝါးပင်ပေါက်ရုံ ပင်အစုလေးရှိရာသို့ ပြန်လှည့်သွားတော့၏။

ထိုဖျှင်ဝါးပင်ပေါက်ရုံအစုလေး ရောက်သည်တွင် စောအောင်သည် သူ၏မြီနေအောင် သွေးထားလေသည့် လှဲသွားဖြင့် ငါးမူးလုံးခန့် ဖျှင်ဝါးပင်ပေါက် နှစ်ပင်ကို ကယျာကသီခတ်လိုက်ကာ အရင်းပိုင်းမှနေ၍ အရှည်လေးပေခန့်ဆီ ဝါးရင်းတုတ်နှစ်ချောင်းကို ဖြတ်ယူလိုက်တော့၏။

သည်နောက် ကယျာကသီ လူငယ်နှစ်ယောက်ထံပြန်လာပြီး

တစ်ယောက်တစ်ချောင်းဆီပေးလိုက်၏။

လူငယ်နှစ်ယောက်က စောအောင်၏ အပြုအမူကို အံ့ကြဲတကြီးဖြစ်နေကြတော့၏။

“ဒီဝါးရင်းတုတ်က ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

သို့နယ်မေးလာတော့၏။

သည်တွင် စောအောင်က သူလွယ်ပိုးထားသည့် နှစ်လုံးပြုသေနတ်ကို မြေပြင်သို့ အသာချလိုက်ပြီး . . .

“ဟိုရှေ့က မှန်ပင်အောက်ခြေကွက်လပ်လေးမှာ မြွေတွေ့လား” ဟုပြောလိုက်သဖြင့် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်လေပြီ။

“ဟာ.. မြွေက အကြီးကြီးပဲ” ဟု ကြောက်လန့်တကြားပြောလေ၏။

“မြွေအကြီးကြီးဆိုပြီး ကြောက်စရာမလိုဘူး အဲဒါစပါးဖုံးမြွေကြီးပဲ သူမကြာသေးခင်က အစာမျိုးပြီး ဆန့်ဆန့်ကြီးမှိုန်းနေတာ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ငါအချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ မြွေကြီးကို ပြေးရိတ်ကြမယ်.. ငါက ဦးခေါင်းပိုင်းကို ရိုက်မယ်.. မင်းက ခါးလယ်ကို ရိုက်မင်းက အမြီးပိုင်းကိုရိုက် ဟုတ်ပလား”

ညာညာတော့မှ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် သဘောပေါက်သွားတော့၏။

သို့ပေမခင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေကြသဖြင့် . . .

“ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး... မင်းတို့ကို ပြန်ပြီး အန္တရာယ်မပြုနိုင်ပါဘူး.. သူမျိုးထားတဲ့အစာ မကြေမညက်မချင်း သူ့အဲဒီနားက ဘယ်မှရွေ့လျားသွားနိုင်ဦးမှာလဲမဟုတ်ဘူး လှုပ်ရှားနိုင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး”

“သေချာရဲ့လားမထီရယ်”

မယုံမရဲမေးလာကြပြန်သဖြင့် စောအောင်သည် စိတ်ယုက်စွာဖြင့် . . .

“ငါပြောတာမှ မယုံလျှင် အဲဒီလောက်လေးမှ သတ္တိမရှိလျှင်ဖြင့် ဘာမှစားစရာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးမှတ်” ရယ်လို့ ပြောလိုက်လေတော့မှ..

“နို့ဖြင့်လည်း လုပ်မယ်ဗျာ.. ကျွန်တော်တို့သိပ်ဆာနေပြီ” ရယ်လို့ပြောလာကြတော့၏။

“အဲလိုမှပေါ့ကွ.. အဲတစ်ခုတော့ ကြိုပြောရဦးမယ်.. ရိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်ချက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူးနော်.. အချက်ပေါင်းများစွာ စဉ်ဆက်မပြတ်ရိုက်ရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“ကဲ.. တစ်.. နှစ်.. သုံး” ရယ်လို့ စောအောင်က တိုင်ပင်ပေးလိုက်သည်နှင့် သုံးယောက်သား မြွေကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားကာ တပြိုင်နက်ဆိုသလို ကိုယ်ဆီတာဝန်ယူထားလေသည့်အတိုင်း ဦးခေါင်း ခါးလယ်နှင့် အမြီးတို့ကို တဘုန်းဘုန်း ရိုက်လိုက်ကြတော့၏။ မြွေကြီးသည် အနည်းငယ်မျှသာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်လိုက်နိုင်ရှာတော့သည်။

“တော်ပြီ . . တော်ပြီ”

သို့ စောအောင်က ပြောလိုက်လေသည်နောက်တွင် မြွေကြီးသည် ဆန့်ဆန့်ကြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

စောအောင်လှစိုးချက်မိသွားသော မြွေကြီး၏ဦးခေါင်းပိုင်းသာလျှင် သွေးတို့ရွှဲစိုနေခြင်းဖြစ်တော့၏။

သည်သို့ဖြင့် သူတို့သည် စားနပ်ရိက္ခာရလိုက်ကြတော့၏။

သည်သို့ဆိုလေတော့ လူငယ်လေးနှစ်ယောက်သည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သားကောင်ကို သတ်ဖြတ်လိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် အားတက်သရော ဖြစ်လာကြတော့၏။

အားမာန်တွေ ပြည့်လာကြတော့၏။

မြွေတစ်ကောင်ကို အလစ်အငိုက် ရိုက်နှက်သတ်ဖြတ်လိုက်နိုင်ခြင်းကိုပင် ဂုဏ်ယူလိုဟန်ပင်။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ မုဆိုးကြီးတွေဟု ထင်သွားကြပေသည်လားမသိ။ သို့ကြောင့်ပေလားမသိ တစ်ယောက်သောလူငယ်သည် စောအောင်ထားခဲ့သည့် နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကို ပြေးယူလေတော့၏။

“မင်းသေနတ်က ကျည်မှမရှိတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သို့နယ် စောအောင်ကပြောလိုက်သည်တွင် ထိုလူငယ်သည် တက်ကြွနေသော စိတ်ဓါတ်ကျဆင်းသွားလေသဖြင့် မှက်နှာညှိုးသွားလေတော့၏။

ထိုသည်ကို စောအောင်က ကြည့်ပြီးပြီးလိုက်ကာ . .

“စိတ်ဓါတ်ကျပါနဲ့ကွာ . . ငါ့မယ် . . ကျည်နှစ်တောင့် ရှိပါသေးတယ်”ဆိုလျက် သူ့အတီအိတ်တပ်အတွင်းမှ နှစ်လုံးပြုး ကျည်နှစ်တောင့်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေတော့မှ ထိုသူငယ်သည် ပြုံးလာချေတော့၏။

“ကဲ . . လောလောဆယ် ငါတို့ နားနေစခန်းတစ်ခုရှာပြီး စားဖို့ စီစဉ်ရမယ် . . ပြီးလေမှ ထွန်းအောင်ကို လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် တောင်ကြောစွယ်လေးအတိုင်း ဆင်းလာကြပြီး မြောင်လေးအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်တွင် မြောင် ပေါက်ဝရောက်လုတွင် မြေပြန့်ဝါးတောလေးတွေသည်၌ ခေတ္တနားနေစခန်းချရန် စောအောင်ကဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝါးတောလေးအတွင်းရှိ ပျဉ်းမရွက်ကြီးပင်အောက်တွင် နေရာယူလိုက်ကြ၏။

စောအောင်က မြွေကြီးကို သစ်ပင်ကိုင်းအထက်တွင် တန်းလန်းဆွဲ၍ အရှေ့ဘက် ဗိုက်ခွဲအနှုတ်နေစဉ် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ထင်းခြောက်တုံးများလိုက်လံစုဆောင်းခိုင်းလိုက်၏။

သိပ်မကြာလိုက်သော အချိန်ကလေးတွင် ထင်းမီးပုံကြီးလည်း ဖြစ်လာ၏။ မြွေကြီးကို တုံးတစ် တုံးစီထိုး သိတ်များလုပ် မီးကင်ပြီးဖြစ်သွားတော့၏။

မြွေသားမီးကင်မကျက်မီ စောအောင်နှင့်လူငယ်နှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ကို ကျောမိုနားနေမိန့်နေလိုက်ကြတော့၏။

မြွေသားမီးကင်ကျက်ချိန်လောက်တွင် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်သည် ညကအိပ်ရေးပျက်ကြရသည်ကြောင့်ဖြစ်မည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြသည့်ပြင်၍ စောအောင်သည် မနိုးလေတော့ဘဲ ထိုနေရာလေးမှ ထသွားကာ ကြသောင်းဝါးတစ်လုံးကို ခုတ်လိုက်လေပြီး ဝါးဆစ်သုံးဆစ်ခန့်အရှည် ဖြတ်ယူလိုက်ကာ ဝါးဆစ်ငါးလုပ်၍ ရေရှာထွက်ခဲ့လေတော့၏။

သို့ဆိုလေတော့ စောအောင်သည် မြောင်လေးအတိုင်း စုန်ဆင်းလျောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့၏။

မြောင်ပေါက်ဝသို့ရောက်သည်တွင် ကျောက်ချောင်းလေးတစ်ခု သို့ရောက်လာ၏။ ထိုကျောက်ချောင်းလေးအတွင်း ကျောက်ရေခိုင်းလေးရှိလေသဖြင့် ယူလာသည့် ဝါးဆစ်ငါးဖြင့် ရေခပ်ယူလိုက်၏။

“ဒိန်း”

သို့ သေနတ်သံတစ်ချက် ကျောက်ချောင်းလေးတစ်ဘက်ကမ်း လောက်ဆီမှ ကြားလေသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သေနတ်သံသဲ့သဲ့သော ကြားရ၏။ သို့ကြောင့် စောအောင်သည် သေနတ်သံကြားရာဘက် သွားကြည့်လိုသော်လည်း တျန်ခဲ့သော လူငယ်နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်မချလေသည်ကြောင့် ယင်း သေနတ်သံလာ

ရာဘက်သို့သာ မှတ်မှတ်သားသား ကြည့်မှတ်လိုက်လေပြီး နားနေစခန်းသို့ ပြန်သွားလိုက်တော့၏။

သူ့ရေခပ်လာရာ၌ သေနတ်သုမလာမိခြင်းကို နောင်တရမိ၏။ ဘယ်တွက်မူ ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံသည် သူတို့ လိုက်ရှာနေသော ထွန်းဘောင်၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သံလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဘယ်လိုသဘောနှင့် ပစ်လေသည်မသိ။

သားကောင်တွေ၍ ပစ်လေသည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် လူစုကွဲနေသည်ကြောင့် သူ့ရှိရာအရပ်သို့စေလိုရန် ပစ်ခတ်အချက် ပေးလေခြင်းလား မသိနိုင်ချေ။ ဆိုပေမင့် . . . သူတို့သည်လည်း သေနတ်တစ်ချက်ဖောက်အသံပေးသင့်သည် မဟုတ်ပါကလား။

သို့မလုပ်နိုင်ခြင်းအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်ဆိုပေမင့် သေနတ်သံသည် ထွန်းဘောင်၏သေနတ်သံဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဤတော၍တောင်ထဲတွင် ထွန်းဘောင်တစ်ယောက် အသက်ရှင်ရှိနေသေးသည်ဆိုသည်ကိုတော့ဖြင့် ၈၀ရာခိုင်နှုန်းလောက် သတ်မှတ်၍ရလောက်ချေ၏။ သို့ကြောင့်တော့ဖြင့် ဝမ်းသာမိတော့၏။

သူသည် ရေအပြည့်တည့်ထားသော ဝါးဆစ်ငါးရှည်ကို အခြေမှပင် မ၊ထိမ်း၍ ပခုံးထက်မှီတင်ကာ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

စခန်းနေရာသို့ ပြန်ရောက်သည်တွင် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် မီးပုံနား ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ မြွေသားမီးကင်တံစိုက်ဖျားကို တစ်ဖက်တစ်ချက်

လွန်ပေးနေလေ၏။

“ဖထိစားလို့ရပြီလား”

စောအောင်သုတို့နား ရောက်သွားသည်တွင် တစ်ယောက်သော လူငယ်က မြွေသားမီးကင်သီတံတစ်ခုကို လှမ်းပေး၍မေးလေ၏။

လွန်မင်းစွာ ဆာလောင်နေဟန်တူ၏။

စောအောင်သည် လူငယ်လှမ်းပေးလေသည့် မြွေသားကင် သီတံကို လှမ်းယူရန်အတွက် သူသယ်ယူလာသည့် ဝါးဆစ်ဗူးကို သစ်ပင်အခြေတွင် မှီထောင်လိုက်၏။

ပြီးလေမှ သီတံကို လှမ်းယူ အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြစ်နေ သည့် အသားတုံးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အပေါ်ယံအသားမာကင်းနီရဲနေ၏။ မွေးကြိုင်သောရနံ့တို့ လည်းရလိုက်၏။ သေချာရန်အလို့ငှာ အသားစိုက်ကို လက်ဖြင့် အသာစိတ် ဖဲ့လိုက်သည်။

သွေးစ သွေးနုမရှိလောက်သည်ကြောင့် ပါးစပ်တွင်းမြို့ ဝါးလိုက် ပြီး...

“စားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် စားလို့ရပြီ” ရယ်လို့ပြောလိုက် သည်တွင် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ချွန်းလဲ့သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လာကြကာ-

“ကျွန်တော့်တို့သိပ်ဆာနေပြီ ဖထိ” ရယ်လို့ပြောလာကြတော့ ၏။

“အေး... မင်းတို့ယူစားကြလေကွာ... ငါမင်းတို့သောက်ဖို့ သောက်ရေသွားခပ်တာ”

သို့စောအောင်က ပြောလိုက်သည်တွင် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် မြွေသားကင်သီတံတစ်ချောင်းဆီကို အငမ်းမရဆွဲယူ၊ ပူပူလောင်လောင် ပင် စားလိုက်လေတော့သည်။

“ဟာ... စားတောင်းလိုက်တာဗျာ”

မြိုင်တူပြောလာကြ၏။

သည်တွင် စောအောင်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး “အေး... ဝီ ကောင်က စပါးအုံးကွ... စပါးကြီးထက်စားကောင်းစာယ်” ဟုပြောလိုက်သည်တွင် တစ်ယောက်သောလူငယ်က အသားကင်ကို ပလုတ်ပလောင်း ဝါးနေရင်း မှ မော်ကြည့်လာပြီး...

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ” ဟုမေးလေ၏။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲတော့ ငါလဲမပြောတတ်ဘူး စပါးကြီးနဲ့စပါး အုံးမြွေသားနှစ်တုံးကို ယှဉ်စားဖူးတယ် စပါးအုံးအသားက ပိုအချိုလေး သကဲ့... အေး... ဟောဒီစပါးအုံးတွေ ငါတို့စားကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီက အပြန်မင်းတို့ယူသွားကြချေ... အိမ်ရောက်လျှင် ဒီမီးကင်ကြပ်တိုက်တွေကို ဟင်းပြန်ချက်စားချေကွာ... အဲဒါက ပိုကောင်းသေးဗျာ”

သို့ စောအောင်ပြောလိုက်သည်တွင် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“အေး . . ခုမှငါသတိရတယ် . . မင်းတို့သူငယ်ချင်းမောင်
ထွန်းအောင်မသေလောက်ဘူးကွ”

သို့ ရုတ်တရက်သတိတရပြောလိုက်သည်တွင် . . .

“ဟာ . . ဖထိဘယ်လိုလုပ်သိလဲ . . ထွန်းအောင်နဲ့တွေ့ခဲ့လို့
လား၊ တွေ့လိုက်လား . . ” ဟုမေးလာကြတော့သဖြင့် စောအောင်သည်
သူရေသွားခပ်စဉ် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်သည့်ကိစ္စကို ပြန်ပြော
လိုက်တော့၏။

“အင်းဗျာ . . ထွန်းအောင်ပဲဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ”

“ကဲ . . ကဲ . . ဝအောင်စားကြချေ . . ပြီးလျှင် သေနတ်သံ ကြား
တဲ့ဘက်လိုက်သွားကြစို့ကွာ”

သို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သည် အသားကင်များကို တဝေး
လိုက်ကြပြီး လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ကျန်အသားကင်တို့ကို ဖက်ဖြင့်
ထုပ်ပိုးယူနေကြစဉ် စောအောင်သည် နှစ်လုံးပြုသေနတ် အတွင်းသို့
သူ့တွင်ရှိ ပြင်သီးနှစ်တောင့်ကို ထိုးထည့်လိုက်တော့၏။

သားကောင်ပစ်ဖို့ထက် မောင်ထွန်းအောင်(သူ့အထင်) ထံမှ
သေနတ်သံထပ်ကြားလျှင် ပြန်လှန်အချက်ပေးပစ်ခတ်နိုင်ရန်ဖြစ်ချေ
သည်။

သည်သို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သည် ထိုစခန်းလေးကို စွန့်ခွာ
ခဲ့ကြတော့သည်။

သူသည် မြောင်လေးအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့လေပြီး မြောင်
ပေါက်ဝရောက်သည်တွင် . . .

“ဟိုးကတွေ့ရတဲ့ တောင်ထန်းပင်ကြီးရှိတဲ့ တောင်ကြောလေး
က သေနတ်သံကြားရတာပဲကွ . . ” ရယ်လို့ လူငယ်နှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြ
ပြောလိုက်၏။

“ခုလောက်ဆို သူတစ်နေရာရောက်သွားကောပေါ့”

လူငယ်တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။

“ငါတို့အတွက် သူ့ခြေရာကောက်နိုင်တဲ့ သဲလွန်စံတော့ဖြင့်
အဲဒီကြောမှာ ရှိနိုင်လောက်ပါရဲ့ကွာ”

သို့နှယ်ပြောပြီး စောအောင်သည် ရှေ့မှဦးဆောင် လျှောက်
ခဲ့ပြန်တော့၏။

ကြည့်တော့နီးသည်ထင်ရပေမည် တကယ်တမ်းတောတိုးလျှောက်
ခဲ့ကြသည်တွင် မှန်းထားသည်ထက် အချိန်ပိုကြာခဲ့တော့၏။

သို့ကြောင့် ညောင်းညာလေပြီဖြစ်၍ တောင်ထန်းပင်အောက်
တွင် ခေတ္တမျှနားနေလိုက်ကြသည်။

“ဗိုက်ပြန်ဆာသွားပြန်ပြီ” ဆိုလျက် လူငယ်နှစ်ယောက်သည်
မြွေသားကင်များကို ထုတ်ယူစားလိုက်ပြန်၏။

သည်တွင် စောအောင်သည် မောင်ထွန်းအောင်၏ ခြေရာ
သက်ရာသဲလွန်စရလိုရငြား အနီးပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ထွက်ရှာကြည့်

၁၃၆

ဒါကုန်းကြီးအောင်

လိုက်၏။

"မင်းတို့ ဒီကနေဘယ်မှ ထွက်မသွားကြနဲ့ဦးနော်. . "ရယ်လို့ လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ပြောခဲ့သေးတော့၏။

စောအောင်သည် ထိုတောင်ကြောလေးအတိုင်း ဆန်တစ် လျှောက်ခွဲရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းချုံ့ပုတ်ပင်သည် လှုပ်ခါနေသည်ကြောင့် ကယုကသီအကာအကွယ်တစ်ခုယူလိုက်ကာ ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

"ဟာ"

သားကောင်ဖြစ်ပါက ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည့် နှစ်လုံး ပြုသေနတ်ပြောင်းကို ကယုကသီမြေသို့ ထိုးစိုက်လိုက်တော့၏။

သူလုံးဝထင်မှတ်မထား။

သူတို့ရွာသား ခါးကုန်းကြီးဖြစ်နေတော့၏။

ဘယ်လိုလုပ် ခါးကုန်းကြီးကို ဒီနေရာမှာ တွေ့လိုက်ရတာ

ပါလိမ့်။

မစဉ်းစားတတ်စောင်ပင်ဖြစ်ရတော့၏။

သူကြားလိုက်ရသည့် သေနတ်သံက ခါးကုန်းကြီးပစ်လိုက် တာများလား. . နို့လည်းမဖြစ်နိုင် ခါးကုန်းကြီးလက်ထဲတွင် လုံ့လည် တစ်ချောင်းသာရှိချေ၏။

ခါးကုန်းကြီး ထွက်သွားပုံသည် ဖျေကြီးသုတ်ပြာမဟုတ်။

ချုံ့ကွယ်နောက်တွင် နားနေပြီး အေးအေးလူလူထွက်သွား

သုခုမစာပေတိုက်

တန်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မည်သို့မျှ သင်္ကာမကင်းမဖြစ်မိလိုက်ချေ။

သို့ကြောင့် သူသည် လူငယ်လေးတွေရှိရာ တောင်ထန်းပင်သို့ ပြန်ခဲ့တော့၏။

တောင်ထန်းပင်သို့ ပြန်ရောက်သည်တွင် သူသည် မနားလေ တော့ဘဲ လူငယ်လေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ တောတိုးခဲ့ပြန်၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ သစ်တစ်ပင်ထက်တွင် မျောက်တစ် ကောင်ကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် စောအောင်သည် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန်အလို့ငှာ လှမ်းချီန်လိုက်၏။

မျောက်ကောင်သည် ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းခုန်လွှားရင်း အော်ဟစ်နေလေသဖြင့် ပစ်မှတ်မငြိမ်ခြင်း၊ အသံပြုပြုအော်ဟစ်နေခြင်း ကြောင့် ပစ်ခွင့်မသာခြင်း ဘယ်တွက်သို့နယ် အော်ဟစ်နေလေသည် အဖြေရှာစဉ်းစားနေရခြင်းကြောင့် မျောက်ကောင်သည် အခြားသစ်တစ် ပင်သို့ ခုန်လွှားပြေးသွားပြန်၏။

သို့ကြောင့် စောအောင်သည် မျောက်ကောင်ခုန်ကူးသွားသော သစ်ပင်ရှိရာသို့ မျက်ခြေမပြတ်မော်ကြည့်ရင်း ချောင်းမြောင်း တိုးကပ် သွားလိုက်ပြန်၏။

လူငယ်နှစ်ယောက်သည်လည်း သစ်ပင်ထက်သို့ မော်ကြည့် ရင်း လိုက်သွားကြတော့၏။

"ဟာ"

သုခုမစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

“ဒိန်း”

ရှေ့မှသွားနေသော စောအောင်သည် တစ်တရာကို ခလုတ်တိုက်မှောက်လျက်လဲကျသွားသည်တွင် သေနတ်ပြောင်းကို ဆွဲ၍ မိလျက်သားဖြစ်သည်ကြောင့် ကျည်ထွက်သွားတော့၏။

“အား”

“အား”

နောက်မှကပ်လိုက်လာသော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ လန့်အော်လိုက်ကြတော့၏။

“ဟင်”

သုံးယောက်သား သစ်ပင်ထက်သို့သာမော်ကြည့်လျှောက်လာခဲ့ကြခြင်းကြောင့် သို့ဆိုသလို စောအောင်တစ်ယောက် ခလုတ်တိုက်လဲကျသွားလေမှ မြေပြင်ကိုသတိထားလိုက်မိကြသည်တွင် အံ့ဩတတ်ဖြစ်သွားကြတော့၏။

အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ရုပ်ဖျက်ဆင်းဖျက်ဖြစ်နေ၏ သို့ပေမည် ထိုသူဘယ်သူ ဖြစ်သည်ကို သုံးယောက်စလုံး မြင်မြင်ချင်းသိလိုက်ကြ၏။

မောင်ထွန်းအောင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ”

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေ၏။ ဝမ်းနည်း

ဆွေးနေ၏။ စောအောင်သည် အံ့အားသင့်နေ၏။

မောင်ထွန်းအောင်၏အလောင်းကို အသေအချာ မှတ်သားကြည့်နေတော့၏။

မောင်ထွန်းအောင်သည် ပက်လက်အနေအထား ရှိချေ၏။

ညာဘက်လက်သည် သေနတ်ကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ဆန့်ဆန့်တန်းနေ၏။

သို့ကြောင့်...

“တစ်ညလုံးတောတောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေတော့ စိတ်ချောက်ချားသွေးလန့်ပြီး သူ့နားထင်သူ သေနတ်နဲ့တော့ ပစ်သတ်သေသွားတာပဲကွ” ရယ်လို့ တီးတိုးရေရွတ် ပြောလိုက်လေတော့သည်။



ရခြင်းကိစ္စကို နားထောင်လေပြီးသည့်နှင့် စောဂျိမ်းက သို့နယ်ပြော
လိုက်၏။

“ဟ. . ဘာလို့ မသင်္ကာဖြစ်ရတာလဲဆိုတော့ ခိုင်လုံတဲ့
အကြောင်းငါ့မှာရှိလို့ပေါ့ကွ”

သို့ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် စောအောင်ပြောလေသဖြင့် . .

“ကဲ. . နို့ဖြင့်လဲ ပြောကွာ. . ဘယ်လိုခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းလဲ”
ဟု စောဂျိမ်းက ပြောလိုက်ရင်းက မျောက်သားကင်တဖဲကို ယူစားလိုက်နေ
တော့၏။

“အောင်မလေး : အောင်ရယ်. . မင်းဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ
ဆိုတာ ငါသိပြီ မင်းနဲ့မောင်ထွန်းအောင်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
အမဲလိုက်သွားကြတယ်. . လူစုကွဲသွားတယ်. . မင်းနဲ့မောင်ထွန်းအောင်
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အချိန်မီပြန်ဆုံကြပြီး မောင်ထွန်းအောင်က
တစ်ယောက်တည်း လူကွဲထွက်နေတယ်. . သည်တော့ မောင်ထွန်းအောင်
က သွေးလေချောက်ချားပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နဲ့ ပြန်ပစ်သေကြောင်းပြော
သွားတယ်. . ရွာသားတိုင်းလဲ သိကြတယ်လေ. . အဲဒီတုန်းက မင်း
သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကပြောပြတာပဲမဟုတ်လား. . ခုမှမင်းက
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တောထဲမှာတွေ့လိုက်တဲ့ ခါးကုန်းကြီးကို ဘာလို့
မသင်္ကာဖြစ်နေရတာလဲကွ”

စောအောင်ပြန်ပြောပြလေသည့် မောင်ထွန်းအောင်က

“နောင်မှ ငါပြန်စဉ်းစားမိတယ်ကွ. . မောင်ထွန်းအောင် က
ဘယ်သန်ပဲ. . သူသေနတ်ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကညာဘက်ဖြစ်နေ
တယ်”

“ဟေ”

“ပြီးတော့ သေနတ်ကျည်က ဘယ်ဘက်နားထင်ကနေ ဖောက်
ဝင်နေတာ”

“အေး ငါသဘောပေါက်ပြီအောင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာ
မဖြစ်နိုင်ဘူး လူသတ်သမားက စနစ်တကျတော့ လုပ်သွားပါရဲ့ နို့ပေမင်
မောင်ထွန်းအောင်ကဘယ်သန်ဆိုတာ မသိလိုက်တာဘူး အေးလေ. . .
ညာသန်ဖြစ်ဦးတော့ သေနတ်ကျည် ဘယ်နားထင်က ဖောက်ဝင်သွား
တယ်ဆိုကတည်းက လွဲချော်နေပြီ. . ဒါဟာလူသတ်သမားရဲ့ လင်တာမူ

ပေပဲ. . အင်းလေ. . မင်းအဲဒီတုန်းက ဘာလို့သူကြီးကို မပြောလိုက်တာလဲ”

“ဒါ ငါ့ရဲ့ညှဉ်းဖျင်းမှုပါကွာ. . ခုမှ ငါစဉ်းစားမိတာကွ. . . ခုလိုအချိန်နှောင်းစဉ်းစားမိပြီးမှ သူကြီးကိုသွားပြောလျှင် သူကြီးကငါ့ကိုဖိထောင်းတော့မှာပေါ့ကွာ. . ပြီးတော့ ခါးကုန်းဘုမောင်ကလည်း ဖျောက်သွားတာကြာပြီလေ. . နို့ကြောင့် ငါ့အစီအစဉ်နဲ့ ငါ ခုလိုစီစဉ်ပြီး ခါးကုန်းဘုမောင်ကို လာရှာတာပေါ့”

“ပြောပါဦး မင်းအစီအစဉ်”

“ဒီလိုလေကွာ. . ခါးကုန်းဘုမောင်ကို အမိအရမမ်းပြီး သူ့ဟာကွက်တွေကို ပြောပြ အပြစ်ဖော်ထုတ်ပြီး သူကြီးလက်အပ်မှာ”

“ဟေ့. . လွယ်ပါမလား. . ခါးကုန်းဘုမောင်က လွယ်လွယ်နဲ့ အဖမ်းခံပါမလား. . ဝန်ခံပါမလား. . မင်းသူ့ကိုလာဖမ်းတာ ရွာမှာမဟုတ်ဘူးနော်. . လူသူမရှိတဲ့ တောထဲမှာ လူကောင်ကလည်း ထွားထွားရယ် ပြီးတော့ မင်းနဲ့ငါနှစ်ယောက်တည်း လက်နက်ဆိုလို့ မင်းမယ်လုံရှည် ငါမယ်နှစ်လုံးပြုရယ် ဒီနှစ်လုံးပြုကလည်း ပြောရလျှင်ဖြင့် ကျည်နှစ်တောင့်ပဲရှိတော့တာ. . အဲဒီကျည်နှစ်တောင့်ကလည်း စရိတ်ကျည်မြင်သီးကြီး”

“မင်းပြောပုံအရ. . ခါးကုန်းကြီးဘုမောင် ဒီတဝိုက်မှာရှိတာ သေချာပြီ အလစ်အငိုက် ဝင်ဖမ်းတာပေါ့ကွာ”

“အဲလိုမှန်း စောစောကမင်းပြောလျှင် ငါကျည်တွေလုပ်ယူလာတာပေါ့. . ပြီးတော့ လူအင်အား များများခေါ်လာခဲ့တယ်”

“ငါ့ရဲ့ တွေးဆချက် ရာနှုန်းပြည့် မှန်လောက်တယ်ဆိုပေမယ့် လိုအချိန်တွေကြာပြီးမှ သိရတာဆိုတော့ ဘယ်ရွာသားကမှ ယုံကြည်မဟုတ်ဘူး ရွာသားတွေကလည်း နှင်းမြလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ သူကြီးနဲ့သူကြီးစားကို အမြင်ကတ်နေကြတာလေ”

“အေးလေ. . ငါလဲ အဲလိုပဲပေါ့ ပြီးတဲ့ကိစ္စ ပြီးပါစေတော့လား”

သို့ စောကိမ်းက ပြောလိုက်သည်တွင် စောအောင်သည် မျက်လုံးကန်ဆန်ပြုဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လာပြီး . . .

“ဟာ. . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်. . သေသွားတဲ့မောင်ကုန်းအောင်က ငါ့နှမရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သား၊ ပညာတတ်လေးလေ ငါတူလေ. . ငါကသိသိကြီးနဲ့ မသိလိုက်ဘာသာနေမယ်ဆိုလျှင် သေသွားတဲ့ငါ့နှမနဲ့ ငါတူလေးအပေါ် တာဝန်မကြေတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့မပေါ့. . မင်းငါ့အပေါ် နားလည်ပါကွာ. . ငါ့တို့ကူညီစမ်းပါ. . မင်းနဲ့ငါက သေဖော်သေဖက်တွေလေကွာ. . သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေပဲမဟုတ်လား”

“ဟွန်း”

စောကိမ်းတစ်ယောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်လေပြီး . .

“အေးပါကွာ. . . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဖြစ်ချင်တာ ငါလိုက်

လုပ်ပေးပါမယ်”

“ဒါမှသူငယ်ချင်းကောင်းပဲကွ”ဆိုလျက် စောအောင်သည် စောအိမ်တို့ အားရဝမ်းသာ ပွေ့ဖက်လိုက်လေတော့သည် ပြီးလေမှ..

“ကဲ.. မင်းခါးကုန်းကြီးဘုမောင်ကို တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ နေရာ လိုက်ပြပေရော့.. အဲဒီကနေ သူ့ခြေရာကောက်လိုက်ကြတာပေါ့..” ရယ်လို့ လူချင်းခွာပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဒီည ဒီမယ်စခန်းချနားနေပြီး မနက်စောစောသွားကြလျှင်ဖြင့် ကောင်းမယ်” ရယ်လို့ စောအိမ်က အဆိုပြုပေမည်..

“သိပ်အလှမ်းကွာသွားလိမ့်မယ်.. ခုနေချိန် လိုတိုထားမှ ညဆို လျင်ဖြင့် ခါးကုန်းကြီးဘုမောင် စခန်းမှာရှိနိုင်မှာပေါ့”ဆိုလျက် စောအောင် သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသဖြင့် စောအိမ်သည်လည်း သူ့လက်ဆွဲတော် နှစ်လုံးပြုကို ကောက်ယူလိုက်သွားတော့သည်။

သို့သွားကြသည်ဆိုရာ၌ တူတူယှဉ်သွားကြသည်ဆိုရာတွင် စောအိမ်က လမ်းညွှန်ခြင်းသာဖြစ်တော့၏။

သည်သို့ဖြင့်... တမြောင်မြတ်.. တမြောင်ဝင်.. တမြောင် ထွက်.. တကြောတက်.. တကြောဆင်း.. တောချွတ်တီး ရင်းသွားကြရာမှ ဖုန်းဆိုးမြေကဲ့သို့ အလားသဏ္ဌာန်တူသည့် တောင်ကြောမြေပြန့်လေး တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြတော့သည်။

နေပင်အတော်စောင်းနေချေပြီဖြစ်သည်။

ထိုနေရာလေးမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် အရှေ့ဘက် အရပ် မှ တောအုပ်တောင်တန်းတို့သည် မှိုင်းယှဉ်ဖြစ်လို့နေ၏။

“ကျီး.. ကျီး.. ကျီး” ရယ်လို့ တောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်၏ အသံ ပင် ကြားရချေ၏။

“ကွစ်.. ကွစ်.. ကွစ်.. ကွစ်..”

သို့နှင့် အနီးဆုံးတောင်ကြောစွယ်လေးပေါ်ရှိ အခက် အလက် ဝေဝေဆာဆာရှိသော သစ်ပင်ထက်တို့မှ မျောက်တို့၏ ဆူညံသော အသံများလည်း ကြားရချေ၏။

စောအိမ်သည် လျှောက်လာခဲ့ရသော ခရီးမနီးလေသည် ကြောင့် မောတိုက်နွမ်းနယ်နေလေပြီဖြစ်၍ သစ်တစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကာ ကျောမှီလိုက်တော့၏။

စောအောင်သည် နားနေမထိုင်သေး။ ရပ်လျက်မှ အရပ်လေး မျက်နှာခပ်လှမ်းလှမ်းအရပ်ဆီများသို့ ဝေဝေကြည့်နေရာမှ အနောက် တောင်ထောင့်နေရာလောက်ဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားသည်တွင် သူ၏မျက်လုံးသည် ကျနေရောင်၏အလင်းကြောင့် တောက်ပသွားသည် ကို စောအိမ်သတိထားလိုက်မိသည်။

သို့ကြောင့်...

“အောင်.. နင်ဘာတွေ့လဲ”ဟုမေးလိုက်သည်။

“ခါးကုန်းကြီးဘုမောင် ဘယ်မှာရှိတယ် ငါသိပြီ”ရယ်လို့

ဝမ်းသာအားရပြောလာလေသည်ကြောင့် စောထိုမ်းသည် ရုတ်ခြည်း ထလိုက်ကာ စောအောင်ခင် နားသွားလိုက်ပြီး သူ့စူးစိုက်ကြည့် နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူတော့ဖြင့် ဘာမှမတွေ့။

တောကျီးတစ်အုပ် ဝဏ္ဏာမငြိမ်ဖြစ်နေခြင်းကိုသာ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကြောပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျီးအုပ်လွန်ဖျတ်ပြီး ယောက်ယက်ခတ် ဆူဆူညူညူအော်နေပုံအရ ပြောရလျှင်ဖြင့် သူတို့အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့နေကြလို့ပေါ့”

သို့မှလဲစောအောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြောနေသည်ကို စောထိုမ်းသည် နားမလည်သလိုဖြစ်နေခြင်းကြောင့် စောအောင်သည် စောထိုမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“တောတောင်ထဲမှာ ကျီးကောင်တွေ လန့်ဖျတ်အောင် . . . အန္တရာယ်ပေးနိုင်တာ ဘာကောင်ရှိလို့လဲ” ရယ်လို့ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုရှိမှာတုန်း”

“အေး . . . ကျီးအုပ်ကို လန့်ဖျတ်အောင် ဒုက္ခပေးနိုင်တာ လူသားပဲရှိတယ်လေကွာ ဒီတော့ အဲဒီနားမယ် လူတစ်ယောက်ရှိနေလို့ပေါ့”

“အင်းလေ . . . ဒါတော့ ငါလက်ခံတယ် . . . နို့ပေမခင် ခါးကုန်းကြီးဘုမောင်ရယ်လို့ ဘယ်လိုအတတ်ပြောရမှာတုန်း တခြားမုဆိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သို့ စောထိုမ်းက မေးလိုက်သည်တွင် စောအောင်သည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးလိုက်ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး . .

ဒီလိုနေရာမျိုးကို သစ်ခတ်ဝါးခတ် ပျားဖွပ်သမားတွေ မလာနိုင်ဘူး . . လာလဲမလာတတ်ကြဘူး . . မျက်စိလည်လမ်းမှား ရောက်လာတတ်တဲ့ မုဆိုးတွေပဲရှိနိုင်တယ် . . အဲလိုမုဆိုးတွေဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း သေနတ်ကိုင်မုဆိုးတွေပဲဖြစ်မယ် . . သားကောင်မရလို့ တောကျီးကန်းကောင်တွေကို ပစ်ခတ်နေတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ သေနတ်သံလုံးဝမကြားလို့ပဲ . . ခုဟာက အသံတိတ် လက်နက်နဲ့ တောကျီးကောင်တွေကို ဒုက္ခပေးနေတာဆိုတော့ ခါးကုန်းကြီးဘုမောင်အပြင် ဘယ်သူရှိမှာလဲကွာ”

“ဟာ . . ဘာဆိုလဲကွာ”

“ဆိုင်ပြီကောကွာ . . ခါးကုန်းကြီးဘုမောင်က သူ့ကိုယ်နဲ့ မကွာအမြဲရှိနေတဲ့ လက်နက်က လောက်လေးဝှလေကွာ”

“ဟေ”

“အေး . . မင်းသဘောပေါက်သွားပြီလား . . . မင်းမနက်ခင်းလောက်က ခါးကုန်းဘုမောင်ကို တွေ့လိုက်တယ်ဆို . . ငါစဉ်းစားမိရသလောက် ဒီတောတောင်ထဲမယ် သက်ရှိလူသားဆိုလို့ မင်းရယ် . . ငါရယ် . . သူရယ်ပဲရှိနိုင်တယ်ဆိုတော့ . . အဲဒီနေရာမှာရှိတဲ့ လူသားက ခါးကုန်းကြီးဘုမောင်အပြင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာတုန်း”

သည်တော့မှ စောဂျိမ်းသည် စောအောင်ကို အထင်တကြီး
မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေပြီ...

“ငါမင်းနဲ့သွေးသောက်ညီအစ်ကိုဖြစ်ရတာမှာ မမှားလေ
ဘူးပေါ့ကွာ”ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။ ပြီးလေမှ...

“နို့ဖြင့်... ငါတို့ခုပဲ အဲဒီသွားကြမလား...”ရယ်လို့ စောဂျိမ်း
သည် လှည့်မေးလိုက်၏။

□□□□□□ .

ညိုညို၊ မှိုင်းမှိုင်း အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်းသစ်တောကြီးအတွင်း
စမ်းချောင်းငယ်လေးတစ်ခုသည် ကွေ့ပတ်စီးဆင်းလို့နေ၏။

စီးဆင်းလို့နေ၏ဟု ဆိုရသော်လည်း ရေသည်ခြေမျက်စိ
အလယ်လောက်ပင် အနက်မရှိချေ။ အချို့သော ကျောက်အိုင်ကလေး
များတွင်မတော့ ခူးဆစ်နီးနီးရေတင်ကျန်ရှိချေ၏။

ကျောက်ချောင်းလေးဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ရေသည်ကြည်လင်
လို့နေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း ကျောက်အိုင်ကလေးများတွင်ရှိ ကျောက်ငါးခု
တို့သည် ရေအောက်သဲပြင်တွင် ဝပ်တွားတိုးဝင်နေကြသည်ကို အထင်း
သားမြင်နေရ၏။

ထိုကျောက်ချောင်းလေးသည် မည်သည့်ချောင်းမကြီး အတွင်း
 ရေကျပြန်သည်ကိုမသိပါ။ မည်မျှရှည်လျားသည်ကိုလည်း မခန့်မှန်းတတ်။
 တရံတခါ သူစိတ်ကူး ပေါက်မိသည်။ သည်ချောင်းလေး မည်မျှ
 ရှည်သည် မည်သည့်ချောင်းမကြီးတွင် စီးဝင်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သူသိလို၏။

ကျောက်ချောင်းလေးအတိုင်း စီးပျော့လိုက်ကြည့်ချင်၏။
 သို့ပေမည် . . . “ဘုမောင် . . မင်းရသေ့နဲ့နေမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ယတိပြတ်
 ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင်ဆိုလျှင်ဖြင့် သောက်ရေခပ်တဲ့ အိုင်လေးကနေ ဘယ်မှ
 မသွားပါနဲ့ . . ရေခပ်ပြီးလျှင်ဖြင့် တဲသင်္ခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ” ရယ်လို့
 ပြောထားလေသည် ရသေ့၏စကားကိုလည်း မလွန်ဆန်လိုချေ။

“မင်းသည်မှာနေ ဘဝသစ်ကိုပြန်စပါ မင်းမြဲမြံမှတ်ထား ဖို့တ
 မင်းဒီချောင်းလေးအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားတယ်ဆိုတာနဲ့ မင်းဘဝဟောင်း
 ကိုမင်း ပြန်ရောက်သွားတော့မယ်သိလား . . မင်းဘဝဟောင်းက ဘာလဲဆို
 တာ မင်းအသိဆုံးပဲဖြစ်မှာကွ”

သို့ဆိုထားလေတော့ သူသည် ဤနေရာလေးနှင့်ဤတဲသင်္ခန်း
 ကျောင်းတဝိုက်သာလျှင် အသွားအလာရှိချေ၏။

သူ့အလုပ်သည် ရေခပ်၊ ထင်းခွေ၊ သစ်သီးသစ်ဥရွာသာ
 လျင်မြန်ချေ၏။

ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှ၏။ ထိုသည်ကိုပင် သူနှစ်သက်၏။ ရွာတွင်နေ
 တုန်းက သူသည် ရွာတွင်း၌မနေ၊ ရွာဖျားရှိတောင်ယာ တဲတွင်နေ၏။

ရွာတွင်း၌ အဖေ၊ အမေနှင့် ညီမလေးသာနေကြ၏။

အဖေ၊ အမေဆုံးပါးသွားလေသည့်အခါတွင် ညီမလေးသည်
 သူနှင့်တောင်ယာတဲတွင်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

သည်တော့ သူ့ဘဝလေးသည် စုံပြေလို့လာ၏။ မောင်နှမ
 နှစ်ယောက်ဆုံးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်။

စကညီမလေးသည် အဖေဆိုလည်း သူ၊ အမေဆိုလည်း သူ၊
 အစ်ကိုဆိုလည်း သူ . . .

သူ့ကိုသာ သို့နှယ်သတ်မှတ်ခဲ့၏။ အားကိုးအားထားပြုခဲ့၏။
 နွဲ့ဆိုး ဆိုးခဲ့၏။

သူသည်လည်း မိဘမဲ့ညီမလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်။
 အဖေနှင့်အမေသည် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို လူ့ပြည်သို့

ခေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် အရင်ရောက်နှင့်သူ။
 ညီမလေးသည် နောက်မှရောက်လာရသူ။

သည်အဖေ သည်အမေက မွေးဖွားလာခဲ့ရခြင်းတူတူ . .
 ပုံသဏ္ဌာန်ခြင်းသည် လုံးဝကွဲပြားလို့နေချေတော့၏။

သူသည် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန် လူတောမတိုးဝံ့သည့် ပုံပန်း
 သဏ္ဌာန်ရှိချေ။

သူသည် အတိတ်ကကြောင့် လူရယ်လို့ဖြစ်လာခဲ့ လူ့ဘဝ

ရောက်လာခဲ့ရပေငြား လူရှပ်မပီခဲ့ချေ။

သို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို လူ့အသိုင်းအဝန်းက လက်မခံချင်ကြ၊
ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်ကြ၏။ နိုင်ထက်ကလူပြုကြ၏။ ဖယ်ကြဉ်ကြ၏။

“ဟဲ့... နင့်သားကို အမြန်ခေါ်မမ်း... ဟိုမိစ္ဆာကောင်လေးနဲ့
ဆော့နေလေရဲ့”

သူတို့ပြောသလို သူလူသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား
မိစ္ဆာကောင်ဆိုတာ ဖြစ်နေပြီလား...။

မွေးရာပါ ခါးကုန်းနေ၏။ ကျောကုန်းတွင် ကြီးမားသော
ဘုလုံးကြီးရှိနေ၏။ သူတို့ပြောကြသလို မိစ္ဆာကောင်ဆိုတာက သူပုံပန်း
သဏ္ဌာန်ရှိနေကြလေသလား။

“အမေ... သူတို့က ကျွန်တော်တို့ ဘုမောင်လို့ခေါ်ကြတယ်
ဘာလို့လဲဟင် ကျွန်တော်မယ် နာမည်ခရှိဘူးလား”

သို့သူမေးဖူး၏။

“မင်းမယ်နာမည်ရှိပါတယ်ကွယ်... နှင်းတွေတအားကျတဲ့
ရာသီ၊ ဆောင်တော်ကူးပန်းတွေ လှိုင်လှိုင်ပွင့်တဲ့ အချိန်မယ်၊ မင်းကိုမွေးလို့
‘နှင်းမောင်’လို့ နာမည်ပေးထားတယ်လေကွယ်”

သို့သူသိရခဲ့ပေငြား ‘ဘုမောင်’အမည်သာ တွင်ခဲ့ချေ၏။ သည်
တော့သူ အထီးကျန်နေခဲ့ရသည်ကို မကြည့်ရက်ပေလိုလားမသိ။ အဖေနှင့်
အမေသည် အမြဲသူ့ကိုနှစ်သိမ့်ခဲ့၏။

“သား... နှင်းမောင်... အားမငယ်ပါနဲ့ကွယ်... မင်းအတွက်
အဖော်ရတော့မယ်”ရယ်လို့ ဘစ်နေသူ့ကို အဖေနှင့် အမေက ပြောလာ
၏။

သူဝမ်းသာကြည်နူးပီတိဖြစ်ရ၏။ သည်တုန်းကသူ အရွယ်
ကလေးရောက်လာပြီဖြစ်၏။

“ညီမလေးလား ညီမလေးလားမသိဘူး”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အဖော်ရပေတော့မည်။

သို့ပေမင့်...

“အမေရယ်... သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို အဖော်ပြုပါမလား
အမေတို့အဖေတို့လို နားလည်နိုင်ပါ့မလား”

သို့ စိုးရိမ်တကြီးမေးခဲ့ဖူး၏။

“အော်... သားရယ် မင်းတို့က တအူတုံဆင်း ဆွေမျိုးရင်း
ဓားတွေပဲကွယ် ဘယ်လိုလုပ်အဲလိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း”

သို့ဆိုတော့ သူလူလောကကြီးထဲ ရောက်မလာသေးသော
လူသားလေးတစ်ယောက်ကို ဝမ်းပမ်းတသာ ကြိုနေမိ၏။ မျှော်နေမိ၏။

သူကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည် သူ့မိဘနှစ်ပါးသည် သူ
ညီမလေးလူ့ဘဝထဲစရောက်လာသည်နေ့က အရမ်းပျော်ရွှင်နေကြ၏။
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းသာနေကြ၏။

ကြည့်စမ်း သူပုံပန်းသဏ္ဌာန်မျိုးမဟုတ်ပါကလား။

“သမီးချောလေးပဲဟေ့.. မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း မျက်ဝန်းပြာဖြာ
မေးသွယ်သွယ် နှုတ်ခမ်းပါးပါး ဆပ်ကလည်း နက်မှောင်သန်စွမ်းလို့”

သူလူ့လောကကြီးထဲစ ရောက်လာသည့် အချိန်အခါမျိုး နှင်း
တွေဖွေးဖွေးကျသည့်အချိန် ဆောင်တော်ကူးတွေဖွေးဖွေးလှုပ် ပွင့်နေကြ
သည့်အချိန်ဖြစ်သည်ကြောင့် နှင်းမြူ နာမည်ပေးလေ၏။ သည်တော့
သူက နှင်းမောင် သူ့ညီမလေးကနှင်းမြူ။

သူ့အဖေအမေပင်မဟုတ် သူသည်ပင် ညီမချောလေးမွေး
ပေးသော အမေ့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်မိ၏။

သို့ဆိုပြန်တော့လဲ..

“ဘုမောင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးအေ အချောလေးပဲ ဘုမောင်
နဲ့များတူလို့ကတော့ ပိစ္ဆာမလေးဖြစ်မှာပဲ”

သို့နယ်ပြောလာကြပြန်တော့ သူတို့ကို ဒေါသထွက်ရမလား
ကျေးဇူးတင်ရလေမလား.. ဝေခွဲမရဖြစ်ရပြန်၏။

ဘယ်တွက်မူ။

ညီမလေးကိုတော့ဖြင့် သူ့လို ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင် နှိမ်ချဖယ်ကြဉ်
မထားကြ၍ ဖြစ်ချေတော့၏။

အရွယ်လေးရောက်လာတော့ ရက်ရက်စက်စက်လှလို့နေပြန်
သေးတော့၏။

တစ်ရွာလုံးမှာတစ်ယောက်ဆိုသလို တစ်ယောက်ဖြစ်လာ

တော့၏။

သို့ဆိုပြန်တော့လည်း သူ့အန္တရာယ်ကို သူ့အလှက ဖိတ်ခေါ်
နေလိုက်သလိုဖြစ်တော့၏။

သူ့ညီမလေးက သူ့လိုအကျည်းတန်ရုပ်ဆိုးမ မဖြစ်လေ
ခြင်းကိုပင် အပြစ်တင်မိတော့၏။

သို့ဆိုပါလျှင် ညီမလေးကို ချစ်ကြခင်ကြမည့်သူ ရှိမည်မဟုတ်။
ယခုတော့ ချစ်သူခင်သူတွေရှိလာတော့ အချစ်ဆိုတာကို
ညီမလေးနားလည်သွားသည်။

သို့နားလည်သွားခြင်းကြောင့်လည်း လူ့လောကမှ ခပ်စောစော
ပင် ပြန်ထွက်ခွာသွားရလေခြင်းဖြစ်တော့၏။

သူ့စဉ်းစားသည် သို့ဖြစ်ရခြင်းသည် ဘယ်သူ့တွင် အပြစ်ရှိ
သနည်း။ အပြစ်ရှိသူတို့ အပြစ်ပေးရလိမ့်မည်။

သည်တော့ သူ့အပြစ်ပေးရမည်သူက မောင်ထွန်းအောင်။

သို့ဆိုတော့ သူ့စဉ်းစားရပေတော့၏။

“မင်းကြောင့် ငါ့ညီမလေး သေရတာကွ”ဆိုပြီး ရိုက်သတ်၍
တော့ဖြစ်မည်မဟုတ်။

မောင်ထွန်းအောင်သည် ရွာသူကြီးသားဖြစ်နေသည်ကို သူကြီး
သားဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အပြစ်ပေး၍ မဖြစ်ဟူ၍တော့ သူ မသတ်မှတ်နိုင်
ဆိုက်သင့်သည့်အပြစ်ဒဏ်တို့တော့ဖြင့် သူပေးဖြစ်အောင်ပေးရပေမည်။

နို့မဟုတ်ပါ။ . . တမလွန်ရောက် သူ့မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီမလေးတို့ သူဘယ် လိုမျက်နှာပြုရလေမလဲ။

သို့ကြောင့်သူသည် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက် တော့၏။ သူ့အသက်ရှင်နေသည့် မောင်ထွန်းအောင်ကို အလွတ်ပေးလိမ့် မည်မဟုတ်။ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို သူစိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ရှုလေ တော့မည်။

အချိန်အခါ အခြေအနေဟူသည် စောင့်စားသူအတွက် သားကောင်မဟုတ်ပါကလား။

ထိုနေ့ကို သူတောင်းကောင်းသိသည်။

တိုက်ဆိုင်သည်လားတော့ မပြောတတ်။

အဖေအမေသေပြီး ညီမလေးသူ့တောင်ယာတဲသို့ ခေါ်ခဲ့ သည့်နေ့သည် သင်္ကြန်အကြိုနေ့ဖြစ်ချေ၏။

တောင်ယာတဲရှိ အိမ်ရှေ့ပိတောက်ပင်ကြီးတွင် ဝါထိန်ထိန် ပိတောက်ပန်းတို့ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေကြ၏။

ညီမလေးက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့သည်မှာ ထို ပိတောက်ပင် ကြီးတွင်ဖြစ်ချေ၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုနေ့သည်လည်း သင်္ကြန်အကြိုနေ့ ပိတောက်ပင်ကြီးတွင် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်လိုနေချေ၏။

သို့ကြောင့်သူသည် သင်္ကြန်အကြိုနေ့မတိုင်မီ ပထမရက်တွင်

ထိုပိတောက်ပင်အောက်တွင် ညလုံးပေါက်ထိုင်နေတတ်ချေ၏။

သို့ ထိုင်နေမိခြင်းသည် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူ့ညီမလေးများ သင်္ကြန်အကြိုမတိုင်မီ ပထမရက်ညတွင် ရောက်လာ လေမလားရယ်လို့ မျှော်လင့်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

တစ်ညလုံးသူ ပိတောက်ပင်ကြီးခြေရင်းတွင် ထိုင်နေမိ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်ငိုက်ကျသွား၏။ သို့ပေမင် သူသည် ငိုက်မြည်းမိ ခြင်းကို အလိုမလိုက်။ လက်အစုံဖြင့် မျက်လုံးကိုပွတ်သပ် အိပ်ငိုက်ခြင်းကို ချေဖျက်ပေတေထိုင်နေတော့၏။

“ညီမလေးနှင်းမြရယ် . . ပိတောက်ဖူးလေးတွေကလည်း မင်း လာမှ ပွင့်ကြမယ်ထင်ရဲ့”

သို့နှယ် သူ့နှုတ်ယောက်နယ် တီးတိုးရေရွတ်မိတော့၏။

“ဒီပိတောက်ပင်ကြီးက ငါ့ရဲ့သမိုင်းပဲကွ . . နက်ဖြန်ဆိုလျှင်ဖြင့်

ဝါထိန်ပြီးဝေနေအောင်ပွင့်ပြီး ဒီရွာရဲ့ အချောအလှလေးတစ်ယောက်က ငါ့ကိုမပိုင်ဆိုင်ရလို့ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူသတ်သေပြီး သက်သေပြသွားလေ ရဲ့ . . .”

“ဟင်”

သို့နှယ်စကားသံတစ်ခုကို ပီပီသသကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် ခါးကုန်းဘူမောင်သည် အသံလာရာလမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

တောထဲဝင်သည့် လမ်းသည်သူ၏တောင်ယာအိမ်ရှေ့

ဝိတောက်ပင်ကြီးနှင့် မဝေးလောက်သည့်နေရာတွင်ရှိခြင်းကြောင့်
တိတ်ဆိတ်နေခြင်း၊ လေသင့်သည်လည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဝိပီသသကြား
လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ပြောသွားသူသည် သူလွန်မင်းစွာ စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာနေရသော
မောင်ထွန်းအောင်ဖြစ်ချေသည်။

မောင်ထွန်းအောင် မြို့ကပြန်ရောက်နေသည်ဟု ကြားထား၏။
သူမှသူဖြစ်နေသည်။

သူတစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်. . . ရွာခံမုဆိုး စောအောင်
လည်းပါ၏။ ပြီးတော့ လူစိမ်းနှစ်ယောက် နှစ်လုံးဖြုတ်လတ်နှင့်
ဖြစ်သည်။

သူသိလိုက်ပြီ။

တောပစ်ထွက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့က သူ့ကိုမမြင်၊ ပင်လုံးကျွတ်ဝိတောက်ဖူးများကို မော်
ကြည့်ပြောသွားကြလေခြင်းကြောင့် သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ငေးတွေး
နေလေသည် သူ့ကိုမမြင်လေသည်မှာ မဆန်းပါချေ။ ပြီးတော့ မှောင်
လည်းမှောင်နေသည်ကိုး။

“ဟာ. . . ဟုတ်ပြီ” သူ အတွေးတစ်ခုရလိုက်သည်။

ဒါ. . . သူ့အတွက် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုရနိုင်မည် အခြေ
အနေများလား။ သို့ကြောင့်သူသည် အိမ်တွင်းမှ လှံကို သွားယူလိုက်ကာ

သူတို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါသွားတော့၏။

မောင်ထွန်းအောင်တို့ လူစုသည် သူ့နောက်ယောင်ခံလိုက်
လာခြင်းကို သိပုံမပေါ်ချေ။



အမှောင်ထဲသည် သူ့ကိုချောက်လှန့်နေသည်မဟုတ် ဘာသံ
တွေမှန်းမသိသည့် အသံဗလံတို့သည်လည်း သူ့ကိုပို၍ချောက်ချားစေ
တော့၏။

သားကောင်တို့၏ အသံများလည်းပါ၏။

ညည်းတွားသံတို့လည်း ကြားရ၏။

လေပြင်းတိုက်သံတို့ ကြားနေရသည်ဆိုပေမင် သူ့ကိုလေတိုး
ခြင်းပင် အလျဉ်းမရှိ။

သူသည် သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ကျော့မှီ၍ ခုခံနေထိုင်ကို
ထောင် လက်အစုံဖြင့် ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်၏။

ချမ်းလှိုက်သည်မှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်၊ မိုးရယ်အမြန်လင်းပါ
တော့ဟု ကြိတ်ဆုတောင်းနေမိ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

ဖထိစောအေဒင် . . ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ . . သူ့ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်သည်လည်း သူနှင့်တူတူ ဆင်နိုင်းကောင် လိုက်ခံရလေသည်
ကြောင့် ခြေဦးတည့်ရှာပြေးခဲ့ကြသည်ကို မှတ်မိနေ၏။ သူတို့ကော
ဘယ်ရောက်နေကြပြီလည်း ဆင်နိုင်းခံရ၍သေသွားကြပြီလား။ သူကတော့
ဆင်နိုင်းလိုသတ်ခံရသော်လည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း တစ်ယောက်တည်း
ဆိုတော့ ထိတ်လန့်နေမိသည် အားငယ်နေမိသည်။

လွန်မင်းစွာလည်း ဆာလောင်နေ၏။

ချမ်းလှိုက်သည်မှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်။

ဆင်နိုင်းခံသေသွားသည်မှ ကောင်းလိမ့်ဦးမည်ရယ်လို့ ပင်
စဉ်းစားလိုက်မိပြန်သည်။

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟီး . . ဟီး . . ဟီး . .”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . .”

“ဖလပ် . . ဖလပ် . . ဖလပ်”

“တိတိတိ . . တိတိ . . တိတိ . . တိတိ”

“ကျီး . . ကျီး . . ကျီး”

“ဂုန်း”

“အား”

သူလိပ်ပြာလွင့်သွားမတတ် ခံစားလိုက်ရတော့၏။

သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မဲမဲသဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခု သစ်ဖင်ပေါ်မှ

ပြုတ်ကျလာ၏။ ခုန်ချလာခြင်းလေလားတော့မသိ။ နို့ပေမင့် ထိုမည်းမည်း
သဏ္ဌာန်သည် မြေပြင်တွင်မလှုပ်မယှက် ဘာ ကောင်ပါလိမ့် . . ဘာပါ
လိမ့် . . သူသည် ခြောက်လုံးပြု၊ သေနတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားတော့
၏။ ချွေးခေးများပင် ခို့ထွက်လာ၏။

ဉာဏ် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တရားလွန်သောက်ထားသော
အရက်ရှိန်သည် ပြေးရင်းလွှားရင်း လွင့်ပြယ်သွားချေပြီ။

အရက်ပုလင်းပါလာလျှင်လည်း ကောင်းသားဟု တွက်လိုက်
မိ၏။

လူမှန်းမသိအောင် မူးသွားချင်မိ၏။

“ဟင်”

မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးသည် လှုပ်လာပါကလား။

သူသည် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးကိုသာ မျက်တောင်မခတ်
စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်နေတော့၏။

ထိုသဏ္ဌာန်ကြီးကို လက်တွင်းရှိုသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ရန်
စဉ်းစားလိုက်မိသော်လည်း တကယ်တမ်းကြိုးစားကြည့်သည့်အခါ သူသည်
လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေခြင်းကြောင့် သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို
ပင် ဆွဲမညစ်နိုင်ဖြစ်နေတော့၏။

သို့ကြောင့်သူသည် သူ့လုပ်နိုင်မည့် လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်
ကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုနေရာလေးမှ ပြေးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်သို့ပင်တချက်ကလေးမှ မကြည့်ရှုသို့သာ တစ်ချိုး
တည်းပြေးလွှားနေမိခြင်းဖြစ်၏။

သူပြေးလာခြင်းသည်လမ်းရယ်မဟုတ်။

ရွက်ခြောက်တွေကို နင်းဖြတ်ခဲ့၏။ ဆူးချဲ့တွေကို တိုးဝှေ့ဖယ်
ကာ ပြေးခဲ့ရ၏။ သို့ပြေးလွှားရင်း ခလုတ်တိုက်လဲခဲ့၏။ တောင်စောင်းပေါ်
မှ လိမ့်ကျခဲ့၏။ ရေကိုဖြတ်ခဲ့၏။ ကမ်းပါးယံတို့ကို ကုပ်တွယ်တက်ခဲ့၏။

သို့ပြေးရင်းလွှားရင်း အလင်းရောင်ပေါ်လာတော့၏။

နောက်ဆုံးသူသည် တောင်ထန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ခြေရင်းတွင်
ခြေပစ်လက်ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

“ဟင်”

သူပြေးလာရာ လမ်းကြောင်းနောက်မှ သတ္တဝါတစ်ကောင်
လိုက်လာနေသည်များလား မည်းမည်းသတ္တဝါကောင်သူ့ကို မျက်ခြေပြတ်
မခဲလိုက်လာနေပုံဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ထိုင်နေ၍မဖြစ် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို
တောင်ထန်းပင်အောက်မှ ထပြေးထွက်ခဲ့ပြန်တော့၏။

သို့ပြေးလွှားရင်းဖျဉ်းကတိုးတောစပ်သို့ ရောက်လာတော့၏။
သို့အတူ ဆက်လက်ပြေးလွှားနိုင်စွမ်းလည်း မရှိချေတော့ပြီ။ မောဟိုက်နှမ်း
နယ်လေပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခွေယိုင်လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . .”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . .”

သူသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျသွားသော်လည်း

သတိမေ့လျော့လစ်သွားခြင်းတော့မရှိ ဘယ်တွက်မှ သူ့ အသက်ကအရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါကလား။ သူ့အသက်ကိုမူ တန်ဖိုးထားခြင်းထက် သူ့ကိုအားကိုးမိခိုနေသည့် ဇနီးဖြစ်သူ အလိမ္မာလေးနှင့် သူမဝမ်းတွင်း လွယ်ပိုးထားသော ရင်သွေးငယ်လေးအတွက် သူ့အသက်ရှင်နေဦးမှ ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါကလား။

သို့ကြောင့် . . .

သူ့အသက်ကိုသူ မကာကွယ်နိုင်ပေမင့် လွယ်လင့်တကူတော့ ဖြင့် သူ့ရုပ်ခန္ဓာမှ လွတ်မထွက်သွားအောင် နှုတ်ယူမခံရလေအောင် အလွတ်ရုန်းပြေးရပေဦးမည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကုန်းရုန်းထလိုက်ရုံရှိသေး သို့နယ် ရယ်မောသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသဖြင့် လှည့်မော့ကြည့် လိုက်၏။

“ဟင်”

သူပင်အမြင်မှားလေရော့လား။

မတော်လိုက်ရသော ယောက်ဖ။

မတော်ချင်သော ယောက်ဖ။

ခါးကုန်းကြီးဘုမောင်ဖြစ်နေပါကလား။

“ငါ့အိမ်ရှေ့က မင်းဖြတ်သွားတုန်းက နှင်းမြကို သတိတရ ရှိသေးလား”

သို့ ခါးကုန်းကြီးက ပြောလေသဖြင့် . . သူတုန်လှုပ်သွားမိ တော့၏။

ရွာမှအမဲပစ်ထွက်လာကြသည်တွင် ခါးကုန်းကြီးဘုမောင် ငါတောင်ယာအိမ်ရှေ့လမ်းမှ ဖြတ်လာစဉ် သူ့ပြောလိုက်မိသည့် စကားကို ပြန်သတိရလိုက်၏။

သို့ဆိုလျှင် ဘုမောင် ရှိနေပါကလား။

“မင်းအံ့သြနေလား. . ငါ အိမ်အပင်အောက်မှာရှိနေတယ် ညီမလေးနှင်းမြက အချိတ်အဆက်လုပ်ပေးသလား အောက်မေ့လောက် တယ်. . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မင်းအမဲပစ်တောထဲထွက် လာတယ်. . ငါ့ အတွက် အခွင့်အရေးရကောင်းရဲ့ဆိုပြီး ငါလိုက်လာတာလေကွာ. . တကယ်ပဲ ခုအခွင့်အရေးရလိုက်ပြီ. . ကြာပါတယ်ကွာ. . အချိန်ရှိတုန်း မြန်မြန်ထက်ထက်လုပ်လေမှ”ဆိုလျက် ခါးကုန်းဘုမောင်သည် ပက်လက် အနေအထားမှ မထလာနိုင်သော မောင်ထွန်းအောင်ကို ပွေ့ထူလိုက်ပြီး နောက် မောင်ထွန်းအောင်လက်တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လှယူလိုက်ပြီ. . .

“ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ပထဦးဆုံးသတ္တိနဲ့ လူသတ်ခြင်းပဲ”ဆိုလျက် မောင်ထွန်းအောင်၏ နားထင်ကို ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဒိန်း”

ခြောက်လုံးပြူးကျည်သည် ညာဘက်နားထင်မှ ဖောက်ဝင် သွားတော့၏။

သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံးသတ္တိဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသတ္တိကဝင် လူသတ်ခြင်းကို ပံ့ပိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သည့်နောက်သူသည် မောင်ထွန်းအောင်၏အဖော်များ ရောက်
မလာခင် သူ့လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို မောင်ထွန်းအောင်၏ ညာလက်
တွင်း ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ညီမလေး နှင်းမြအတွက် သူတာဝန်ကျေပြီဆိုတော့ သူ့စိတ်တွင်း
ရှင်းသွားလေတော့၏။

တမလွန်ကံဝမှနေ၍ ညီမလေး နှင်းမြကျေနပ်နေလိမ့်မည်ဟု
ထင်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ. . သူ့ရွာပြန်၍ ဟန်မယှက်နေရမည်။

အခြေအနေကို ကြည့်မည်။ ပြီးလေမှ သူ့အခြေအနေပေါ်
မူတည်၍ တစုံတရာကို ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။

သည်သို့ဖြင့် ခါးကုန်းကြီးဘုမောင်သည် အချိန်မဆိုင်း
လေတော့ဘဲ ရွာသို့သုတ်ခြေတင်ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

သူသည် ရွာဖျားတောင်ယာတဲတွင်နေခြင်းဖြစ်၍ မည်သူကမျှ
သူ့ကိုအလေးဂရုစိုက်ကြည့်မနေကြခြင်းသည် သူ့တွက် အခွင့်အရေး
ပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ရွာပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်ထွန်းအောင်ရွာ
ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

ရုပ်အလောင်းသာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မှဆိုးကြီးစောအောင်နှင့် မောင်ထွန်းအောင်၏ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်သယ်ပိုး မလာခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်ထွန်းအောင်တစ်ယောက် တောထဲတွင် မျက်စိလည်
လမ်းမှားပြီး စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်ဖြင့်
ပစ်သတ်အဆုံးစီရင်သွားလေသည်သည်ဟု သတင်းကြားရလေ၏။

မည်သူကမျှ အသတ်ခံလိုက်ရခြင်းဟု မထင်လိုက်ကြချေ။
သံသယမဖြစ်ကြချေ။

မောင်ဖြစ်သူ သူကြီးကိုယ်နှိုက်က လက်ခံလေသည်ပဲ။

သို့ကြောင့်သူသည် ရွာတွင်ဟန်မယှက် ဆက်နေလိုက်ပြီး
အချိန်အတော်လေးကြာလေမှ ရွာကထွက်ခဲ့လေတော့၏။

တကယ်တော့ သူ၏လုပ်ရပ်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ့ကို
ခြောက်လှန့်နေခြင်းခံရ၏။

ည. . ညလည်းအိပ်မပျော်. . အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေ သည်။
မဖြစ်ချေပြီ . . .

သူလုပ်စရာ တနည်းတော့ရှိ၏။

သူသည် လူပျိုလူလွတ်တစ်ကိုယ်တည်းသမား။ သူ့တွင်
သံယောင်အနှောင်အဖွဲ့လည်းမရှိ သည်တော့သူလုပ်ခဲ့မိသော အပြစ်
အတွက် ဆေးကြောဖို့ သတိရလိုက်၏။

သူငြိမ်းချမ်းတဲ့နေရာ ရှာရပေတော့မည်။

သူ့နောက်က ကပ်ပါလာသည့် အရိပ်မည်းကြီးကို မျက်
ခြေဖြတ်ရပေတော့မည်။ သို့ကြောင့်သူသည် သူခင်တွယ်သော တောင်ယာ
အိမ်လေးကို စွန့်ခွာခဲ့လေတော့သည်။ သူကြီးကလည်းနှင်ထုတ်နေပြီကော။

လူတွေနှင့်လည်း သူမနေချင်တော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ တော
တောင်ထဲအဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခု လှံရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် ထွက်ခဲ့
လေတော့၏။ သူ့တွက်ကံကြမ္မာသည် အံ့ဖွယ်ကောင်းသေးတော့၏။

သူထွက်ခဲ့လေသည် ရည်ရွယ်ချက်သည် တောတောင်ထဲတွင်
တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်သလိုနေထိုင်ပြီး ဖြစ်သလို ရှာဖွေစားသောက်မည်။

သို့ပေမည် သူတောတွင်းဝင်လာသည်နေ့မှာပင် ထူးထူး
ဆန်းဆန်း ရသေ့တစ်ပါးကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

ရသေ့နောက်မှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလိုက်ခဲ့သည်။ အံ့ဖွယ်
ပါကလား။ ရသေ့သည် ခရီးသွားမဟုတ်။ လွန်စွာသာယာအေးချမ်းသည့်
သစ်တောကြီးအတွင်း ထံသစ်နီးဆောက်နေထိုင် တရားအား ထုတ်နေ
ခြင်းပါကလား။

သို့ကြောင့် သူသည် ရသေ့ကြီးကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုရင်း
အပြစ်ကို ဆေးကြောရန် စဉ်းစားလိုက်မိသည်ကြောင့် သွားတွေ
လေတော့သည်။ တပည့်ခံလေတော့၏။

သို့ပေမည် သူသည် ရသေ့ကြီးကို သူ့တစ်သက်တာတွင်
တစ်ကြိမ်တစ်ခါပြုခဲ့မိသော အပြစ်ကြီးကိုတော့ဖြင့် ဖွင့်ဟပြော ကြားခဲ့ခြင်း
မပြုခဲ့ပါချေ။ ဘယ်တွက်မှ ရသေ့ကြီးကို လိမ်ညှာလိုခြင်းတော့မဟုတ်။

ရသေ့ကြီးက သူ့ကို လက်မခံမည်စိုး၍ ဖြစ်ချေတော့သည်။

သို့ပေမည် ရသေ့ကြီးက သိနေသလိုလို သူ့စားမိ၏။ သူ့စိတ်က
သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သူသည်

ရသေ့ကြီးနှင့်နေစဉ် ရေခပ်ထင်းခွေ၊ သစ်သီးရှာ အစရှိသဖြင့် ဝတ်ကြီး
ဝတ်ငယ်ပြုနေတော့၏။

သို့ နိစ္စဓူဝလုပ်ငန်းများ လုပ်နေသည်ဆိုပေမည် သူ့တွက်
ရသေ့ကြီးက ကန့်သတ်နယ်မြေသတ်မှတ်ပေးထား၏။

ရေခပ်ရေချိုးပြုခြင်းအတွက် ကျောင်းသစ်နီးလေး၏ ရှေ့ဘက်
တောင်ကြောအောက် ကျောက်ချောင်းလေး၏ ရေအိုင်ငယ် နေရာလောက်
မှလွဲ၍ ထိုကျောက်ချောင်းအောက်ဘက် ချောင်းပေါက်ဝသို့ မသွားခိုင်း
ချေ။

သစ်ဥသစ်ဖုစွာခြင်းနှင့် ထင်းခြောက်ထင်းတုံးရှာခြင်းကို
ကျောင်းသစ်နီးလေး၏ အနောက်ဘက်တကြောသို့သာ သွားစေ၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ရသေ့သတ်မှတ်ထားသော ထို တောင်
ကြောတဝိုက်တွင်ရှိ သစ်သီးသစ်ဥသစ်ဖုတို့သည် ဆွတ်ခူး၍ မကုန်နိုင်
ရှိချေတော့၏။ သည်သို့ဖြင့် သူသည် ရသေ့ကြီးနှင့်နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ချိန်
ချေပြီ သူ့ကိုယ်နှိုက်ပင် သူတျားလွန်ခဲ့သည့်အပြစ်ကြီးကို မေ့နေလေ
တော့၏။ ရသေ့ကြီးသည် မိုးလင်းသည်နှင့် နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်း ပဌာန်း
ရွတ်ဖတ်ခြင်း ညနေစောင်းလျှင် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ မေတ္တာသုတ်ရွတ်
ဖတ်ခြင်းအပြင် နတ်ချစ်ဂါထာ ရွတ်ဖတ်လေ့ရှိခြင်းကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
မပျက်မကွက် ပြုလုပ်လေ့ရှိခြင်းကြောင့် သူသည်ပင် နားရည်ဝပြီး အထစ်
အငေါ့မရှိ ရေရွတ်ဆိုတတ်လေပြီဖြစ်၏။

သူ့လက်ရှိဘဝကို သူ့ကျေနပ်နေသည်။

နီစွစုဝကြားနေရသည့် တရားဓမ္မသံနှင့် ကြေးစည်သံလွင် လွင်လေးသည် သူ့ဆန္ဒတစ်ခု၏ အမှတ်သင်္ကေတများပင်ဖြစ်တော့၏။

သူသည် ကျောက်အိုင်နံဘေးတွင် ထိုင်ရင်း သိန္နယ်တွေး နေမိ ရာမှ လေတိုးသံမဟုတ် ပြီးလဲမဟုတ်၊ ကျေးဌာန်တို့၏ အသံမဟုတ်၊ သားရဲ ကောင်တို့၏အသံမဟုတ်။

နားယူ၍ပြီးသားကြားနေကျ အသံမဟုတ်သော အသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် နားစွင့်နေလိုက်တော့၏။

“ဟင်”

ဂရုတစိုက်အာရုံပြုနားစွင့်လိုက်လေတော့ ကြားရသော အသံ သည် လူသံဖြစ်နေလေတော့သဖြင့် အံ့ဩသွားမိတော့၏။

သူ လူသံသွားမကြားရလေသည်မှာ နှစ်ချီကြာခဲ့ချေပြီ။

ဘယ်ကလူတွေပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုလူစားတွေပါလိမ့်။

လူသံဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းမဖြစ်နိုင်၊ ဘယ်လူကမှ ရူးသွပ်နေခြင်းမဟုတ်ပါမူ တစ်ယောက်တည်းစတားပြောလိမ့်မည် မဟုတ်။

ထိုလူသံသည် မြောင်လေးအောက်ဘက်မှ ဖြစ်ချေတော့၏။ သို့ကြောင့်သူသည် ထိုနေရာလေးမှပင် ရောက်လာမည့် သူတို့ကိုစောင့် ကြည့်နေမိတော့၏။

စကားသံတို့သာကြားရလေခြင်း နီးကပ်လာ၏။ လူလုံးကိုတော့ ဖြင့် မမြင်ရသေးချေ။

ကြည့်ရသည်မှာ မြောင်လေးသည် အောက်ဘက်တွင်လည်း ကွေ့ကာကောက်ကာစီးဆင်းသွားလေခြင်းဖြစ်မည်။

မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် ရောက်လာတော့မည်ကို သိပေမင့် စိတ်မရှည်ချင်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ နေရာလေးမှ ထလိုက်ကာ မြောင် အောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်တော့၏။

သို့ စိတ်မရှည်စွာ စိတ်လော၍ သူ့လျှောက်သွားမိခြင်းသည် သူ့အတွက်ကံဖယ်ခြင်းရယ်လို့ ပြောရမလိမ့်မည်။

သူသည်တဆစ်ချိုးငြောင့်ကွေ့လေး ရောက်သွားသည်တွင် မြောင်အတိုင်းဆန်တက်လာသော လူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက် တော့၏။

“ဟင်”

မတွေ့ရလေသည်မှာ နှစ်ချီကြာခဲ့လေသည့်တိုင် တစ်ရွာတည်း သားဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသေးတော့၏။

မုဆိုးစောအောင်နှင့် စောဂျိမ်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် ဖျာဖျာသလဲ ဖြစ် သွားကြကာ ကိုင်ဆောင်လာသော လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက် ကြတော့၏။

စောဂျိမ်းက နှစ်လုံးပြုးသေနတ်နှင့်ဖြစ်ပြီး စောအောင်က လှံရှည်နှင့်ဖြစ်ချေတော့၏။

“ငါပါကွ... ဘုမောင်လေ”

သို့ သူကပြောလိုက်သည်တွင် စောအောင်က...

“သိပ်သိတာပေါ့ကွာ... နှင်းမြူအစ်ကို ဘုမောင်... ခါးကုန်း ဘုမောင်ဆိုတာလဲ သိတယ် လူသတ်သမားဆိုတာလဲသိတယ် နို့ကြောင့် မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ မင်းထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့... အေးအေး ဆေးဆေးအဖမ်းခံပါကွာ”

“ဟင်”

သူတို့ဘယ်လိုလုပ်သိသွားကြတာလဲ... ယင်းကိစ္စကိုသူ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေချေပြီပဲ...

ခါးကုန်းဘုမောင်သည် ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိဖြစ်ခြင်းကြောင့် စောချွေးများပျံလာတော့၏။

သူ့ဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းနေပြီလို့ ထင်ထားတာ... မမျှော်လင့်ဘဲ ပြဿနာသည် စိုက်စိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာချေပြီ။

မဖြစ်ဘူး... စောအောင်ပြောသလို အပြစ်မခံနိုင်ချေ။ သို့ကြောင့် သူသည်နောက်လှည့်ပြေးရန် စဉ်းစားလိုက်ပြီးလေမှ ငြိမ်းအေးသော ရသေ့ကိုအနှောက်အယှက်မပြုလိုသည်ကြောင့် ရသေ့က မသွားမလာရရယ်လို့ ကန့်သတ်-သတ်မှတ်ပေးထားလေသည်မြှောင်လေးတဘက်ကမ်းတောင်ကြောလေးပေါ်သို့ ရုတ်ခြည်းပြေးသွားလေတော့၏။

“ဒီနိုး”

စောဂိုဏ်းက သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လေ၏။

တော်သေးရဲ့... ချုံနွယ်ထူထပ်သော အောက်ပေါင်းရှုတ်

ပန်းစုံတောမြစ်နေခြင်းကြောင့် သူ့ကို ဟန်တားနိုင်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။

သို့ပေမင်္ဂ စောအောင်နှင့် စောဂိုဏ်းသည် သူ့ကိုလုံးဝ အလွတ်မပေးလိုဟန်ဖြစ်ပုံရ၏။ သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပါခဲ့ကြတော့၏။

သူသည် ချုံနွယ်တို့ကို တိုးဝှေ့ပြေးလွှားနေသလို စောဂိုဏ်းနှင့် စောအောင်သည်လည်း လိုက်မီလိုစောနှင့် မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆိုသလို ဆဲရေးတိုင်းထွာ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။

သို့ပြေးလွှားရင်း လမ်းခွဲစုဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့... ” သူ့တွက် ကကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

ရှုတ်ထွေးသော လမ်းခွဲကို ပြေးဝင်ခဲ့တော့၏။

သူ့အတော်အတန်ပြေးလောက်ခဲ့ပြီးလေမှ စောအောင်နှင့် စောဂိုဏ်းသည် လမ်းခွဲဝသို့ ရောက်လာကြသည်တွင် အခက်တွေ့ရချေတော့၏။

သူ့ဘယ်လမ်းဝင်ပြေးလေသည် သူတို့မသိကြပါချေ။ သို့ပေမင်္ဂ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်လမ်းလိုက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့၏။

သူ့ကို လုံးဝမလွတ်မပေးလိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။

သူသည်ထိုလမ်းအတိုင်း ပြေးဝင်ခဲ့ရာမှ မောပမ်းလာသည်ဖြစ်၍ တောင်ပိနွဲ့ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ခေတ္တနားနေလိုက်၏။

သူ့နောက်မှ လိုက်လာသူမရှိလေတော့ဟု တွက်လိုက်မိ၏။ အကယ်၍လိုက်လာဦးတော့ မှီကပ်ခြင်းတော့ ရောက်မလာနိုင်သေးဟု တွက်လိုက်ပြန်၏။ သို့ကြောင့် ခေတ္တနားနေအမောပြေလောက်သည်တွင် ရှေ့ခရီးဆက်ချေဦးမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်ပြီး တောင်ပိန္နဲပင်ကို ကျောမှီလိုက် တော့၏။

သူ သတိတစ်ချက်လွတ်သွားသည်တွင် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ မည်မျှကြာကြာ မေ့လျော့အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။

“ဒိန်း” ရယ်လို့ သေနတ်သံနှင့်အတူ သူ၏ထောင်မတ်နေသော ခြေဖဝါးပေါ်သို့ လေးလံသော အရာတစ်ခုပိကျလာသည်ကြောင့် လန့်မိုး ခဲ့ရတော့၏။

“ဟာ”

မျောက်သေတစ်ကောင်ပါလား။ ထိုမျောက်သေကောင်တွေ့ လေမှ သူလွန်မင်းစွာ ဆာလောင်နေသည်ကို သတိရလိုက်ပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်လာသော ရန်သူတို့သတိမေ့သွားတော့၏။

သို့ကြောင့် သူသည် မျောက်သေကို ကပွာကယာယူလိုက် သည်တွင် . . .

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. . ခင်ဗျားသိပ်ဆာနေပြီ ဘယ်မှလဲ ဆက်ပြေးနိုင်စွမ်း ခင်ဗျားမယ်မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား ဆာလွန်း လို့ ဆက်ပြေးဖို့တောင် မေ့နေပြီမဟုတ်လား”

ဟာ.. ဟုတ်ပါရဲ့.. သူသတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသည်။

သေနတ်သံကြားကတည်းက ထွက်ပြေးသင့်သည်။ သို့ဆိုပါက သူလွတ် မြောက်နိုင်ခွင့်ရှိလေ၏။ ယခုတော့မူ သူ့ချောင်ပိတ်မိနေပြီကော။

သူသည် နှစ်လုံးပြုးကိုင် စောကျိမ်းကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ တော်သေးရဲ့ . . . စောကျိမ်းတစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍သူသည် မျောက်သေကောင်ကို ရုတ်ခြည်းကောက် ယူလိုက်ကာ သူ့နားတဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာသော စောကျိမ်းထံသို့ လွှဲပစ်လိုက်လေသည်နှင့် တပြိုင်နက်. . .

“ဒိန်း”

စောကျိမ်းသည် မျက်စိစုံမှိတ် ပစ်လိုက်လေခြင်းဖြစ်သည်။

“အား”

ခဲသီးကျည်အချို့သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ဖောက်ဝင်လာ တော့သည်ဆိုပေမယ့် သူသည် သတိလက်လွတ်ဖြစ်မသွား. . လျှပ် တစ်ပြက်ဆိုသလို စောကျိမ်းထံသို့ လူချင်းပူးကပ်တိုးဝင်သွားတော့၏။

သို့သူ့သေနတ်သမားကို ရဲရဲဝင်ဝင်တိုက်ခိုက်လေခြင်းသည် စောကျိမ်း၏ သေနတ်အကြောင်းကောင်းကောင်း၊ သိထားသောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

စောကျိမ်းကိုငင်ထားသည်မှာ နှစ်လုံးပြုးသေနတ်မဟုတ်ပါ ကဇား။ သေနတ်အတွင်း ကျည်နှစ်တောင့်အပြင် ပိုမရှိနိုင်။

စောကမျောက်ကောင်ကို တစ်တောင့်ပစ်လိုက်၏။ ယခုသူ့ကို တစ်တောင့်ပစ်လာချေ၏။

ကုန်ပြီပေါ့။ နောက်ထပ်ကျည်ထပ်ထိုးရန် အပိုပါတောင်မှ
ချက်ချင်းကျည်ထိုးထည့်နိုင်လိမ့်ဦးမည်မဟုတ်။ သို့ကြောင့် ရလိုက်
သည့်အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

စောဂျိမ်းသည်လည်း လူပါး။

ဒါးကုန်းကြီးဘုမောင်က သူ့ကို မျောက်ကောင်နှင့်လှမ်းပစ်လိုက်
ကတည်းက သေနတ်ဖြင့် အချိန်မီပစ်လိုက်နိုင်ပေမည် သူ့ကျည်သည်
စရိတ်ကျည်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ယမ်းအားပေါက်ကွဲ စပြုထွက်သွားလေ
သည့် ခဲသီးအတော်များများသည် မျောက်ကောင်၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့
သာဝင်သွားကြလေပြီ။ ဘေးသို့ကားထွက်သွားလေသည့် ခဲသီးကျည်
အနည်းငယ်မျှလောက်သာ ဒါးကုန်းကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း
အချို့အတွင်းသို့သာ ထွင်းဖောက်ဝင်သွားနိုင်မည်ကို သိလိုက်ခြင်းကြောင့်
သူသည်လည်း ရုတ်ခြည်းလှည့်ပြေးသွားလေတော့၏။

သူ့ကို အလွတ်ပေး၍မဖြစ်။

အခွင့်အရေးရတုန်း သုတ်သင်ထားလေမှရယ်လို့ တွက်ကာ
ဒါးကုန်းကြီးဘုမောင်သည် စောဂျိမ်းနောက်သို့ အမိပြေးလိုက်သွား
တော့၏။

စောဂျိမ်းတစ်ယောက် မုဆိုးဘဝမှ သားကောင်ဖြစ်သွားရချေ
ပြီဖြစ်သည်။

သူသည်ဝေးဝေးသို့ မပြေးသွားနိုင်။

သူ့လက်တွင်းမှ နှစ်လုံးပြုသေနတ်သည် ထင်းခြောက်ကိုင်း

တစ်ခုအဆင့်သာ ရှိတော့၏။ ဒါးကုန်းကြီးတွင် လုံရှည်နှင့်ဖြစ်၏။

သူ့တွင်ကျည်မရှိလေတော့သည်ကိုး . . .

ကျည်ရှိလေဦးတော့ ကျည်ထည့်ဖို့ သူ့တွင်အချိန်မရှိလိုက်ချေ။

သာမန်ပြောပါလျှင် သူ့လွတ်ဖွယ်ရှိငြား . . စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
ကြောက်လန့်တကြား ပြေးရလေခြင်းကြောင့် ခရီးမပေါ်တပါချေ။

နောက်ဆုံး ဒါးကုန်းကြီးသည် စောဂျိမ်းကိုလိုက်မိသွားတော့၏။
လိုက်မိတော့မပေါ့ . . သူသည်ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်ကိုး

မှောတ်လျက်အနေအထားမှ ကဖျားကသီ ပက်လက်လှန်လိုက်သည်နှင့်
သူ့ရင်ဝသို့ လှံဖျားက စူးနှစ်ဝင်လာချေတော့၏။

မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း . .

“အား”

စောဂျိမ်းသည် အားအင်ကုန်ခမ်းနေသည်ဆိုငြား ကြောက်လန့်
တကြား အော်ဟစ်လိုက်သောအသံကြောင့် ထိုနေရာတဝိုက် မမြင်ကွယ်
ရာတွင်ရှိနေကြသည့် သားကောင်ငယ်တို့သည် ကြောက်လန့်တကြား
ပြေးလွှားထွက်သွားကြတုန်၏။

သို့ကြောင့် ဆူညံသွားတော့၏။

စောဂျိမ်းသည် သူ၏ရင်ဝသို့ လှံဖျားစူးနှစ်ဝင်ခံလိုက်ရသော်
လည်း အသက်မသေနိုင်သေး မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် ကြောက်လန့်
တကြား ဒါးကုန်းကြီးကို တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

ဒါးကုန်းကြီးသည် သတ္တိရှိလွန်း၍ စောဂျိမ်းကိုလုံဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့

လေခြင်းမဟုတ် သေနတ်သမားကို လက်ဦးမယူကာ ကြောက်လန့်တကြား
လုပ်မိလေခြင်းသာဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် မသေနိုင်သေးသော စောဂျိမ်းတို့
လှံတံဖြင့် ထပ်မံထိုးဖို့ရာ ဝန်လေးနေလေသဖြင့် သူ၏သန်မာသောလက်
ကြီးဖြင့် စောဂျိမ်း၏လည်ပင်းကို အားစိုက်ညစ်လိုက်လေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ စောဂျိမ်းအသက်ရှုရင်သွားရချေတော့၏။

ခါးကုန်းကြီးသည် စောဂျိမ်းသေသွားပြီကို သိလိုက်သည်တွင်
လှံတံကို နှုတ်ယူ၍ ထိုနေရာလေးမှ ပြေးထွက်ခဲ့ပြန်တော့၏။

သူသည် ရသေ့ကြီးထံပြန်သွား၍ မဖြစ်ချေတော့ပြီ။

ရသေ့ကြီးကလည်း လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။

သို့ကြောင့် သူသည်ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ခဲ့တော့၏။ စောဂျိမ်း
ပစ်လိုက်သော ခဲသီးကျည်ဖူးလေးများသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းဖောက်
ထွင်းဝင်နေကြတော့၏။

သူကကောင်းသည်မှာ ယမ်းအားပျော့ခြင်းကြောင့် အရေ ခွံတို့
ထွင်းဖောက်၍ အသားစိုင်အတွင်း အနည်းငယ်မျှသော အနက်လောက်
သာလျှင် မြုပ်ဝင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

အရိုးကိုလည်းမထိ။

အရေးကြီးသော နှလုံးနှင့်ကိုယ်တွင်းကလိစာတို့ကိုလည်း ဒုက္ခ
ပေးနိုင်ခြင်းမရှိချေ။

သို့ကြောင့်သူသည် အသက်ရှင်နေနိုင်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

သူသည် တောတောင်အတွင်း နေလာသည်ကြာပြီဖြစ်၍ တောကို လည်း

သုခုမစာပေတိုက်

မကြောက် သားကောင်တို့ကိုလည်း မမူ။

တောတောင်နှင့်လိုက်လျောညီထွေစွာ နေတတ်လေခြင်းကြောင့်
အထွေအထူးတော့ဖြင့် ပြဿနာမရှိချေပြီ။

လတ်တလောပြဿနာသည်သူ့ကိုလိုက်သတ်နေသည့် ဖထိ
စောအေဒင်ကို ရှောင်ပြေးရလေမလား။

လက်စပျောက် သုတ်သင်ရလေမလားဆိုသည်ကိုတော့ဖြင့်
အချိန်ယူစဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။ ဘယ်တွက်မူ သူ့ကိုယ်တွင်းဝင်နေသည့်
ခဲသီးများကို ကြာကြာထား၍တော့မဖြစ်... တဖြည်းဖြည်းခြင်းထုတ်ရပေ
လိမ့်ဦးမည်။

သူ့ထွက်ကံကောင်းသည်ဟု ပြောရလေမလားမသိ။ သို့မဟုတ်
သူကပဲ အရှောင်အတိမ်းကောင်းပေလိုလားမသိ။ သူ့နောက် ထပ်ကြပ်
မကွာလိုက်နေသည့် စောအေဒင်၏အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမမြင်မိပါ
တော့ချေ။

လက်လျော့ပြန်သွားလေပြီလားမသိ။

သုံးလေးရက်တော့ဖြင့် သူစိတ်ချမ်းသာနေမိ၏။ သည်လိုနှင့်
သွားလိုက်လာလိုက် သို့သွားရင်းလာရင်း တစေ့တစောင်းတော့ဖြင့်
ကြည့်သေး၏။ သူနဂိုအတိုင်း ပုံမှန်ဖြစ်သွားတော့၏။

သူ့တွင်အန္တရာယ်မရှိလောက်တော့ပေပြီ။ စောအေဒင်
တစ်ယောက် ရွာပြန်သွားလေသည်လား။ တောတောင်ထဲမှာပင် မျက်စိ
လည်လမ်းမှား ဘယ်သို့ရောက်သွားလေသည်မသိ သို့မဟုတ် ကျားသမင်း

သုခုမစာပေတိုက်

ထုပ်ဖြစ်သွားလေသည်လားမသိ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူ့တွင်မတော့
စိတ်အေးရလောက်ချေပြီဟု တွက်လိုက်မိ၏။

သူသည် သွားရင်းလာရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းနှစ်ဝင်နေသည့်
ခဲသီးလေးများကို တစ်လုံးချင်း ပြန်လည်ထုတ်ယူရန် စဉ်းစား လိုက်မိသည်
ကြောင့် အိပ်ချိန် အစာစားချိန် အစာရှာချိန်တို့မဟုတ်သော ကြားကာလ
နားနေချိန်တွင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ညင်သာစွာ ခွဲစိတ်ထုတ်ယူလေ
တော့၏။

သို့ဆိုတော့ လှံသွားကို အသုံးမပြုရဲသဖြင့် ဝါးကြောကို ပါးပါးလှီး
စားကဲ့သို့ အသုံးပြုခဲ့စိတ်ထုတ်လေတော့၏။

သူမည်မျှပင် ညင်သာစွာ လုပ်ကိုင်ငြား လွန်မင်းစွာ နာကျင်
လွန်းသည်ဖြစ်၍ ခဲသီးတစ်လုံးထုတ်လေတိုင်း အားကုန် အော်ဟစ်လိုက်မိ
တော့၏။ အသည်းငယ်ခြင်းတော့မဟုတ် သို့စိတ် လွတ်ကိုယ်လွတ်
အော်လိုက်ရခြင်းအတွက်တော့ဖြင့် သူ့တွင်ပေါ့ပါးသွားရ၏။

တစ်လုံးထုတ်လိုက် အနာဖြစ်လိုက်။

အနာကျက်အောင်စောင့်လိုက် သို့မဟုတ် အကင်းသေအောင်
စောင့်လိုက်ပြီးလေမှ နောက်ထပ်တစ်လုံးထပ်ထုတ်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

တောတောင်တွင်းရှိသတ္တဝါငယ်လေးတို့သည် သူ၏ကြောက်
လန့်တကြားအော်ဟစ်သံကို စကကြားလိုက်သည်တွင် ထိတ်လန့် တကြား
ပြေးလွှားတတ်ကြကုန်၏။

နောက်တော့ကာ နားယဉ်သွားကြပြီထင်ရဲ့... ပိုနေမြဲ ကျားမေ

မြဖြစ်သွားတော့သည်။

အကယ်၍များ ရှိရင်းစွဲသားကောင်တွေမဟုတ်မှဘဲ လူသား
တွေသွားရင်းလာရင်း သူ့အသံကြားလိုက်ပါမူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား
နိုင်ချေ၏။

သူသည်သို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်အော်ဟစ်လိုက်ရုံတင် မဟုတ်
ထိုနေရာလေးမှ ပြေးလွှားထွက်သွားတတ်သေး၏။

ထိုသည်ကား သူ၏အစွဲဖြစ်တော့၏။

သို့ပြုမူလိုက်ခြင်းအတွက် သူ့အတော်တလေး သတ်သာရ
လေခြင်းဟု ထင်မှတ်ထားလေ၏။

သည်သို့ဖြင့် သူသည်နိစ္စဓူဝလှည့်လည်သွားလာနေထိုင်ရင်း
သူ့အချစ်တော် စောအေဒင်ကို စဉ်အိုးချောင်းဝတွင် လှမ်းတွေ့လိုက်
သည်ကြောင့် တုန်လှုပ်မိပြန်၏။

သူ့ကိစ္စမပြီးပြတ်သေးပါကလား။

ကြည့်စမ်း သူတွေ့လိုက်သည်မှာ စောအေဒင်တစ်ယောက်
တည်းမဟုတ် အဖော်နှစ်ယောက်ပါသေး၏။ (ကျွန်တော်နှင့်လင်း
မြင့်လှိုင်ဖြစ်သည်။) မဖြစ်ချေပြီ။

စောအေဒင်ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထား၍မဖြစ်။ သို့ကြောင့်
သူသည် စောအေဒင်၏အလစ်အငိုက်ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေ
လေတော့၏။

သူကပင်စောအေဒင်ကို တွေ့လိုက်သည်မဟုတ် စောအေဒင်

သည်လည်း တွေ့လိုက်သည်ကြောင့်ဖြစ်မည်။ နောက်နေ့တွင် သူ့ကျွန်း
လည်ကျက်စားရာတဝိုက် စောအောင်သည် အဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ
ရောက်လာရှာလေတော့၏။

စောအောင်တို့သည် ကြသောင်းဝါးတောလေးတွင် စခန်း
ချနေလေသည်ကြောင့် သူသည်လည်း မနီးမဝေးလောက်တွင် ခို
အောင်းနေလေတော့၏။

ဉာဏ်တွင် စောအောင်၏အခြေအနေကို ချောင်း မြောင်း
သွားကြည့်သည်တွင် သေနတ်သမားတစ်ယောက်(လင်းမြင့်လှိုင်ဖြစ်
၏)သည် အပေါ်အပါးသွားရန်ထလာသည်နှင့် ကြုံလေသဖြင့် သူသည်
တချိုးတည်းထွက်ပြေးခဲ့ရပြန်သေး၏။

သို့တောင်မှ သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်ခြင်းခံရပြန်သေးတော့သည်။
သူအပြေးမြန်ပေလို့ပေါ့။ ပြီးတော့သူ့တွင် မျောက်တစ်ကောင်သို့သွားရင်း
သူ့တွက်ကံကောင်းသည်ပြောရမလိမ့် မည်သည်လက်နက်မျှ မသုံးရလေ
ဘဲ မျောက်တစ်ကောင်ရလိုက်၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသေးတော့၏။ သစ်ပင်အမြင့်ကြီးပေါ်တွင်
မျောက်ထီးနှစ်ကောင် သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ဗိုလ်လုနေကြခြင်းဖြစ်မည်။

ထိုတိုက်ပွဲသည် ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ နယ်မြေလှပွဲဖြစ်မည်။
သူသည်ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေရာမှ တစ်ကောင်သော
မျောက်သည် တိုက်ခိုက်နေရင်းကြားမှ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားကာ

သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာရာတွင် . . မြေပြင်ရှိ ကျောက်တုံးနှင့် ပြင်းထန်
စွာရိုက်ခတ်မိခြင်းကြောင့် သေဆုံးသွားရခြင်းဖြစ်တော့၏။

သူသည် မျောက်တောင်ကို ရိက္ခာအလို့ငှာထမ်းပိုးရင်း
စောအောင်တို့ တဲနားချောင်းမြောင်းကပ်သွားလိုက်၏။

စောလေးက သူ့ကံကောင်းခဲ့ပေမင့် ယခုမူသူကဆိုးလေတော့
၏။

ကံဆိုးခြင်းနှင့် ကံကောင်းခြင်းသည်သူ့တွက် အလှည့်ကျ
ရောက်လာကြသလိုပါပဲတလား။

သို့သုတ်နားသို့ တိုးကပ်သွားချိန်တွင် သေနတ်သမားတစ်ယောက်
(လင်းမြင့်လှိုင်ဖြစ်သည်)သည် အပေါ်အပါးသွားရန် အိပ်ယာမှ နိုးထ
လာသည်နှင့် တိုက်ဆိုင်ကြုံသွားလေသဖြင့် လှည့်ပြေးခဲ့ရတော့၏။
သေနတ်သမားသည် သူ့ကိုအလွတ်မပေးလို့ . . .

“ဒိန်း”

သူအပြေးမြန်ခြင်းနှင့် သူ့ပုခုံးထက်ထမ်းယူလာသည့် မျောက်
သေကောင်ကြောင့် သူအသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရတော့၏။ ထိုသူပစ်
လိုက်သော သေနတ်ကျည်သည် မျောက်ကောင်ကို မှန်သွားလေသဖြင့်
တော်သေးတော့၏။

သို့ကြောင့်သူသည် အခဲမကျေနိုင်၊ စောအောင်ကို သုတ်သင်ဖို့
သာသူစဉ်းစားလေတော့၏။

နို့မဟုတ်ပါမူ လူစိမ်းနှစ်ယောက်သည် သူ့ကိုကောင်းကောင်း

ကြီးဒုက္ခပေးလာနိုင်၏။

သူသည် မလေ့သောလုံ့လဖြင့် ခြင်္သေ့ကိုမှတ်တိုက်ခံ၍
ညာအိန်ကို ဦးစားပေးချောင်းမြောင်းနေလိုက်၏။

ဟုတ်ပြီ... လူစိမ်းနှစ်ယောက် အရက်သောက်နေကြသည်
အတော်ကလေးများနေကြဟန်ဖြစ်သည်။

သို့ စိတ်ရှည်ရှည်ထား စောင့်နေလိုက်သည်ကြောင့် အခွင့်
အရေးတစ်ရပ်ကို ရလိုက်၏။

လူစိမ်းနှစ်ယောက်များပြီး အိပ်နေကြချေပြီ။ သို့ကြောင့် သူသည်
စခန်းတစ်ခုသို့ ချောင်းမြောင်းချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။ သူ့လက်တွင်း လှံရှည်
ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား၏။ စောအောင်သည် တဲအစွန်တွင်အိပ်
နေသည်။

သို့ပေမည် သူ တွက်ကိန်းမှားသွားချေ၏။

စောအောင်သည် အိပ်ပျော်နေခြင်းမဟုတ် သူ့ကိုမြင်သွားချေ
ပြီ။ သို့ကြောင့် လှည့်ပြေးခဲ့ရပြန်၏။ သို့ပေမည် စောအောင်သည် သူ့
နောက် အမိလိုက်ခဲ့တော့၏။

သို့ဆိုတော့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရတော့မပေါ့။ သူ့တွက်ပိုလို့ပင်
ကောင်းသွားသေးတော့၏။

“အင့်”

စောအောင်သည် လူကောင်းသေးကွေးသလောက် အပြေး
သွက်လက်လွန်း၏။ မြောင်လေးတစ်ခုတွင် သူ့ကိုလိုက်မိသွားတော့၏။

သူ့နောက်မှနေ၍ လှံဖြင့် လှမ်းပစ်သေး၏။

သူကကောင်းချင်တော့ ပွတ်ကာသီကာလွဲသွား၏။

စောအောင်သည် ခေသုမဟုတ်။ သူ့ကိုလုံးဝအလွတ်မပေး။

ငယ်နိုင်တစ်ယောက်လို သူ့ကိုသဘောထားပုံရ၏။

ထိုသည်ကား စောအောင်၏အမှားဖြစ်ချေတော့၏။

ခါးကုန်းကြီးဘုရားမောင်သည်ယခင်ကလို လူပေါ့။ လူကြောက်
မဟုတ်ချေတော့။ လူတစ်ယောက်ကိုပင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သည်။

ပင်ကိုယ်သတ္တိမရှိသော်ငြား အမျက်ဒေါသကြောင့် လက်ရဲ
လက်ရဲရှိလာချေပြီဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လာချေပြီဆိုတော့ ခါးကုန်းကြီး
ဘုရားမောင်သည် စောအောင်ထက် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထွား၏။ သန်မာ၏။
ကြမ်းတမ်း၏။

သို့ဆိုလေတော့... ခါးကုန်းကြီးဘုရားမောင်သည် အသာစီးရခဲ့
တော့၏။ စောအောင်သည် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပြီ။

သူ၏လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် လည်ပင်းကို ဖြစ်ညစ်ထားခြင်းကြောင့်
ရုန်းတန်ခိုင်းငြိမ်သက်သွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ခါးကုန်းကြီး
ဘုရားမောင်သည် နံဘေးတွင်ရှိ လှံတံကိုကောက်ယူလိုက်ကာ စောအောင်၏
နှလုံးသားသို့ ထိုးစိုက်ထည့်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်တွင် ...

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ခါးကုန်းကြီး

ဘုမောင်သည် သူ့လက်တွင်းမှ လှံရှည်ကြီးဖြင့် စောအောင်ရင်ဝဲသို့ ထိုးစိုက်ခြင်းပင်မပြုနိုင်လောက်အောင် ထိတ်လန့်သွားကာ လှံရှည်ကို ပစ်ချလိုက်၍ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

သို့ပြေးလွှားရင်းမှ သူ၏ညာဘက်ခါးစောင်းမှ နာကျင်လာသည်ဖြစ်၍ လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်... သွေးတွေပါကလား”

စောကသွေးပူနေ၍ သူ့ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေခြင်းပင် သေနတ်ကျည်ရှပ်မှန်ခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်၊ စောအောင်နှင့်လုံးထွေးနေရင်းရလိုက်သည့် ဒဏ်ရာဖြစ်နိုင်၏။

သူကကောင်းပေလို့ လူစိမ်းနှစ်ယောက်၏လက်ချက်ဖြင့် သူ့အသက်နှင့်ခန္ဓာကင်းကွာသွားခြင်းမရှိချေ။

လူစိမ်းနှစ်ယောက်သည် သူ့ကိုအလွတ်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ခက်သည်ကား စောအောင်ကို မသတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စောအောင်ကို သတ်ဖြတ်နိုင်လျှင် သူတောပြောင်းနေလိုက်ရုံဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရသေ့ထဲတွင် ဟန်မယှက်သွား ရောက်နေလိုက်ပါလျှင် သူ့ဘဝအေးချမ်းသွားနိုင်သည်ဟု ထင်လိုက်၏။

သို့ပြေးလွှားရင်း သူ့အကြံတစ်ခုရလိုက်၏။

အရေးကြီးသည်မှာ စောအောင်ကိုလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နိုင်ဖို့ပင်ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်သူသည် မြောင်လေးတစ်ခုအတွင်း ရပ်လိုက်ပြီး ထိုမြောင်ဝပေါက်ရှိ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်ခြေတွင် ထိုင်လိုက်၏။

ထိုနေရာလေးမှနေ၍ သူ့နောက်စောအောင်တို့ လိုက်လာခြင်းရှိမရှိ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

လူလုံးတော့မမြင်၊ အသံတော့ကြားရ၏။

သူတို့ သူ့နောက်လိုက်လာကြသည်ပဲ... သို့သော်လိုက်သည်ကြောင့် ခါးကုန်းကြီးသည် ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ခါးစောင်းတွင်ရှိ လှံချက်မိအသားစိုက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“အား”

နာကျင်လွန်း၍ ကြိတ်မိတ်နေလိုက်သြား အသံတော့ဖြင့် ထွက်သွားမိ၏။ သို့ပင်ပြင်းပြင်းညှစ်လိုက်လေခြင်းကြောင့် သွေးတို့သည် ဝလဟောထွက်လာတော့၏။ ထိုသွေးတို့သည် သစ်ပုပ်ပင် ခြေရင်းတွင် အိုင်ထွန်းသွားတော့၏။ သူ့ကျေနပ်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြန်၏။ ပြီးနောက် မြောင်ကြပ်လေးအတွင်းဝင်ခဲ့တော့၏။

တမင်ဖန်တီး၍အနားမှသွေးတို့ကို လက်ဖြင့်သုတ်လှ သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့တွင် သုတ်လိမ်းခဲ့လေ၏။

သူ့နောက်လိုက်လာခဲ့ကြရန်ဖြစ်၏။

မြောင်လယ်သာသာအနောက်တွင် သူသည် တဖက်ကမ်းပါးယံမြောင်ကြောပေါ်သို့ ကုပ်တွယ်တတ်လိုက်၏။

တောင်ကြောပေါ် ရောက်သွားသည်တွင် မြောင်အတိုင်း ပြန်လှည့်လျှောက်ခဲ့တော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရင်း လွန်စွာမျှကြီးမားသော သူတနိုင် ကျောက်တုံး

ကြီးတစ်တုံးကို ကောက်ယူ၍ မြောင်အတိုင်းဝင်လာကြမည် စောအောင်
တို့ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်တော့၏။

အတော်ကလေးတော့ အချိန်ပေးစောင့်လိုက်ရ၏။ သူတို့က
ထားလေသည့်အတိုင်း စောအောင်တို့ မြောင်အတိုင်းဝင်လာကြတော့၏။
သူဖန်တီးခဲ့သော သွေးစတို့ကို ခြေရာခံလိုက်လာကြခြင်းဖြစ်ရာ စောအောင်
သည် ရှေ့မှဖြစ်ချေ၏။

ဟုတ်ပြီ. . . သေချာပေါက်ပြန်နိုင်လောက်သည်ဟု ထွက်ချက်ကာ
သူ့လက်တွင်းရှိ ကျောက်တုံးကြီးကို မြောင်တွင်းသို့ ပစ်ချလိုက် တော့
သည်။



ချိန်သားကိုက်ဟုပင် ပြောရပေမည်။

စောအောင်တစ်ယောက် သိမြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထွက်ထားမိပုံ
မရှိ။

သူ့အကြံအောင်ပေပြီ. . . သို့ကြောင့် ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ပြေး
ထွက်ခဲ့သည်ဆိုခြား. . .

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ သူ့လက်
မောင်းတွင်ဒဏ်ရာတစ်ခုရလိုက်ပြန်၏။

တော်သေးပြန်၏။ ရှုပ်မှန်သွားခြင်းသာဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် သူသည် ယိမ်းထိုးသွားတော့၏။ ကယျာကသီ တောင်
ကြောလေးအောက် လျှောတိုက်ဆင်းလိုက်လေ၏။

တောင်ကြောအဆင်းလေးတွင် ချုံနွယ်ချုံပုတ်ပင်တို့ ရှိနေ
ခြင်းကြောင့် သူလူလုံးပျောက် ပုန်းကွယ်နိုင်ခဲ့၏။

သူ့နောက်သို့ သေနတ်သမားလိုက်မလာ။

သူကကောင်းနေသေးပြန်၏။

စောအောင်အသတ်ရှင်ဖွယ် လမ်းမမမြင်ပါတော့ချေ။ သူ
လုပ်စရာတစ်ခုပဲကျန်တော့၏။

ရသေ့ထံပြန်သွားရပေမည်။ ဟန်မပျက်ပြန်နေလို့တော့
ရမည်မဟုတ်။ ဘယ်တွက်မူ သူ့တွင်ဒဏ်ရာတွေရှိနေသည်ကိုး။
သည်တော့ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြမည်။ ရသေ့ကိုသေဝပ်တွား တောင်းပန်
မည်။

သို့အတွေးနှင့်အတူ ရသေ့ထံသွားလိုက်တော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း. . . ဘုမောင်ရယ်. . . တစ်ကြိမ် တစ်ခါ
ဆိုလျှင်ဖြင့် ငါက လက်ခံတောင်မှ ဘုရားရှင်က လက်ခံလိမ့်မယ်မဟုတ်
ဘူး. . . သူ့အသက်သတ်ခြင်းကိုမပြုဖို့ ဘုရားရှင်က ပညတ်ထားတယ်
မဟုတ်လား. . . မင်းအပြစ်ပြုလို့ အပြစ်ဝန်ခံတာတော့ကောင်းပါတယ်. . .
သည်အတွက် မင်းမမြစ်မနေပေးဆပ် ရလိမ့်မယ်. . . မင်းကိုယ်နှိုက်က
ရှောင်လွှဲလို့မရသလို. . . ငါ့အနေနဲ့ လည်း ခွင့်လွှတ်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ. . .”

“သည်တော့ ကျွန်တော်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ရသေ့ကြီးရယ်. . .
ပြောပါဦး. . . အကြံဉာဏ်ပေးပါဦး”

“မင်း. . . ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လျှင်ဖြင့် မင်းဘဝအတွက်

ရှေ့လျှောက်အကောင်းတွေချည်း ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တာပဲ”

“ပြောပါဦး ရသေ့ကြီးရယ် ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်”

ရသေ့သည် ဒါးကုန်းကြီးဘုမောင်ကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့လက်တွင်းမှ ကြေးစည်နှင့်ဘုတ်လေးကို တမ်းပေးလိုက်၏။

“ဒါ. . ဒါ. . ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဒါးကုန်းကြီးဘုမောင်သည် အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကြေးစည်နှင့်ဘုတ်ကို လှမ်းယူရင်းမေးလိုက်၏။

“မင်း. . ဒီလမ်းအတိုင်းသွား. . ကြေးစည်လေးကို ထု ခတ်သွား ကြေးစည်သံလေးက မင်းရဲ့မတည်ငြိမ်တဲ့စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ပေးလိမ့် မယ်. . ထူးခြားမှုမပေါ်လာမချင်း ကြေးစည်လေးကို မှန်မှန်ထုသွားချေ ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

သို့ဆိုလျက် ဒါးကုန်းဘုမောင်သည် ကြေးစည်လေးကို နှောင်. . ၀၀. . ၀၀ ရယ်လို့ မြည်အောင် ထုခတ်သွားလေတော့၏။

ရသေ့ကြီးပြောသလို ကြေးစည်သံလွင်လွင်လေးက သူ့ စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းစေတော့၏။

ကြေးစည်ကိုထုခတ်ရင်း လျှောက်လာခဲ့သော ခရီးမနီးလောက် ချေပြီ။

သို့ပေမယ့် သူမညည်းငွေ့ပါချေ။ ကြည်နူးပီတိဖြစ်နေမိ၏။

“ဟင်”

သူ၏ကြည်နူးပီတိသည် ရုတ်ခြည်းပျက်ပျယ်သွားတော့၏။

သူ့ရှေ့တွင် သေနတ်ကိုင်လူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို သွားခနဲတွေ့လိုက်ရတော့၏။

သို့ကြောင့် သူသည် အသိပြန်ဝင်ကာ နောက်သို့လှည့်ပြေး မည်လုပ်လိုက်ပြန်တော့လည်း အံ့ဖွယ်ပင် ရသေ့သည် သူ့နောက် ပြေးလမ်းတွင် ပိတ်ရပ်နေလေတော့၏။

သို့ကြောင့် သူသည် ရသေ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ချလိုက်လေ တော့သည်။

စာဖတ်ပရိတ်သတ်အား လေးစား

ကြိုးစားလျက်

ကိုပိုက်

14-11-2004(10:40)AM